

ရွှေသတ္တ တပေ

ဆွမ်းစားလာပင့်တဲ့ ဥစ္စာစောင့်အမှု ညှိအပ်မ

နှင့်

ဆန်းကြယ်မြစ်ရပ်မှန်များ



ဝါဝါထင်လင်း

ဆွမ်းစားလာပင့်တဲ့
ဥစ္စာစောင့်အမြှော့ညီအစ်မ



ဆန်းကြယ်ဖြစ်ရပ်မှန်များ

ဝါဝါထင်လင်း

ဣန္ဒာစာပေ

တိုက်-၄၇၂ အခန်း-၂၂ ရာဇဓိရာဇ်ဇာတိ ဗိုလ်ကထောင်ကြီးနယ်
၀၉-၄၉၅၀၀၆၅ ၀၉-၃၁၁၃၉၀၀၅

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ပုံနှိပ်ခြင်း - ပထမအကြိမ်
၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာ
- အုပ်ရေ - ၅၀၀
- တန်ဖိုး -
- စီစဉ်သူ - ကိုသက်မော်ဦး (သာယာဝတီ)
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးဝင်းသူရလွင်
အိပ်မက်အသစ်စာပေ
၃၈၊ (၃)လွှာ၊ ၁၅၃-လမ်း၊
တာမွေမြို့နယ်။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ခင်စန္ဒာတင်
ဇွဲမာန်သစ်ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်-၂၇၁၊ လမ်း(၄၀)၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်။
- ဖြန့်ချိရေး - ရွှေသစ္စာစာပေ
ဖုန်း - ၀၉ ၄၉၅၀၈၆၈၂
၀၉ ၃၁၀၃၉၈၈၅

ဝါဝါထင်လင်း ၃၉၈.၃
 ဆွမ်းစားလာပင့်တဲ့ ဥစ္စာစောင့် အဖြာညီအစ်မနှင့်
 ဆန်းကြယ်ဖြစ်ရပ်မှန်များ
 အိပ်မက်အသစ်စာပေ/၂၀၁၃
 ၁၆၀စာ၊ ၁၂.၅ x ၁၉.၅ စင်တီ
 (၁) ဆွမ်းစားလာပင့်တဲ့ ဥစ္စာစောင့် အဖြာညီအစ်မနှင့်
 ဆန်းကြယ်ဖြစ်ရပ်မှန်များ

သက်ရှိထင်ရှား အနန္တကျေးဇူးရှင်ချစ်မေမေအား

ဤစာအုပ် နှင့်အတူစာအုပ်အတွင်းပါ”

“ဘိလူးလေးကတင်းပုတ်ထမ်းပြီးစောင့်နေတယ်”

စာစုလေးဖြင့် အမှတ်တရ ကန်တော့လိုက်ပါ၏။

(စာရေးသူ)

စေတနာအမှာ-

ဘဝ-ရသ-သရုပ်ဖော် စာပေများရေးသားနေရာမှ-
ဖိုးဖိုး၊ ဖွားဖွား၊ ဖေဖေ၊ မေမေ၊ ဦးကြီး၊ ဒေါ်ကြီးတို့ ပြောပြခဲ့သော
ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်များ စာရေးသူကိုယ်တိုင်၊ ကိုယ်တွေ
ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်များကို စာပေချစ်သူများ
အတွက် မျှဝေခြင်းပါ။ မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်များတွင် ဖော်ပြပြီးခဲ့
သော စာစုများကို စုစည်းထုတ်လိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဆန်းကြယ်ဖြစ်ရပ်မှန်များဆိုတာ ဂမ္ဘီရ နွယ်စာပေ
အမျိုးအစားများဖြစ်ပါတယ်။ ဂမ္ဘီရလို့ဆိုလိုက်တာနဲ့ - သရဲ
တစ္ဆေ၊ စုန်းကဝေ၊ ဥစ္စာစောင့် ချည်း ပြောပရပါ။

စာပေကိုချစ်၊ စာပေကို တန်ဖိုးထား စာပေ ခိုက်ခင်
စားသူ စာပေချစ်ပရိသတ်များမှလည်း ကိုယ်တွေ့ဆန်းကြယ်
ဖြစ်ရပ်မှန်များကြုံတွေ့ဘူးကြမှာ အမှန်ပါ။ အနည်းငွေအများ
တိုက်ဆိုင်မှုလည်း ရှိတတ်ပါတယ်။

အဆိုန်ကာလတစ်ခုမှာ နက်နက်နဲနဲ ရေးခွင့်မရခဲ့ဘဲ

ဖြုတ်ခြင်း၊ ပယ်ခြင်း အဖြစ်ရောက်ရှိခဲ့ရတဲ့ စာစုလေးများပါ ထုတ်ဖော်ခွင့်ရတာမို့ ကျေနပ်စရာပါ။ နက်နက်နဲနဲ အဆန်း တကြယ်ဖြစ်ရပ်များကို ဂမ္ဘီရဟုလို့ ဆိုကြပြန်တာပါ။ တချို့ တချို့ သူများက ဂမ္ဘီရ စာပေရေးသားသူများကို ရှုံ့ချပြောဆိုကာ တွေ့ဘူးကြုံဘူးကြမှာပါ။ သူတို့ကိုယ်၌က ဂမ္ဘီရ ဆန်နေတတ်ပါတယ်။

အရမ်းကာရော ဇွတ်ကြီးကြိတ်မှတ်ပြီး အဓိပ္ပါယ်မရှိ စိတ်ကူးယဉ်ပြီးဖြစ်ပြီး ဂမ္ဘီရလောက နယ်ပယ်အကြောင်း ရေးသားသူ အမှန်မရှိပါ။ ရှိခဲ့ရင်တောင် နည်းပါလိမ့်မည်။ သိကြုံ၊ ကြားတွေ့များကိုသာ စာဖတ်သူ ဖတ်ချင်စဖွယ်ဖြစ်အောင် ရ. သ မြောက်စွာ ကြိုးစားပြီး ရေးသားတာရှိပါတယ်။ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာများကို ထပ်ဆင့် မျှဝေတာပါဘဲ။

“ ကျွန်တော်ကတော့ ဂမ္ဘီရ စာရေးဆရာကြီးတွေကို အထင်ကိုမကြီးတာ အဓိပ္ပါယ်မရှိလို့ ဘာကိုမျှ ဆုမတောင်းဘူးဗျ”

ဆရာတစ်ယောက် ကျွန်မကို ပြောလာတာပါ။

“ ဒါဆို ဆရာကို ကျွန်မတစ်ခုမေးမယ်၊ ဆရာအိမ်နေရာဝန်းကျင်မှာ ဥပမာ မီးအကြီးအကျယ်လောင်တယ်ဆိုပါစို့၊ သိစိတ်နဲ့ ဆုမတောင်းပေမယ့် မသိစိတ်ကတော့ ငါ့အိမ်မီးမကူးပါစေနဲ့၊ မလောင်ပါစေနဲ့လို့ ဆရာဆုတောင်းနေမှာပါဘဲ၊ မငြင်းပါနဲ့။ နောက်တစ်ခု ဆရာ သိပ်ချစ်ရတဲ့ သမီးလေးများ ဖျားနာရောဂါ သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်နေရင်ရော ဗုဒ္ဓဘာသာ

တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘုရားရှေ့မှာ သမီးလေးရောဂါ
ပျောက်ရေး၊ အသက်ရှင်ရေးကို ဆရာ ဆုမတောင်းဘဲ
နေမှာလား။”

ဒီဆရာငြင်းပြီး ဘာမှမပြော ငြိမ်လို့ရယ်ပါ။

သေသူတို့ဘဝကူး၊ အစွဲတွေကြောင့် မကျွတ်မလွတ်
ဖြစ်ကြရ ဒါကို အသက်ရှင်နေသူတို့က အလှူဒါန မေတ္တာပို့
အမျှဝေဆိုတာ လုပ်နေကြရတာပါ။

ဗုဒ္ဓဘာသာ မှမဟုတ်ပါ။ အခြားဘာသာ အယူရှိသူများ
လည်း အမျှဝေခြင်းဆိုတာ မရှိပေမယ့် အလှူဒါန ကျွေးမွေးပြီး
ဆုတောင်းပွဲများ ပြုလုပ်ကြပါတယ်။

မကျွတ်မလွတ်ခင် စပ်ကြား အနည်းနဲ့အများ တွေ့ကြံ
ကြရပါတယ်။ တစ်ဖက်စောင်းနင်း မပြောသင့်ဘူးထင်ပါတယ်။

လူ့လောက လူ့ဘဝ နယ်စုံပယ်စုံမှာ ဖြစ်ပျက်သမျှ
ထူးခြားဆန်းကြယ်များကို ကျွန်မ ဝါဝါထင်လင်းလည်း ရေးပြီး
မျှဝေတာကို ဘယ်လိုများ သုံးသပ်ဝေဖန်ကြပါဦးမလဲဆိုတာ

.....။

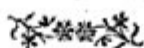
စေတနာဖြင့် မျှဝေသူ

ဝါဝါထင်လင်း

၁၇.၀၂.၂၀၁၃ (အင်္ဂါနေ့)

မာတိကာ

၁။ ဘာကြောင့်ပါလိမ့် သိချင်တယ်	၈
၂။ အသံတိတ်ဘုရားပွဲ သို့မဟုတ် စေတီတံစေတီနှင့်စေတီတံရွာ	၂၈
၃။ သစ္စာတကယ်စူးလို့ သေသွားသူ	၃၆
၄။ ချောင်းရိုးဘေးနားက ဖွားမယ်သိမ်တို့အိမ်	၄၆
၅။ သေဆုံးသွားသော ကောင်မလေး၏ ဆက်သွယ်မှုနှင့်သံယောဇဉ်	၅၈
၆။ ကိုရွှေပိုင်နှင့်မခင်ကျော	၇၄
၇။ ဘာကြောင့် ဤသို့ဖြစ်ရသည်ကို	၉၂
၈။ ဆွမ်းစားလာပင့်တဲ့ ဥစ္စာစောင့်အမြှာညီအစ်မ	၁၁၄
၉။ သက်ထားနှင့်စွဲလမ်းသူ	၁၃၄
၁၀။ ဘီလူးလေးက တင်းပုတ်ထမ်းပြီး စောင့်နေတယ်	၁၄၈



ဘာကြောင့်ပါလိမ့်
သိချင်တယ်



ဘာကြောင့်ပါလိမ့်သိချင်တယ်

၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ ပြင်ဦးလွင်မြို့မှာနေစဉ် အချိန်ကာလ၊ မမေ့နိုင်အောင် မှတ်မှတ်ရရရှိခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ခုကို သွားလိုသတိရမိသည်။

ကျွန်မတို့နေသည့် တိုက်အိမ်၏ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မေမြို့၊ အခု ပြင်ဦးလွင်နှင့်လားရှိုး မီးရထားသံလမ်း ရှိနေသည်။ ကျွန်မတို့နေသည့် တိုက်အိမ်လေးတွေမှာ တစ်ထပ်တိုက်ဆင်တူလေးတွေ ဖြစ်သည်။ ယခုအခေါ် အတိအကျ မသိသေးသော်လည်း ကျွန်မတို့နေထိုင်အချိန်က ယူဂိုဆလပ်တိုက်အိမ်လေးတွေဟု ခေါ်ဆိုကြပါသည်။ ထိုအိမ်ကလေးတွေက အသစ်ဖြစ်ပြီး အိမ်တိုင်းလိုလို ဖြေတွတ်လုပ်ငန်းတွင် ဒေလီယာ၊ နှင်းဆီ၊ ပဲပန်း (Sweet peace) သစ်သီးပန်း သေတ္တာပန်း၊ ပန်းမျိုးစုံအောင် စိုက်ထားကြသည်။ ရောင်စုံပန်းမျိုးစုံတို့ကြောင့် တိုက်အိမ်ဆင်တူတွေသည် ချစ်စရာကောင်းလှပါသည်။

တိုက်အိမ်နောက်ဘက် မြေကွက်လပ်မှာတော့ သီးနှံစိုက်ခင်း
 လေးတွေ ရှိသည်။ အများဆုံးစိုက်တတ်သည်က စတော်ဘယ်ရီသီး
 ပင်လေးတွေပင်။ အပင်လေးတွေ တစ်ထွာသာသာ အုပ်အုပ်
 ဖားဖားဖြစ်လာသည်နှင့် ကျွန်မတို့မောင်နှမတွေ စတော်ဘယ်ရီ
 ပင် ပုသေးသေးလေးတွေကြား အလုပ်ရှုပ်နေတတ်ကြပါသည်။
 စတော်ဘယ်ရီသီးနီနီလေးတွေက အရွက်တွေကြားမှာ အပန်းတော်
 သည်။ လူကြီးတွေမသိအောင် ခိုးပြီး ခူးစားရသည်မှာ ပျော်စရာ။
 သူ့ထက်ငါအပြိုင် အရွက်တွေကိုဖယ်ရှား အလှအယက် ခူးစား
 တတ်ကြသည်မှာ မမောနိုင်ပါ။

စတော်ဘယ်ရီခင်း၏နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်း ရထားသံလမ်း
 မရောက်ခင်ကြားမှာ ဂျပန်ခေတ် ဗုံးကျင်းကြီးတစ်ခု ရှိသည်။
 ဗုံးကျင်းကြီးထဲတွင် သံချပ်ကာကားတစ်စီး မှောက်ကျနေသည်။
 ဗုံးကျင်းကြီး၏အလယ် မြက်ပင်တို့ကြား သံချပ်ကာကားကြီးပေါ်
 ကျွန်မတို့မောင်နှမတွေ တက်ကစားနေကျဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့
 နေသည့် ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် သည်လိုဗုံးကျင်းမျိုး သုံးလေးကျင်း
 ရှိသည်။ ကျွန်မတို့ကျောင်း စိန်ဂျိုးဇက် (ယခု အမှတ်-၃ အထက
 ကျောင်း) အနီးတစ်ဝိုက်တွင်လည်း ဗုံးကျင်းတွေရှိသည်။

အိမ်တိုင်းကထွက်လာသည့်အမှိုက်တွေကို အဲသည်ဗုံးကျင်း
 ထဲ ပစ်ထည့်တတ်ကြသည်။ ပေါက်နေသည့်မြက်ပင်တို့က ကျွန်မ
 တို့ကလေးတွေထက် တစ်ရပ်ကျော်မြင့်သည်။ မြွေမကြောက်၊
 ကင်းမကြောက် ကလေးတိုင်း ဗုံးကျင်းထဲဆင်းကစားကြသည်။

တူတူဝင်ပုန်းကြသည်။

“ဟာ...ပုပ်စော်နံ့တယ်၊ ပုပ်စော်နံ့တယ်၊ သံချပ်ကားထဲမှာ လူသေကောင် ရှိတယ်ထင်တယ်ဟ၊ အပေါ်ပြန်တက်၊ အပေါ်ပြန်တက်”

တစ်ယောက်က အော်လိုက်သည်နှင့် ဆင်းကစားနေသည့် ကလေးအားလုံး သူ့ထက်ငါ အလှအယက် ကုတ်ဖဲ့တွယ်တက်ပြီး ပြေးကြလေသည်။ ကြောက်တာကိုး။

အပုပ်နံ့က တော်တော်ပြင်းသည်။

“ဟဲ့...ဂျပန်လူသေကြီးလား မသိဘူးနော်”

“အေး...ဖြစ်နိုင်တယ်ဟ၊ လာ...လာ...ဟို...ပန်းပင်စိုက်နေတဲ့ ဦးလေးကြီးကို သွားပြောရအောင်”

ပဲပန်း (Sweet peace) စိုက်ရန် ဝါးခြမ်းဖြာနေသည့် ဦးလေးကြီးနားရောက်တော့ သူပြော၊ ငါပြောဆိုသည့် ဟန်အမူအရာ မျက်စိမျက်နှာလေးတွေနှင့် ရှိနေကြသည်။ အသံက ထွက်မလာ။

“ဟဲ့...ကလေးတွေ။ ဒီနား ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဟို...ဟို...ဖုံးကျင်းထဲက ပုပ်စော်နံ့လို့ဗျ”

“သံချပ်ကားထဲမှာ ဂျပန်လူသေကောင် ရှိတယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေး၊ သမီးတို့လည်း လူသေကောင်ပုပ်နံ့ရတယ်”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် သူ့ထက်ငါအရင် ထင်ရာကို လှပြောကြသည်။

“ဟာ...ဒီကလေးတွေ တောက်တီးတောက်တဲ့၊ ဂျပန်လူ
သေကောင်က ဒီအချိန်ထိ ပုပ်စော်နံ့ပါ့မလားဟာ၊ အထဲသေနေ
လည်း အရိုးစုတောင် ရှိပါတော့မလား”

“အဲဒါတော့ သမီးတို့လည်း မသိဘူး ဦးလေးရဲ့။ ပုပ်စော်နံ့
တာကတော့ အရမ်းနံ့နေတာပဲ”

“အေး...နောက် အဲဒီနား သွားမကစားကြနဲ့။ မင်းတို့
ကလေးတွေ မကစားစေချင်လို့ အပုပ်နဲ့ပေးတာပဲ ဖြစ်မယ်။
အပုပ်နဲ့ပေးတာလောက်နဲ့ တော်သေးတာပေါ့။ မင်းတို့ ပါးရိုက်
မလွှတ်တာ ကံကောင်း၊ ဂျပန်တွေက ပါးရိုက်ကြမ်းတယ်”

ဦးလေးကြီးပြောစကားကြောင့် ကျွန်မတို့မောင်နှမတွေနှင့်
အတူ ကစားဖော်အားလုံး မျက်လုံးလေးတွေ ကလယ်ကလယ်နှင့်
ကြောက်စိတ်တွေဝင်လာသည်။

* * *

မိုးကျင်းထဲ သွားမကစားရဲကြတော့ဘဲ ကစားနည်းပြောင်း
ကြသည်။ အိမ်ရှေ့လမ်း ဟိုဘက်စပ်မှာ သိကြားသီးပင် ရှိသည်။
သိကြားသီးပင်ပေါ် တက်ဆော့ကစားကြသည်။ နွေရာသီကျောင်း
ပိတ်ရက် ကစားနည်းမျိုးစုံ ပြောင်းကစားနေကြပေမယ့် မိုးကျင်း
ထဲ ဆင်းကစားတာလောက် ပျော်စရာမကောင်းဖြစ်နေသည်။

“ဟဲ့...ငါ နင်တို့ကို ပြောစရာရှိတယ်”

“ငါတို့အားလုံး မိုးကျင်းကြီးထဲကို ပြန်သွားကစားကြရ

အောင်၊ ပုပ်စော်နံသေးလားဆိုတာလည်း ငါ သိချင်ကယ်ဟ”
 ကစားဖော်အားလုံးထဲက မောင်မောင်က အကြီးဆုံး
 လေးတန်းကျောင်းသားဖြစ်နေပြီး ဘာကစားကစား သူ့ကို ဆရာ
 တင်ရသည်။ ခု သူက ဗုံးကျင်းကြီးထဲ ပြန်သွားကစားကြရန်
 ဆိုသည်။ အားလုံးကလည်း သဘောတူကြသည်။

“နေဦး...ငါလည်း ပြောစရာရှိတယ်”

မောင်မောင်၏ညီ မင်းမင်းက ပြောလိုက်ခြင်းပင်။

“ဘာပြောမှာလဲ နင်က”

မင်းမင်း စဉ်းစားနေသည်။ ကျွန်မက စိတ်မရှည်။

“ငါ ညက အိပ်မက်မက်ကယ်။ ဗုံးကျင်းကြီးထဲက သံချပ်
 ကာ ကားပျက်ကြီးထဲမှာ ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်ယောက်
 နေတယ်။ သူက ငါတို့ကို လာကစားပါတဲ့။ သူတစ်ယောက်
 ကည်း ပျင်းနေတာ၊ အပုပ်နဲ့လည်း မပေးတော့ပါဘူးတဲ့”

သူ့အပြောကို ကစားဖော်အားလုံး ပါးစပ်လေးတွေစေ့၊
 ဟက်လုံးလေးတွေ အပြူးသားနှင့် နားထောင်နေကြသည်။

“အမလေး...ငါတို့တော့ မလိုက်ရဲတော့ဘူး၊ ကြောက်
 ကယ်၊ ဟိုဦးလေးပြောသလို ပါးရိုက်လွတ်ရင် ဒုက္ခ”

အဲဒီမှာ ကျွန်မတို့ကစားဖော်တွေ အဖွဲ့ကွဲသွားသည်။ မိန်း
 ကလေးသက်သက် ယောက်ျားလေးသက်သက် ဖြစ်သွားသည်။

ကျွန်မတို့မိန်းကလေးငါးယောက် မီးရထားသံလမ်းက
 ကာကံထားသည့် အရွယ်တူကျောက်ခဲတွေနှင့် ဇယ်ခုတ်တမ်း

ကစားကြသည်။ အိမ်ဘေးနား ချယ်ရီပင်တွေအောက်မှာ အရိပ်
ကောင်းတော့ အရိပ်ထဲမှာပင် ဇယ်ခုတ်လိုက်ကြ၊ ဇယ်ခုတ်တာ
ပျင်းတော့ ဖန်ခုန်လိုက်ကြနှင့် ရှိနေသည်။

လူကြီးတွေအားလုံးကလည်း ဒီဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်တွင် ကစား
နေသည်မို့ စိတ်ချလက်ချရှိသည်။ ကစားရတာ မောရင်ဖြင့် နီးစပ်
ရာအိမ်ကိုဝင်ပြီး ရေတောင်းသောက်တတ်ကြသည်။ မကစားရင်
လည်း အရိပ်ထဲထိုင် ရုပ်ရှင်အကြောင်းပြော၊ စကြနောက်ကြနှင့်
ပင်။ ညနေစောင်း မှောင်ရီပြီးလို့ လူကြီးတစ်ယောက်က အိမ်မှ
ထွက်၍-

“ဟဲ့...ကလေးတွေ အိမ်မပြန်ကြသေးဘူးလား။ မှောင်
လာပြီ၊ အိမ်ထဲဝင်ကြတော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟုသာ သံဖြိုင်အော်လိုက်ကြပေမယ့် အစမသတ်နိုင်ကြ။

“ဟဲ့...ကလေးတွေ နေဝင်ရီတရော အပြင်မှာ မကစားကြ
နဲ့တော့လေ၊ ချော်ပြုလဲရင် မကောင်းဘူး၊ အပမိုနေမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထုံးစံအတိုင်း လူစုမခွဲနိုင်ကြသေး။

“အပမိုတယ်ဆိုတာ ဘာလဲဟဲ့၊ မောင်မောင် နှင့်သိလား”

“သရဲကပ်တာ ပြောတာဟာ၊ ခုလိုချိန်ဆို သရဲတွေက
လျှောက်သွားနေကြတာတဲ့၊ အဘွား ပြောတာပဲ”

ပြောရင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပူးကပ်သွားကြ

သည်။

ကစားသည့်နေရာနှင့် ကျွန်အိမ်ကနီးတော့ တော်သေး

သည်။

‘ပုလဲကို’ အိမ်က အတော်လှမ်းသောကြောင့်-

“ဟဲ့... နင်တို့အားလုံး ငါ့ကို လိုက်ပို့နော်၊ ငါတစ်ယောက် တည်း မပြန်ရဲတော့ဘူး”

အားလုံး ညီသည်။ ပါးစပ်ထဲရသည့် စစ်သီချင်းတွေ သံပြိုင် အော်ဆိုပြီး ‘ပုလဲကို’ အိမ်ကို လိုက်ပို့ကြသည်။ မနက်ဖြန်ကစား ပို့အတွက်လည်း ကြိုချိန်းလိုက်ကြသည်။

“နင်တို့မိန်းကလေးတွေအားလုံး မနက်ဖြန် ငါတို့နဲ့ ဗုံးကျင်း ထဲလိုက်ခဲ့နော်။ ပုပ်စော်မနဲတော့ဘူး။ နင်တို့ကို ပြစရာရှိတယ်”

“ဘာလဲဟ”

“မနက်ဖြန်ကျမှ သိရမှာပေါ့၊ ကြိုမမေးနဲ့”

ဘာများပါလိမ့်။



နောက်နေ့ ညနေပိုင်း လူစုတော့-

“မင်းမင်းရော မောင်မောင်”

“ဒီကောင် အိမ်မှာဖျားနေတယ်။ ဘာတွေမှန်းလဲ မသိဘူး ဟာ၊ ကယောင်ချောက်ချားနဲ့ သူယောင်တဲ့စကားတွေ အပေးနဲ့ အမေလည်း နားမလည်ဘူး”

ဆော့ဖို့ကစားဖို့လောက်သာ စိတ်သန်တဲ့ ကျွန်မတို့တစ်တွေ မောင်မောင်စကားကို အရေးမထားကြဘဲ မပြောမဆို ဗုံးကျင်းကြီးရှိရာကို သွယ်ကင်ငါ ဦးအောင်ပြေးကြသည်။

ဗုံးကျင်းကြီးနားရောက်ပြန်တော့ သံပတ်ကုန်သွားတဲ့ စက်ရုပ်တွေလို မတ်တတ်လေးတွေရပ်ပြီး ဗုံးကျင်းကြီးထဲက သံချပ်ကာကားကြီးကို စိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။ အသီးသီး ကြောက်စိတ်တွေဝင်လာသည်။ စကားသံတွေ ဆွံ့အနေကြသည်။ ဘာကို ကြောက်မှန်းလဲ မသိ။ ဒါပေမဲ့ မျက်စိထဲ ဂျပန်စစ်သား တစ်ယောက် သံချပ်ကာကားပေါ် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတာကို သွားမြင်မိသည်။ ဂျပန်စစ်သားလည်း အပြင်မှာ သေချာမြင်ဖူးတာမဟုတ်။ ဓာတ်ပုံတွေ၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲ ဂျပန်စစ်သားကို ကောက်ယူဆွဲတွေးမြင်လိုက်ခြင်းပင်။ ငုတ်တုတ်ထိုင် ရှေ့တူရုံကို ကြည့်လို့ ငေးဆွေးနေသည်။

“ဟောတော်...တကယ် မြင်လိုက်ရသလိုပါလား”

မျက်စိကို ပွတ်သပ်သေချာကြည့်မိသည်။ အဲ...မရှိတော့ပါ။ စိတ်ထဲကထင်သည်ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

နာခေါင်းလေးတွေ ပွချည်ရှုံ့ချည်ဖြင့် အပုပ်နံ့များရမလားလို့ လိုက်ရှုကြည့်ကြသည်။ အပုပ်နံ့ မရပါ။

“ဟဲ့...ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ ဆင်းကြတော့လေ”

“မောင်မောင် အသံကြားတော့ အားလုံး ပြိုင်တူဆင်းရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြသည်။”

“မောင်မောင်...နင် ငါတို့ကို ပြစရာရှိတယ်ဆို၊ အဲဒါ...
ဘာလဲ”

“သံချပ်ကာကားထဲမှာဟ၊ နင်တို့ဆင်းမှ ငါ ပြလို့ရမှာပေါ့”

“မင်းမင်းတောင် တစ်ခုယူသွားတယ်”

“ဘာကို ယူသွားတာလဲဟဲ့ နင်းကလဲ”

“ဂျပန်တွေဆောင်းတဲ့ ဦးထုပ်ပါဟာ”

မောင်မောင်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပြော အောက်ဆင်းပြီး သံချပ်
ကာကားအပေါက်ထဲ ဝင်သွားသည်။ သူကတော့ တကယ့်သတ္တိခဲ
ပင်။ ကြောက်စိတ် လုံးဝ မရှိပါ။

ကျန်သူတွေမှာ ဂျပန်စစ်သားသရဲများ ဘယ်အပေါက်က
ထွက်လာမလဲဟု အတွေးကြောက်စိတ်တွေနှင့် ဦးလေးကြီးပြော
သလို ပါးအရိုက်ခံရမှာလည်း ကြောက်နေမိသည်။

“အား...အား...လာ...လာ...”

“ဟဲ့...မောင်မောင် ဘာဖြစ်တာလဲ၊ နင်ကလည်း အော်
လိုက်တာ”

“အား...”

မောင်မောင် ရဲ့.ရဲ့.မဲ့မဲ့နှင့် အထဲကထွက်လာသည်။ သူ
လက်ထဲမှာ ပစ္စည်းတစ်ခု ပါလာသည်။

“ဟယ်...ပါးမှာလည်း အစင်းရာကြီးနဲ့”

“ဟဲ့...နင် ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ဂျပန်သရဲ ပါးရိုက်တာ
လား”

“ဟာ...မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကို ညှပ်နေလို့ ဆွဲထုတ်ယူတာ အားလွန်ပြီး မှောက်လဲတာ။ ဘေးနားကသံနဲ့ ခြစ်မိတာပါဟာ။ ဘယ်က ဂျပန်သရဲ ပါးရိုက်မှာလဲ။ ငါ့ပါးကို တစ်ချက်ရိုက်ရင် ငါက ဆယ်ချက်ပြန်ရိုက်ပစ်မှာပေါ့ဟာ၊ အလကား လျှောက်ပြောနေတာ”

“သံနဲ့ခြစ်မိတာကလည်း လက်ချောင်းရာလိုပဲ”

“ရှော...ဒီမှာ နင်တို့ကိုပြမယ့်ဟာ”

“အမလေး...ဘာများလဲလို့၊ လက်ကိုင်ပဝါအဖြူများ ဆန်းတာကျနေတာပဲ”

ပုလဲကိုက အပျိုကြီးဝိုက်ဖမ်းပြီး ဟန်နှင့်ပန်နှင့် မထူးဆန်းသလို ပြောလိုက်သည်။

လက်ကိုင်ပဝါမှာ အဖြူရောင်မှသည် ဝါကျင့်ကျင့်အရောင် ဖြစ်နေပါပြီ။ ထောင့်စွန်းလေးတွေတောင် စုတ်ဖွာနေသည်။

“ဂျပန်စစ်သားတွေကိုင်တဲ့ လက်ကိုင်ပဝါမို့ တခြားသူတွေ မြင်ဖူးတယ်ရှိအောင် ပြမလို့ပေါ့ဟာ၊ မနေ့ကတည်းက သွားထုတ်ယူတာ မရလို့၊ ဦးထုပ်ကတော့ မင်းမင်းဆီမှာ”

ကျွန်မတို့ကလေးတွေ ဒီသံချပ်ကာကားကြီးပေါ်မှာ ထိုင်ဆော့ကစားရတာ တစ်နေ့မှ မရိုးနိုင်။ ဘာကစားကြတာလဲ ကြည့်ဦး။ အဲဒီသံချပ်ကာကားကြီးပေါ်မှာ အမ်ကယူလာတဲ့ မုန့်တွေ ထိုင်စား၊ ကစားခုန်တမ်း၊ ပုံပြောတမ်း၊ သံချပ်ကာကားကြီးကိုပဲ လှည့်ပတ်ပြီး စစ်တိုက်တမ်း ကစားကြသည်။ ၀ နှစ်၊ ၁၀ နှစ်

F. 2 A

အရွယ်တွေမို့ မိန်းကလေး၊ ယောက်ျားလေးမခွဲဘဲ အတူဆော့ကစားကြသည်လေ။

“ဟေ့...မှောင်တော့မယ်၊ ပြန်ကြစို့”

နောက်နေညနေခင်း...

ဆုံနေကြနေရာကို မောင်မောင်ရော၊ မင်းမင်းပါ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး ရောက်မလာခဲ့။ ကျွန်မတို့မောင်နှမသုံးယောက်ရယ်၊ ပုလဲကိုတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်နဲ့ သီဟအောင်ခြောက်ယောက်စလုံး မောင်မောင်တို့တိုက်အိမ်ဘက်ကို မျှော်ကြည့်နေကြသည်။ ထွက်လာနိုးထွက်လာနိုးနှင့်။ မီးမီးတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကလည်း သူ့အဘွားနှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်း လိုက်သွားသည်။ ကစားဖော်နည်းသွားသည်ပေါ့။

“မောင်မောင်တို့အိမ် သွားကြည့်ရအောင်၊ မင်းမင်းနေမကောင်းတာ မသက်သာဘူးထင်တယ်ဟ”

ကျွန်မက ပြောလိုက်သည်။

“အေး...ကောင်းတယ်၊ သွားကြမယ်”

မောင်မောင်တို့အိမ်ရောက်တော့-

“ဟော...ကလေးတွေ လာကြ...လာကြ၊ မင်းတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တော့ ဖျားနေပြီ။ မကစားနိုင်တော့ဘူး၊ အဆော့လွန် ကစားလွန်တော့ ဖြစ်တာပေါ့။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံး ကယောင်ချောက်ချားတွေနဲ့ ဘာတွေပြောမှန်းလဲ မသိဘူး။ ရယ်လည်းရယ်တယ်၊ တရုတ်လိုလို ဂျပန်စကားလိုလိုနဲ့ ဝူးဝူး

ဝါးဝါးပဲ၊ သွား...သွား...အခန်းထဲကို သွားကြည့်ကြ။”

အိပ်ခန်းထဲရောက်တော့ မောင်မောင်ရော မင်းမင်းပါ အိပ်ရာ ပေါ်မှာ ပြူးကြောင်ကြောင်နဲ့ ပက်လက်လေးတွေ။

“နင်တို့နှစ်ယောက် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟ”

“ငါတို့နှစ်ယောက်ဆီကို ဗုံးကျင်းထဲက ဂျပန်စစ်သားကြီး ရောက်လာတယ်ဟ”

“ဟာ...တကယ်လားကွာ”

သီဟအောင်က နှပ်ချေးနှိုက်နေရာမှ အလန့်တကြား မေး လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်...တကယ်ပြောတာ၊ မင်းမင်းနဲ့ငါ့အိပ်မက်က အတူတူပဲ။ သူ့ဦးထုပ်နဲ့လက်ကိုင်မဝါကို လာပြန်ထားဖို့ ပြော နေတယ်”

“နင်တို့နှစ်ယောက် ဒါတွေယူလာတာ အန်ကီနဲ့အန်ကယ် မသိဘူးလား။ အဘွားနီကိုရော နင်တို့ ပြောမပြဘူးလား”

“မပြောပြပါဘူး၊ တော်ကြာ ဗုံးကျင်းထဲ ပေးဆော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“နင်တို့ သွားထားပေးကြပါလား”

“အမလေး...မထားရဲပါဘူး၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကိစ္စသာ ယူလာတာ၊ နင်တို့ ပြန်ထားပေါ့ဟဲ့”

မောင်မောင်က ခေါင်းကုတ်ပြီး စဉ်းစားနေသည်။

“နက်ဖြန် နေကောင်းမှ သွားထားလိုက်မယ်ဟာ...နော်”

သို့သော် နေကောင်းမလာဘဲ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အပျင်း
ဖျားမတော့သည်။ ကယောင်ချောက်ချားတွေ တစ်နေ့လုံး ပြော
နေသည်တွင် အိမ်သားအားလုံး ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်
နေကြတော့သည်။

ဆေးရုံလည်း သွားကြသည်။ နာမည်ကြီး ပန်ချာပီဆရာဝန်
ကြီးကိုလည်း ခေါ်ပြသည်။ ဆေးထိုးဆေးသောက်ပြီး ခဏ
ကောင်းမလို ဖြစ်သည်။ ညနေစောင်းရောက်သည်နှင့် အဖျားတွေ
တက်၊ ကယောင်ချောက်ချားတွေပြောနှင့် ရှိနေပြန်သည်။
မောင်မောင်အမေမှာ သားနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ငိုရသည့်အဖြစ်
ပင် ရောက်သွားသည်။ တစ်ညနေ သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး
မောင်မောင်တို့အိမ်မှာရှိနေတုန်း။

မောင်မောင်တို့အပေ၏ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရောက်
လာသည်။ ပန်ချာပီဆရာဝန်ကြီးနှင့်လည်း ခင်သည်။ မောင်မောင်
နှင့်မင်းမင်း ကယောင်ချောက်ချား ပြောသည်များကို နားထောင်
ပြီး-

“ဟ...ဒီကောင်တွေ ဂျပန်လိုပြောနေတာပဲ၊ ဂျပန်စကား
ပြောတတ်သလား”

“ဘယ်လို အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်မသားတွေ ဂျပန်စကားပြော
နေတာ...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ တစ်ချက် တစ်ချက် ဂျပန်သံတွေ ထွက်နေ

တယ်။ သိပ်နားမလည်ဘူး၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး”

“မသိပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ကျွန်မလည်း မပြောတတ်တော့ဘူး”

လူကြီးတွေပြောစကားနားထောင်ရင်း ကျွန်မတို့သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိကြသည်။

ဂျပန်စစ်သားဦးထုပ်နှင့် လက်ကိုင်ဝဝါအကြောင်း ပြောလိုက်ရင်ကောင်းမလားဟု သီဟအောင်က တိုးတိုးကပ်ပြောသည်။ မောင်မောင်က ပြောစေချင်သလား၊ မပြောစေချင်သလား မသိ။ ပန်ချာပီဆရာဝန်ကြီးရောက်လာတော့ ကျွန်မ နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်ကို အသာထွက်ပြီး ထမင်းဟင်းချက်နေသည့် အဘွားနီကို ပြောပြလိုက်သည်။

“ဟောတော်...ဟိုနေ့က မင်းမင်း ကစားပြီးဆောင်းထားတဲ့ ဂျပန်စစ်သားဦးထုပ်က ဗုံးကျင်းထဲကရတာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အဘွားနီ”

“ခက်တော့နေပြီ၊ လူကြီးတွေကိုလည်း ဘာမှမပြောကြပါလား။ ပြန်ထားခိုင်းလိုက်တာ မထားဘူးလား”

“သမီးတို့ကို ထားခိုင်းတာ မထားရဲလို့ မောင်မောင်က သူကိုယ်တိုင် သွားထားမယ်ပြောတယ်”

အဘွားနီက မီးဖိုပေါ်မှဟင်းအိုးကို လက်စသတ်ချလိုက်ပြီး ရေဇွေးအိုးတည်လိုက်သည်။

“ကဲ...လာ...လာ...သမီး၊ သူတို့နားသွားရအောင်”

“ကလေးနှစ်ယောက်လုံး ဆေးရုံတင်ထားရင်ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

အိမ်ခန်းဝရောက်တော့ ဆရာဝန်ကြီးပြောသံကို ကြားလိုက်ရ သည်။

မောင်စမာင်ရော မင်းမင်းပါ သတိလစ်နေကြသည်။ သက်သာဖို့ရာ ဆရာဝန်ကြီးက ဆေးထိုးပေးသည်။

“လုပ်ပါ ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်မသားလေးနှစ်ယောက်စလုံး ကို ကယ်ပါဦးရှင်၊ ဒုက္ခပါပဲ။ အဟင့်...အဟင့်”

“ဘာဘီ”

အဘွားနီက မောင်မောင်တို့အမေကို အသာဆွဲခေါ်လိုက် သည်။ ပြီး အကြောင်းစုံရှင်းပြလိုက်ရာ-

“ဟုတ်ရဲ့လား မေမေရယ်၊ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“ဖြစ်နိုင်တာ မဖြစ်နိုင်တာ မေမေ မသိဘူး။ အရင်ဆုံး အဲဒီဦးထုပ်နဲ့ လက်ကိုင်ပဝါကို အရင်ရှာကြည့်စမ်း၊ သည်ကလေး တွေနားရှိနေမှာပဲ”

ဟုတ်ပါသည်။ မင်းမင်းခေါင်းအုံးအောက်က ဂျပန်စစ်သား ဦးထုပ် ထွက်လာသလို မောင်မောင့်ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက လက်ကိုင်ပဝါ ထွက်လာသည်။

ဦးထုပ်နှင့်ပဝါကို ထားသည့် မောင်မောင့်အမေမှာ လက်တွေ့တုန်နေသည်။ ပန်ချာပီဆရာဝန်ကြီးက နားမလည်စွာနှင့် ကြည့်နေသည်။

“အစ်ကိုကြီးရယ်...ဒါတွေ ဟိုအိမ်နောက်ဘက် ဗုံးကျင်းကြီးထဲက သံချပ်ကာကားထဲက ယူလာတာတဲ့လေ၊ အဲဒါတွေ ယူလာပြီးကတည်းက ခုလို ဖြစ်နေတာပဲ။ ခက်လိုက်တာနော်၊ ဒုက္ခပါပဲ”

“အစ်ကိုကြီး ကူညီပါဦး၊ ဒါတွေ ပြန်ထားဖို့ ဒီကလေးတွေ ကလည်း မထားရဲဖြစ်နေတယ်”

အဲဒီအချိန် မောင်မောင်တို့အဖေလည်း ရုံးကရောက်လာ သည်။

“ဟာ...ဒီကောင်တွေ ယူစရာရှားလို့၊ ပေါက်ကရတွေ ပြန်ထားခိုင်းရင် ပြန်ထားလိုက်ပေါ့ကွာ၊ ခက်တာမှ မဟုတ်တာ”

“ဟဲ့...အပြင်မှာ မှောင်နေပြီ၊ မနက်မှ လင်းလင်းရှင်းရှင်း သာထားကြ”

“ကဲ...ကဲ...သားတို့သမီးတို့ ပြန်ကြဦး၊ မနက်မှ ဒါတွေ ပြန်သွားထားဖို့ လာခဲ့ကြနော်”

အဘွားနီ စကားမဆုံးခင် အားလုံး အိမ်အရောက်အပြေး ထွက်ခဲ့ကြသည်။



မနက်ရောက်တော့ အသီးသီး မောင်မောင်တို့အိမ် ရောက်နေ ကြပြီ။ ဆော့ကစားဖို့ သတိမရနိုင်ကြတော့ပါ။

“ဟယ်...မောင်မောင်၊ နင် နေကောင်းသွားပြီလား”

ရယ်ကျဲကျဲနှင့် စည့်ခန်းတွင် ထိုင်နေသော မောင်မောင်ကို
တွေ့လိုက်ရတော့ ကျွန်မတို့ကစားဖော်အားလုံး ပျော်လိုက်တာလေ။

“မင်းမင်းရော”

“ဂျပန်စစ်သားကြီးနဲ့ သွားကစားနေတယ်”

“ဟယ်...တကယ်လား”

နှစ်ယောက်လုံး ဆေးရုံတင်ရတော့မလိုဖြစ်နေတာ။

“ဟဲ့...မောင်မောင်၊ နင် တကယ်ပြောနေတာလား”

“အလဲကား ပြောတာပါ။ အိပ်တုန်း။ ညက ဂျပန်စစ်သား

ကြီး ရောက်လာတယ်ဟ၊ သူဦးထုပ်နဲ့လက်ကိုင်ပဝါ လာယူသွား

ပြီး သံချပ်ကာကားထဲမှာ ဓားမြှောင်အတိုလေးတစ်ချောင်းရှိတယ်

လို့ ပြောသွားတယ်။ ပြီးတော့ သူနဲ့အတူ လာကစားဖို့ခေါ်ထား

တယ်”

ကစားဖော်အားလုံးကို မောင်မောင်က စိတ်ကူးတည့်ရာ

လျှောက်ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

အိပ်မက်ထဲမှာတော့ မောင်မောင်ကိုယ်တိုင် ပြန်ထားရမည်

ဆိုသည်ကြောင့် အိပ်ရာထ နေထွက်သည်နှင့် အဘွားနီရယ်၊

မောင်မောင်ဖေဖေရယ်၊ မောင်မောင်ရယ် ဂျပန်စစ်သားဦးထုပ်နှင့်

လက်ကိုင်ပဝါကိုယူကာ ဗုံးကျင်းထဲရှိ သံချပ်ကာကားကြီးထဲ

ပြန်ထားလိုက်ကြသည်။

ထားပြီးသည်နှင့် ကယောင်ချောက်ချားတွေပြောတာ ပကတိ

လူကောင်းအတိုင်းပင်။ နေမကောင်းဖြစ်တာ ကယောင်

ချောက်ချားတွေပြောတာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား ထင်ရသည်။ ကျွန်မတို့ကလေးတွေအားလုံးကို လူကြီးတွေက မှာသည်။ နောက်ကို ဗုံးကျင်းထဲ သွားမဆော့ဖို့၊ ဆော့ရင်လည်း တွေ့ကရာ လျှောက်မယူဖို့ အတန်တန်မှာသည်။

ဘာကြောင့် သည်လိုဖြစ်ရသည်ကို ကျွန်မ တွေးမရ။

လူကြီးတွေကွယ်ရာ မောင်မောင်က ကျွန်မတို့ကစားဖော် တွေအားလုံးကို ပြောပြန်သည်။

“ဓားမြောင်အတိုလေးတစ်ချောင်း ရှိတယ်ပြောတယ်ဟ၊ ငါ သွားရှာဦးမယ်” တဲ့။

“မင်းကတော့ ရူးနေပြီ”

သီဟအောင်က ပြောလိုက်သည်။

“ဒီအကြောင်း အဘွားနီကို သွားတိုင်ပြောမယ်၊ သွားကို ပြောမယ်”

ကျွန်မ စိတ်ထဲက ပြောနေခြင်းရယ်ပါ။



အသံတိုက်ဘုရားမွဲ

ခေတိတ်ခေတိနှင့်ခေတိတ်ရွာ



အသံတိတ်ဘုရားမွဲ

ခေတ်တိတ်ခေတ်တီၤန့ၣ်ခေတ်တိတ်ရွာ



အသံတိတ်ဘုရားပွဲ
သို့မဟုတ်
စေတီတံစေတီနှင့်စေတီတံရွာ

စည်တော်တိတ်ရွာကို ရှေးအစဉ်အဆက် ရွာသားများတကာ
တို့က စည်တော်တိတ်...စည်တော်တိတ်ဟု ခေါ်ရင်းပြောရင်းနှင့်
စေတီတံရယ်လို့ အသံထွက်ပြီး စေတီတံရွာ၊ စေတီတံစေတီဟူ၍
ဖြစ်ခဲ့ရလေ၏။

ရှေးရှေးဘုရင်များလက်ထက် ဘုရင်စစ်တပ်များ စည်တော်
တီးလို့ တစ်မြို့တစ်ရွာ ချီတက်သွားကြပြီဆိုလျှင် ဤနေရာ၊
ဤအရပ်ဒေသကို ဖြတ်မိလျှင်၊ ဤနေရာ၊ ဤအရပ်ဒေသကို
ဖြတ်မိလျှင်၊ ဤနေရာ ဤအရပ်ဒေသကိုရောက်ခဲ့လျှင် စစ်သည်
အများ တီးနေသည့် စည်တော်တွေက အသံမထွက်တော့ဘဲ
စည်တော်သံတိတ်ကုန်၏။ ဤနေရာ ဤအရပ်ဒေသကို
ကျော်သွားလျှင်မူ စစ်သည်အများတီးသည့် စည်တော်သံက
ဖြန်ထွက်လာသည်။

ဤသည်ကို အမှတ်ရစေဖို့ရာ စည်တော်တိတ်စေတီ (စေတီတော်စေတီ)ရယ်လို့ တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့ကြသည်။ မည်သည့် ခေတ် မည်သည့်အခါ မည်သူတို့ တည်ထားခဲ့သည်ကို အတိ အကျ မသိရသေးသော်လည်း နှစ်စဉ် နတ်တော်လပြည့်နေ့တွင် ဘုရားပွဲတော်ကို ကျင်းပကြမြဲ ဖြစ်သည်။ စေတီဘုရားပွဲပေါ့။

ရှေးယခင်ကစလို့ ယနေ့ထက်တိုင် စေတီတော်ဘုရားပွဲကို နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း မပျက်မကွက် ကျင်းပရပါသည်။ နတ်တော် လပြည့်မှသည် လပြည့်ကျော် ၂ ရက်၊ ၃ ရက်တိုင် ကျင်းပပေး ရသည့် ရက်တိုဘုရားပွဲ ဖြစ်သည်။ စေတီတော်ဘုရားသမိုင်းကို ဘုရားပွဲကျင်းပ၍ သမိုင်းကြောင်းကို ဖော်ပေးရသည်ဟု အဆို ရှိသည်။

အတော်လေး စည်ကားသည့်ဘုရားပွဲပင် ဖြစ်သည်။ အနီး အနားရွာကြီးရွာငယ်လေးငါးရွာမှ လူအများက လှည်းနှင့်တစ်ဖုံ၊ ဆိုင်ကယ်နှင့်တစ်သွယ်၊ စက်ဘီးနှင့်တစ်မျိုး ကုန်းကြောင်း ခြေကျင် စသဖြင့် စေတီတော်ဘုရားပွဲ ကျင်းပရာဆီ မရောက် ရောက်အောင်လာကြသည်။

ထူးဆန်းသည်က စည်တော်သံ၊ ဆိုင်းသံ၊ ဗုံတီးသံမှတ်သံ တို့ကို နီးနီးဝေးဝေးမှာရှိသည့်ရွာများ မကြားရသည်ကထား။ အနီး လေးမှာရှိသည့် ပေ ၅၀၀ ပင် မပြည့်တတ်သည့် စေတီတော်ရွာပင် လျှင် တီးမှတ်သံတို့ကို မကြားရ။ စေတီနှင့်ရွာ နီးပါသည်။ စေတီတော်စေတီက တောင်ကုန်းဖို့ဖို့တွင် ရှိသည်။ စေတီ

တစ်ဝိုက် တောင်ကုန်းမြေက ကျယ်သည်။ ပြန့်သည်။

ရွာတစ်ရွာ အလှူရှိလျှင် ရွာလေး ရွာထုံးစံအရ အလှူမင်္ဂလာ ပွဲတိုင်း စည်တော်သံသွင်း၍ အိုးစည်ဗိုးပတ်အဖွဲ့နှင့် တီးမှုတ်ကခုန် ကြသည်ကို နီးနီးဝေးဝေးမှ ရွာများအားလုံးလိုလို ကြားနေကြရပါ သည်။ တော်တော်အလှမ်းဝေးသည့်ရွာဖြစ်ပါစေ သိဆိုတီးမှုတ် ကခုန်ကြသည့်အသံတွေကို သဲ့သဲ့တော့ ကြားရပါသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ဘယ်ရွာမှာဖြင့် အလှူမင်္ဂလာပွဲများရှိသည်ကို မဖိတ်ပါဘဲနှင့် သိနိုင်သည်။ လေကြောင်းကိုလိုက်၍ အသံတို့က ဝေ့ဝဲလို့နေသည်ကိုး။ အသံကြားရုံနှင့် ပွဲရှိသည်ကို သိနိုင်သည်။

ဘုရားပွဲဆိုမှတော့ အတီးအမှုတ်၊ အကအခုန်၊ ဆိုင်းသံဗုံးသံ တွေက မရပ်မနား။ တရစပ် ကျယ်လောင်စွာနှင့် ကြားနေကြရ မည်မှာ မလွဲပါ။

သို့သော် ယခု စည်တော်တိတ်စေတီ(စေတီတော်) ဘုရား၏ ဘုရားပွဲမှာတော့ ဘုရားပွဲရှိသည်ဟု သိထားသူတို့သည် စေတီတော် ဘုရားကို ရောက်ကာမှ အမှန်တကယ် ဘုရားပွဲခင်းထဲရောက်ပါမှ စည်သံ၊ ဆိုင်းသံ၊ ဗုံးသံတွေက ဝက်ဝက်ကွဲ ဆူလို့ညံလို့၊ တီးလို့ မှုတ်လို့ ထင်စရာပင် မရှိ။

ဘုရားပွဲကျင်းပရာနေရာကိုရောက်ခါနီး သိပ်မကွာသော နေရာ မီးရောင်လေးတွေ လင်းလင်းလက်လက် မှိတ်တုတ်မှိတ် တုတ် လှမ်းလို့မြင်နေပေမဲ့ စည်သံဆိုင်းသံ၊ ဗုံးသံ၊ တီးသံမှုတ်သံ တို့ကို မကြားရဘဲ တိတ်လို့ဆိတ်လို့ နေပါသည်။

ဘုရားပွဲကျင်းပနေသည်ဟုပြော ယုံစရာပင်မရှိ။ တိတ်လို့ ဆိတ်လို့နေသည်ကိုး။



ကျွန်မက ရေလယ်ရွာဇာတိ ရေလယ်ဆိုသည့်အတိုင်း ရွာပတ်လည် ရေတွေဝိုင်းလို့ ရှိနေသည်။ ရေလယ်ရွာဇာတိဆိုပေမဲ့ ကျွန်မ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဆွေမျိုးတော်သူအစ်ကိုကြီး၊ အစ်မကြီးတွေနှင့် ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ အနေများသည်။ ရန်ကုန်သူတစ်ဝိုင်း ဖြစ်နေပြီ။

အစ်၊ အဘ၊ မောင်နှမတွေရှိရာ ရေလယ်ရွာကို ပြန်ရောက်သလို ဘုရားပွဲကျင်းပသည့်အချိန်နှင့် တိုက်ဆိုင်နေလေတော့ အစ်ကိုဖြစ်သူက စေတိတ်ဘုရားပွဲကိုသွားရန် စီစဉ်သည်။ ကျွန်မ ရောက်ဖူးချင်သည်နှင့် အတော်ဖြစ်သွားသည်။

မောင်နှမသုံးယောက် ဆိုင်ကယ်တစ်စီးဖြင့် ညနေစောင်း မှောင်ရီပြီးပြအချိန် စေတိတ်ဘုရားပွဲရှိရာ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်မတို့ ရေလယ်ရွာမှ လက်ပံရွာ၊ ရွှေကြီးကုန်းရွာ စသည့် ရွာနှစ်ရွာ၊ သုံးရွာဖြတ်ပြီးမှ စေတိတ်ဘုရားပွဲကို ရောက်မည် ဖြစ်သည်။ စည်တော်တိတ်ရွာ(စေတိတ်ရွာ) စည်တော်တိတ်ဘုရား (စေတိတ်ဘုရား)ကို အတော်လေးသွားရသည်။ လမ်းတွေက ကြမ်းသည်။ ကျဉ်းသည်။ အသွားအပြန် လှည်းနှစ်စီးဆုံလျှင် ရှောင်တိမ်းလို့မလွယ်။

ကုန်းတက်ကုန်းဆင်းများ၊ ကမူများ၊ လယ်ကန်သင်းရိုးများ၊ ရေတိမ်ချောင်းများကို ဖြတ်ရသည်။ ရေတိမ်ချောင်းရောက်လျှင်မူ ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှဆင်း၊ ရေထဲလမ်းလျှောက် ကုန်းကြောင်းဖြတ်ရ သည်။ အဓိမှောင်ဓာတ်က စိုးမိုးနေပြီ။ အစ်ကိုဖြစ်သူက ဆိုင်ကယ် ကို တစ်ရှိန်ထိုးမောင်းလို့ တစ်ဖက်ချောင်းကမ်းစပ်ကို တက်သွား သည်။ ကျွန်မတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်မှာ ချောင်းရေထဲ ထဘီကို ဒူးဆစ်ကျော်အောင်မ၊လို့ ရေထဲဖြတ်လျှောက်ရသည်။

မှောင်နှင့်မည်းမည်းသွားရသည်မို့ ပျော်စရာလည်း ကောင်း၊ ကြောက်စရာလည်း ကောင်းနေသည်။ အခြောက်အလှန့်နှင့် အနှောင့်အယှက် ပြုတတ်သည့်နေရာများတွင် ဖြတ်ရသည်မို့ ဘုရားစာအစုံကိုလည်း နှုတ်မှ တတွတ်တွတ် ရွတ်နေရသည်။ ကျောချမ်းစရာ ကောင်းလှပါသည်။

ထိုနေရာများရောက်တော့မည်ဆိုလျှင် အလိုလို စိတ်ကသိနေ သည်။ မျက်စိကို စုံမှိတ်လို့ အစ်ကိုကြီးခါးကို အတင်းအကျပ် ဖက်ထားမိသည်။ အစ်မလုပ်သူက နောက်က၊ ကျွန်မက အလယ် ကမို့ တော်သေးသည်။ ကြောက်တာကတော့ အတော့်ကို ကြောက်သည်။

ဘုရားပွဲရောက်ခါနီးပြီဆိုပါမှ ရင်ထဲအေးသလို ဖြစ်သွား သည်။ မီးရောင်လေးတွေ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် လှမ်းမြင်နေရသည်။ နီးလာပြီပေါ့။ ဟင်း...ပျောက်သွားပြန်ပြီ။ သရက်ပင်မည်းမည်း၊ အုပ်ဆိုင်ဆိုင်တွေထဲဝင်သွားလို့ ဖြစ်သည်။

အမေတို့ပြောဖူးတဲ့ ကြပ်ရွာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မ
တွေးရင်း ကြက်သီးထသွားသည်။

အဘတို့၊ အမေတို့ တစ်ခါ တောထဲမှာ သစ်ခုတ်ဝါးခုတ်
ရင်း ညနေစောင်းကြီး မျက်စိလည်လမ်းပျောက်ပြီး ကြပ်တွေကို
တွေ့ဖူးခဲ့သည်တဲ့။ ညအချိန် လသာသာမှာ တစ်ရွာလုံး မီးလေး
တွေ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်နဲ့ လင်းနေတာတဲ့။ ယောက်ျား၊ မိန်းမ
အကုန် ဖြူသန့်သန့်နဲ့ ရုပ်တွေကလည်း ဆင်တူ၊ အသက်အရွယ်
တွေကလည်း မတိမ်းမယိမ်းတဲ့။ သူတို့ခေါ်လို့ အိမ်ပေါ်တက်၊
သူတို့ကျွေးတာစားပြီး တစ်ရေးတစ်မော အိပ်ပျော်သွားကြတာ။
လင်မယားနှစ်ယောက် မိုးလင်းနိုးတော့ ချုံပုတ်တွေပေါ်မှာ
ရောက်နေတယ်တဲ့။ ပါလာတဲ့ဆေးလိပ်တောင့်တွေ၊ ထမင်းချိုင့်
တွေက မနီးမဝေးမှာ မှောက်လို့လှန်လို့ ပြန်ကျဲနေသည်တဲ့။

အမလေး ကြောက်စရာကြီး။

ဟော...စေတီတံရွာထဲဝင်လာပြီး ဘုရားပွဲခင်းထဲရောက်
တော့မှာပေါ့။ ဘုရားပွဲခင်းကို လှမ်းလို့မြင်နေရသည်။ သို့သော်
စည်တော်သံ၊ ဆိုင်းသံ၊ ဗုံသံ၊ တီးမှုတ် သီဆို ကခုန်တာတွေ
သဲ့သဲ့မျှပင် မကြားရ။ ဘယ်လိုပါလိမ့်။ ဘုရားပွဲရှိတာမှ ဟုတ်ရဲ့
လား။

အဲ...ကြားရပြီ၊ ကြားရပြီ။ အသံတွေက တဖြည်းဖြည်း
ကျယ်လာသည်။ ဘုရားပွဲခင်းထဲကို ရောက်ပါပြီ။ ဘုရားပွဲလာတဲ့
ပရိသတ်တွေ အများကြီးပါလား။ ဒိုးပတ်ဝိုင်းနဲ့ ကနေလိုက်ကြ

တာ၊ မြူးနေလိုက်ကြတာ ပျော်စရာကြီး၊ ဆူလို့ညံလို့ ရှိနေသည်။
ဈေးဆိုင်တန်းတွေကလည်း နေရာအပြည့်။

ဟိုဘက်များမှာလည်း ဘာစိုင်း၊ သည်ဘက်များမှာ တစ်စိုင်း။
အိုးစည်ဒိုဗတ်စိုင်းတွေ အပြိုင်အဆိုင်ပါလား။ သည်လောက်

အားရပါးရ ဆိုတီးနေကြတာ နီးနီးနားနား ရွာတွေကနေ တကယ့်
ကို မကြားရတာ အတော်ကို ထူးဆန်းလို့နေသည်ပဲ။ ထားတော့။
သည့်ထက် ထူးဆန်းနေသည်က...

စည်တော်တိတ်ဘုရား (စေတီတိတ်ဘုရား)နှင့် စည်တော်တိတ်
ရွာ (စေတီတိတ်ရွာ) အတော်လေး နီးပါသည်။ ရွာ၏မနီးမဝေး
အစွန်မကျတကျ တောင်ကုန်းပေါ်မှာ ကျင်းပသည့် စေတီတိတ်
ဘုရားပွဲ။

သည်ဘုရားပွဲမှ စည်တော်သံ၊ ဆိုင်းသံ၊ ဗုံသံတွေက
တစ်ဆက်တစ်စပ်တည်းရှိနေသည့် စေတီတိတ်ရွာထဲကိုတောင်
ရောက်မလာသည်က အတော်ကြီးကို ထူးဆန်းလို့နေပါသည်။

ယနေ့ထက်တိုင် ဤသို့ ထူးဆန်းနေသည်က ဤအရပ်
ဒေသ၊ ဤနေရာ၏သမိုင်းကြောင်းအမှန်ပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

(မှတ်ချက်- ကိုယ်တိုင် ရောက်ရှိခဲ့သည့် စည်တော်တိတ်
ဘုရား(စေတီတိတ်ဘုရား)ပွဲ ဖြစ်ရပ်မှန် ဖြစ်ပါသည်။)



တာ၊ မြူးနေလိုက်ကြတာ ပျော်စရာကြီး၊ ဆူလို့ညံလို့ ရှိနေသည်။

ချွေးဆိုင်တန်းတွေကလည်း နေရာအပြည့်။

ဟိုဘက်နားမှာလည်း ဓာတ်ခိုင်း၊ သည်ဘက်နားမှာ ဓာတ်ခိုင်း။

ဒိုးစည်ဒိုးပတ်ခိုင်းတွေ အပြိုင်အဆိုင်ပါလား။ သည်လောက်

အားရပါးရ ဆိုတီးနေကြတာ နီးနီးနားနား ရွာတွေကနေ တကယ့်

ကို စကြားရတာ အတော်ကို ထူးဆန်းလို့နေသည်ပဲ။ ထားတော့။

သည့်ထက် ထူးဆန်းနေသည်က...

စည်တော်တိတ်ဘုရား (စေတီတိတ်ဘုရား)နှင့် စည်တော်တိတ်

ရွာ (စေတီတိတ်ရွာ) အတော်လေး နီးပါသည်။ ရွာ၏မနီးမဝေး

အစွန်မကျတကျ တောင်ကုန်းပေါ်မှာ ကျင်းပသည့် စေတီတိတ်

ဘုရားပွဲ။

သည်ဘုရားပွဲမှ စည်တော်သံ၊ ဆိုင်းသံ၊ ဗုံသံတွေက

တစ်ဆက်တစ်စပ်တည်းရှိနေသည့် စေတီတိတ်ရွာထဲကိုတောင်

ရောက်မလာသည်က အတော်ကြီးကို ထူးဆန်းလို့နေပါသည်။

ယနေ့ထက်တိုင် ဤသို့ ထူးဆန်းနေသည်က ဤအရပ်

ဒေသ၊ ဤနေရာ၏သမိုင်းကြောင်းအမှန်ပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။
(မှတ်ချက်- ကိုယ်တိုင် ရောက်ရှိခဲ့သည့် စည်တော်တိတ်
ဘုရား(စေတီတိတ်ဘုရား)ပွဲ ဖြစ်ရပ်မှန် ဖြစ်ပါသည်။)



သဇ္ဈာတကယ်ချူးလို့

သေသွားသူ



သစ္စာတကယ်စူးလို့ သေသွားသူ

“ညည်း...ငါ့ကို မပေးရသေးဘူးနော် ကောင်မ၊ ညည်း
မငြင်းနဲ့”

“အောင်မာ...ကောင်မ ညည်းကသာ ငြင်းပြောနေတာ၊
သေချာလည်း ပြန်စဉ်းစားဦး၊ ကျုပ် ပေးပြီးသား”

“အို...စဉ်းစားစရာ မလိုပါဘူး။ ပေးမှမပေးရသေးတဲ့ဟာ
ကို ညည်းမှ ကျုပ်ကို ငြင်းနေတာ၊ ညည်း ညာနေတာ၊ မပေးရ
သေးဘဲနဲ့ ဘာလို့ ညာပြောနေတာလဲ ကောင်မရဲ့”

ထွေးစီနှင့်အေးသီ အရောင်းအဝယ်တစ်ခုနှင့် ငွေပေးငွေယူ
လုပ်နေရာရာမှ ငွေငါးကျပ် ပေး၏/မပေး၏ကို အငြင်းအခုံ
ဖြစ်နေကြကာ နောက်ဆုံး ငြင်းရင်းခုံရင်းဖြင့် ပွဲကကြမ်းလာ
သည်။ လုံးလားထွေးလား၊ ဆွဲလားရမ်းလားနှင့် ဖြစ်လာသည်။
အနီးအနားကလူတွေပင် ဝိုင်းဆွဲရတဲ့အဖြစ်။

“ဟ...ဟ...တော်ကြပါတော့ဟာ၊ ငွေငါးကျပ်နဲ့ နင်တို့ ထသတ်ကြတော့မှာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး အဘစ်ရယ်...၊ ကျုပ် ပေးပြီးသားကို ဒီကောင်မ မပေးရသေးဘူး အတင်းငြင်းနေတယ်”

“ဟဲ့...ကောင်မ၊ မပေးရသေးလို့ မပေးရသေးဘူးပြောတာ ပေါ့ဟဲ့”

“ဟဲ့...မိစီ၊ နင်ကလည်း သေချာစဉ်းစားဦး၊ တကယ် ပေးပြီးပြီလားဆိုတာ”

မနီးမဝေးမှာ နီးပြာနေသည့် အရီးကံက မေးလိုက်သည်။

“အို...အရီးကလည်း ကျုပ် ပေးပြီးသားမို့ ပေးပြီးသားလို့ ပြောတာပေါ့။ ကျုပ် သစ္စာဆိုပြီး ကျိန်ပြောရဲတယ်”

“ကဲ...မိအေးသိ၊ မိစီက သစ္စာဆိုပြီးတောင် ကျိန်ပြောရဲ တယ်ဆိုနေမှတော့ ပေးပြီးလို့နေမှာပေါ့ဟယ်”

“ဟာ...မပေးရသေးပါဘူးတော်၊ ကျုပ် သိတယ်။ မပေး ရသေးဘူး။ ဒီကောင်မ သစ္စာဆိုပြီး ကျိန်ပြောရဲတယ်ဆိုမှတော့ ကျုပ်ကလည်း ဘာကောင်မခွဲလို့လဲ။ ကျုပ်လည်း ဒစတို(ထွန်သွား တို)ကိုင်ပြောပြီးတော့ကို သစ္စာဆိုမယ်။ ကျိန်ပြမယ်တော့ ကြည့် ထား”

(ဘယ်ခေတ် ဘယ်အခါ ဘယ်အချိန်ကစ၍ ဘယ်သူက ထွင်လိုက်သည့် သစ္စာပြုနည်းမှန်းမသိ။ ရွာ၏လေ့တစ်ခုလိုဖြစ် ကာ သစ္စာပြုမည်၊ ကျိန်ပြမည်ဆိုလျှင် ဒစတို(ထွန်သွားတို)ကို

ကိုင်လို့ သစ္စာပြုကြသည်။ ကျိန်ကြသည်တဲ့။)

“ဟာ...နင်တို့တော့ ဒုက္ခတွေ ရောက်ကျန်ကြတော့မှာပဲ။ သစ္စာဆိုတာ တကယ်စူးတယ်။ ကျိန်စာဆိုတာ တကယ်သင့်တတ်တယ်ဟ။ ဒါတို့ကလည်း ဘယ်သူမှားတယ်၊ မှန်တယ်ဆိုတာ မဆုံးဖြတ်နိုင်တော့ အခက်သားလား”

* * *

သည်လိုနှင့်...

“ဟေ့...ထွေးစီနှင့်အေးသီတို့ ရွာတောင်ပိုင်း ရေတွင်းပျက်ကြီးနားက ညောင်ပင်ကြီးမှာ ဒေဝတို့(ထွန်သွားတို့) ကိုင်သစ္စာပြုပြီး ကျိန်ကြလို့တဲ့ဟေ့”

တစ်ရွာလုံးနီးနီး စိတ်ဝင်တစား ရှိလှသည်။ အားလုံး စုစုစုနှင့်။

ထွေးစီနှင့်အေးသီတို့ ဒေဝတို့(ထွန်သွားတို့) တစ်ချောင်းစီ ကိုင်လို့ ရွာတောင်ပိုင်းရှိ ညောင်ပင်ကြီးဆီ ထွက်လာကြသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အမှန်လို့သာ တွက်ထားကြပြီ။ သစ္စာပြုလို့ ကျိန်စာဆိုကြမည်ပေါ့။ နှစ်ယောက်စလုံး ဟန်ပန်တွေက ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့် မျက်စောင်းတယိုးထိုးနှင့်။

အဘစ်၊ အရီးကံနှင့် သူကြီးဦးသူတော်တို့ပါ လိုက်လာကြသည်။

လမ်းတွင် တစ်ဖက်ရွာမှ ပြန်ကြွလာသော ဆုတောင်းပြည့်ဦးပဉ္စင်းဦးသက်ရှည်နှင့်တော့၍ အဘစ်က ထွေးစီနှင့်အေးသီကို

တရားဟောပြီး နားချစေသည်။ အခုလို မလုပ်ကောင်းကြောင်း၊ ပြေပြေလည်လည်ဖြစ်အောင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နားလည်ခွင့်လွတ် သင့်ကြောင်း ဦးပဉ္စင်းဦးသက်ရှည်က မိန့်ပါသည်။

ထွေးစီနှင့်အေးသီတို့မှာ ဦးပဉ္စင်းစကားကိုလည်း မနာခံနိုင် ကြ။ ဦးပဉ္စင်းကို ကျောခိုင်းလို့ ညောင်ပင်အိုကြီးရှိရာကိုသာ...

နီးစပ်ရာဆွေမျိုးတွေ၊ ကလေးတွေရော ခွေးတွေပါမကျန် ညောင်ပင်အိုကြီးအခြေမှာ ဝိုင်းအုံ့လို့။ ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် ရိုးရာ နတ်နန်းတွေကလည်း အပြည့်နေရာယူထားသည်။

“ဘယ်သူ အရင်စ၊ မှာတုံး”

ရွာသူကြီးဦးသူတော်က မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ် စ၊ ဆိုမယ် ဦးလေး”

ထွေးစီက သူအရင်စလို့ သစ္စာပြုကျိန်ဆိုမည့်အကြောင်း အော်ဟစ်လို့ ပြောသည်။

ဘေးမှ ဝိုင်းအုံ့ကြည့်နေသည့်လူအားလုံး ထွေးစီကို စူးစိုက် လို့ ကြည့်နေကြသည်။

ထွေးစီက ညာဘက်လက်တွင် ဒေစတို(ထွန်သွားတို)ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ကျုပ် မှန်တယ်ဟေ့ ဆိုသည့် မျက်နှာပေးမျိုးနှင့် မော့လို့ချီလို့ အော်ဟစ်ပြီး သစ္စာ ဆိုသည်။

“ညောင်ပင်စောင့်ရကွစိုးကြီးရှင်...”

ဆိုနေတုန်း ထွေးစီ ညောင်ပင်နှင့်ကပ်လျက်ရှိသော အတ

မြင်းဖြူရှင်၏နတ်နန်းကို မြင်တွေ့သည်နှင့် -

“ညောင်ပင်စောင့်ရကွစိုးကြီးနှင့်အဖေကြီးမြင်းဖြူရှင်တို့ရှင် ကျုပ် သစ္စာပြုတိုင်တည်ပါတယ်။ အေးသီကို ကျုပ် ငါးကျပ်ပေး ပြီးပါပြီ။ ပေးတာမှန်တယ်ဆိုရင် ကျုပ် စီးပွားတက်ပါစေ၊ မမှန်ဘူးဆိုရင် ကျုပ် လေဖြတ်ပြီး သေရပါစေရဲ့”

ထွေးစိက သစ္စာပြုပြီး ထိုင်ကန်တော့သည်။

“ကဲ...အေးသီ၊ နင့်အလှည့်”

ဦးသူတော်က သတိပေးလိုက်သည်။

အေးသီက ပုဆစ်တုပ်ထိုင်ပြီး ညောင်ပင်ကြီးကို ကန်တော့သည်။ ရှိသမျှနတ်နန်းတွေကိုလည်း လှည့်ပတ်ကန်တော့သည်။ ပြီး...ထွေးစိလို ဒစတို(ထွန်သွားတို)ကို ညာဘက်လက်မှာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နှင့်ပင် သစ္စာပြုဆုတောင်းကျိန်ဆိုသည်။

“ညောင်ပင်မှာစောင့်တဲ့ ရကွစိုးဘိုးဘိုးကြီးနှင့် ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်မှာရှိတဲ့ နတ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေအားလုံးကို ကျုပ် ကန်တော့ပါတယ်”

“ထွေးစိ ကျုပ်ကို ငွေငါးကျပ် မပေးရသေးတာ အမှန်ပါ။ ကျုပ် မရသေးတာအမှန်ပါ။ ကျုပ် အမှန်တိုင်းပြောပါတယ်။ ကျုပ် ပြောတာမှားခဲ့ရင် ကျုပ် စီးပွားတွေ ကျရှုံးပါစေ။ လုပ်သမျှ မဖြစ်ပါစေနဲ့။ ကျုပ် ပြောတာမှန်ခဲ့ရင် ထွေးစိသမီးနဲ့ကျုပ်သား ညားကြပါစေတော်”

သစ္စာပြုပြီး ၂ နှစ်၊ ၃ နှစ်ကြာလာတော့ ထွေးစီနှင့်အေးသီ တို့ကို တစ်ရွာလုံး မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားကြပြီ။ သတိ မထားမိကြတော့။

“ဟဲ့...ထွေးစီ နားနားနေနေလည်းလုပ်ဦး။ ကလေးက မွေးဖို့ ရက်ပိုင်းပဲလိုတော့တာ”

ရေတွင်းမှာ အဝတ်တွေ ကုန်းလျှော်နေသည့် ထွေးစီကို အရိုးက လှမ်းလိုသတိပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သိပ်မကြာပါ။ ထွေးစီတစ်ယောက် ကလေးမီးဖွားရင်း အတွင်းတက်တက်ကာ အောက်ပိုင်းသေသလိုလို၊ လေဖြတ်သလို လို ဖြစ်သွားပါတော့သည်။

ထွေးစီ လေဖြတ်သည့်သတင်းကိုကြားသည်နှင့် တစ်ရွာလုံး အုတ်အော်သောင်းနင်း ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ လွန်ခဲ့သည့် ၃ နှစ်စီက ထွေးစီနှင့်အေးသီတို့ ညောင်ပင်အိုကြီးအောက်မှာ သစ္စာပြုကုန်ဆို ကြသည်က ပြန်လို့အသစ်ဖြစ်သွားသည်။

“ထွေးစီ လေဖြတ်သွားတာ ငွေငါးကျပ် မပေးရသေးလို့ နေမှာပေါ့” နှင့် တိုးတိုးစုစု ပြောကြဆိုကြ ရှိနေသည်။

တစ်ခါ...

ထွေးစီ လေဖြတ်ပြီး လပိုင်းသာ ရှိသေးသည်။ ထွေးစီသမီး နှင့်အေးသီသား လူငယ်ဘာဝ ရည်ငံနေကြသည်ကို ထွေးစီ သိသွားပြီ။ သမီးဖြစ်သူအား အေးသီသားနှင့်မကြိုက်ရန် အတင်း ဆူဆဲပြောဆိုတော့သည်။ မကွဲကွဲအောင် လုပ်သည်။ မအေ

အထံလောက်ဆူဆူပြောပြော သမီးဖြစ်သူက မအေရဲ့စကားကို နားမဝင်ပါ။

နောက်ဆုံး ထွေးစီသမီးနှင့်အေးသီသား ခိုးရာလိုက်ပြေးကြ ပြီဆိုသည့်သတင်းက တစ်ရွာလုံး ပြန့်သွားတော့သည်။

ခဲလဖြတ်ဝေဒနာနှင့်ထွေးစီ သွေးနားထင်ရောက်ပြီ။ တောင် ထိုင်ရမလို မြောက်ကိုင်ရမလို ဆောက်တည်ရာမရတော့။

လေဖြတ်ဝေဒနာကြီးနှင့် စိတ်ဝေဒနာပါ ထပ်လို့ အတော် ကြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားနေရပြီ။

ခိုးရာလိုက်ပြေးသည့် ကလေးနှစ်ယောက်ကို ပြန်ခေါ်၊ ရွာ လူကြီးအချို့နှင့် အေးသီက ထွေးစီသမီးကို လာအပ်သည်။

ရွာလူကြီးတွေနှင့် အေးသီကို စူးစူးဝါးဝါးနှင့် စားတော့မလို ကြည့်သည်။ အံကို တင်းတင်းကြိတ်ပြီး နောက်ပြန်လှည့်လို့

ကျောပေးပြီး အိပ်နေလိုက်သည်။ မျက်ရည်တွေက မိုးပိုးပေါက် ပေါက်ကျလို့။ ထွေးစီ အတော်လေး ထိရှခံပြင်းနေသည်။

လေဖြတ်ဝေဒနာနှင့် အိပ်ရာထဲ ဗုန်းဗုန်းလဲနေတာတောင် ထွေးစီ၏စိတ်ဒေါသတွေက လျော့မသွား။

“ဟဲ့...ထွေးစီ၊ ကလေးတွေ ကန်တော့တာခံပါဟ” ရွာသူကြီးဦးသူတော်က မြှောလိုက်သည်။

“သွားကြ...သွားကြ ဘယ်သူမှ မလာကြနဲ့၊ တစ်ယောက် မှ မကြည့်ချင်ဘူး”

“ထွေးစီရယ်...ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေအားလုံး ကျုပ်တို့ သင်ပုန်းချေမှုထားလိုက်ကြရအောင်ပါ။ သည်ကလေးနှစ်ယောက် ရှေ့ရေး ကျုပ်တို့မှာ တာဝန်ရှိသေးတယ်လေ။ ညည်းလည်း ပြန်နေကောင်းအောင် ကြိုးစားပါဟယ်...”

“ဟဲ့...ကောင်မ၊ ညည်းပါးစပ် ပိတ်ထား၊ ဘာမှ ငါ့ကို ဆရာလာမလုပ်ပါနဲ့။ ငါ့သမီးနဲ့နှင့်သား လုံးဝ သဘောမတူနိုင်ဘူး။ ငါ့သမီး ထားခဲ့၊ နှင့်သားခေါ်ပြီး ပြန်တော့”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ ထွေးစီရယ်၊ သူတို့က ညားပြီးနေပြီလေ။ ညည်းသမီး အပျိုမဟုတ်တော့ဘူးဟဲ့”

“ဘာ...ဘာပြောတယ်”

လေဖြတ်ခဲဒနာနှင့် ထွေးစီ ပြောရင်းတက်သွားသည်။ မျက်လုံးကြီးကပြူး၊ ပါးစပ်တွေရွဲ့၊ လက်တွေ၊ ခြေတွေ ကောက်ကွေးကုန်သည်။

“ဟ...ဟ...လုပ်ကြပါဦး”

“ဆရာသိန်းကို သွားခေါ်ကြပါဟ၊ မြန်မြန်သွား...မြန်မြန် သွား”

ထွေးစီကို ဝိုင်းလို့ ရင်ဘတ်ဖိသူဖိ၊ လက်ချိုးသူချိုး၊ ခြေထောက်ချိုးသူချိုးနှင့်။

ခဏအကြာ ဆရာသိန်း ရောက်လာသည်။ ဆရာသိန်းသည် တစ်ရွာလုံး၏ အားအကိုးရဆုံး တိုင်းရင်းဆေးဆရာကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ဆရာသိန်းရောက်လာသော်လည်း ထွေးစီမှာ ပြန်လို့ အသက်
မရှင်နိုင်တော့ပါ။

လေဖြတ်ပြီး သေပါပြီ။

ထွေးစီ လေဖြတ်ပြီး သေပါပြီ။

ထွေးစီကိုကြည့်ရင်း အားလုံး မျက်ရည်လည် တရွဲရွဲနှင့်
စိတ်မကောင်းကြ။

“သစ္စာဆိုတာ တကယ်စူးတတ်တာဟ” လို့ အဘစ် ပြော
ခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

မှတ်ချက်။ ။နှစ်ပေါင်း (၃၀)ကျော်က မြန်မာပြည်

အထက်ပိုင်း ရွာတစ်ရွာမှ ဖြစ်ရပ်မှန် ဖြစ်ပါသည်။



ချောင်းရိုးဘေးက

ဗားမယ်ဆင်တို့အိမ်



ချောင်းရိုးဘေးနားက ဖွားယပ်သိမ်တို့အိမ်

ချောင်းရိုးတစ်လျှောက် ရေတိုက်စားမှုကြောင့် အိမ်လေးတွေ တစ်လုံးနှစ်လုံးစ ပြိုကျမျောပါသွားခဲ့သည်ရှိတော့ ဖွားသိမ်တို့ မိသားစု ရွာထဲပြောင်းဖို့ စီစဉ်ရပြီ။

အခြားအိမ်တွေထက် ဖွားသိမ်တို့အိမ်မှာ ခိုင်ခန့်မှုရှိသည်ကြောင့် စနစ်တကျ ဖျက်ရသည်။ ဖွားသိမ်၏ခင်ပွန်း ပိုးရန်မှာ လက်သမားအလုပ်ကို ကျွမ်းကျင်မှုရှိသည်ကြောင့် အိမ်ကိုဖျက်စဉ် အလေအလွင့်မရှိအောင် ဦးစောင်၍ လုပ်ကိုင်လေ၏။

ညနေစောင်းတော့ ချောင်းရိုးဘေးနားက ဖွားသိမ်တို့အိမ် နေရာမှာ မြေကွက်လပ်လေး ဖြစ်သွားသည်။ ဖွားသိမ်တို့မိသားစု

ဖွားဖွားတင့် (စာရေးသူ၏အတွေး ဖခင်ကြီး၏အမေ)တို့အိမ်နှင့် မနီးမဝေး မြေကွက်လပ်မှာ ယာယီတဲထိုးလို့နေကြသည်။ ဖျက်ယူ ခဲ့သည့်အိမ်တစ်လုံးစာပစ္စည်းတွေကို ဖိုးရန်က ပြန်ဆောက်သည့် အခါ လွယ်ကူစေရန် သူ့အပုံနှင့်သူ စနစ်တကျခွဲ၍ထားလိုက် သည်။ အိမ်၏ အဓိကတိုင်ကြီးလေးလုံးနှင့် ဥယျာဉ်တိုင်တို့ကို တစ်သီးတခြား ခွဲ၍ တစ်နေရာတည်းတွင် စုထားလိုက်သည်။

ဖွားသိမ်မှာ ယာယီတဲ မီးဖိုခန်းမှ လှမ်းမြင်နေရသော သွပ်ပုံ၊ သစ်ပုံ၊ တိုင်ပုံများကိုကြည့်ရှင်း ဖြစ်ပြီးပျက်ပြီး အနိစ္စသဘော ကို ရှုမှတ်နေသည်။ ဖိုးရန် စိတ်တိုင်းကျ ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ ဆောက် ထားပါသည်ဆိုသည့်အိမ်ကလေး အခုတော့ သူ့အပုံနှင့်သူ အိမ်လုံးချင်းက ပျောက်လို့နေပြီပဲ။ ဖွားသိမ်မှာ သက်ခြင်းမော လေးချလို ညနေစာချက်ဖို့ ပြင်လိုက်သည်။

ညနေပိုင်း မိသားစု ထမင်းစားကြတော့ ဖွားသိမ်နှင့်သမီး နှစ်ယောက်သာ ဖိုးရန်မှာ ပင်ပန်းပြီး ကိုယ်လက်တွေ့ကိုက်ခဲကာ အများဝင်လာသည့်ကြောင့် ထမင်းမစားနိုင်တော့။ ရေခွေးကြမ်း ပူပူသောက်ပြီး ထန်းလျက်ကိုသာ တွင်တွင်စားနေတော့သည်။ ညအိပ်ခါနီးမှ ဖွားသိမ်က ငန်းဆေးတစ်ခွက် တိုက်လိုက်သည်။ ဆေးသောက်ပြီးသည်နှင့် ဖိုးရန်မှာ ချွေးထွက်ပြီး အများကျသွား ရန် စောင်ထူထူခြုံပြီး အိပ်လိုက်သည်။

မနက်အရုဏ်လင်း ကြက်တွေတွန်နေပြီ။ ဖိုးရန် စောင်ခြုံပြီး ကျွေးလျက်ပင်။ ဖွားသိမ် အရုဏ်သွမ်းချက်ပြီးသည့်တိုင် ဖိုးရန်က

မလှုပ်သေး။

“ သူ့ခမျာ ပင်ပန်းရှာပါတယ်၊ အိပ်ပါစေ ”

ဖွားသိမ် မနှိုးတော့။

ဆွမ်းခံဘုန်းကြီးတွေ ကြွသွားပြီ။ နေ၏အလင်းရောင်လည်း ဖြာလို့ကျလာပြီ။ ‘မဖြစ်ပါဘူး၊ နှိုးတော့မှ’ ဟုဆိုကာ ဖွားသိမ် ဖိုးရန်ကို နှိုးလိုက်သည်။ ဖိုးရန်က အိပ်မြဲပင်။ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်သည့် ဖိုးရန်ကို ဖွားသိမ် စိတ်မရှည်စွာဖြင့် အတင်းလှုပ်နှိုး လိုက်သည်။

“ဟောတော်...”

ဖွားသိမ် လန့်သွားသည်။

ဖိုးရန်၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ အေးစက်တောင့်တင်းလျက် မနိုးထ နိုင်တော့ပါ။ ဖွားသိမ် ရင်ကို လက်နှင့်အသာဖိရင်း သမီး နှစ်ယောက်ကို အနားခေါ်လိုက်သည်။ သက်ဆိုင်ရာရွာလူကြီးနှင့် ဆွေမျိုးများအားလုံးကို အကြောင်းကြားပြီး စီစဉ်စရာရှိသည်ကို စီစဉ်လိုက်သည်။ ထင်မှတ်မထားဘဲ၊ မျှော်လင့်မထားဘဲ ကြုံတွေ့ လိုက်ရသည်ကို ဖွားသိမ် အနည်းငယ်မျှ တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိအောင် ထိန်းရင်း ဖြစ်ပျက်ကိုရှုနေသည်။ သမီးနှစ်ယောက်မှာ အမေ အတွက် စိုးရိမ်လွန်နေသည်။ ဘို့သော် အမေက သူတို့စိုးရိမ်သလို မဟုတ်။ တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာပင် နေ့စဉ်လုပ်ဆောင်နေကြ အိမ်အလုပ်များကိုပင် လုပ်ကိုင်လို့နေသည်။

ဖိုးရန်အတွက် ရက်လည်ဆွမ်းသွပ်၊ အမျှဝေ၊ ကုသိုလ်

ကောင်းမှုလုပ်ပြီးသည့်တိုင် နေ့စဉ် အရုဏ်ဆွမ်းချက်နေ့စဉ်အတွင်း မြင်ရသည့် အရိပ်အယောင်ကြောင့် ဖွားသိမ် အတွေးတွေဝင်နေခဲ့ရပြီ။ သို့သော် မည်သူ့ကိုမျှ မပြော။ သေချာအောင် တစ်ယောက်တည်းကို စမ်းသပ်ရန် စိတ်ကူးနှင့်ရှိနေသည်။

ဖွားသိမ် မြင်ရသည့်အရိပ်အယောင်က အရုဏ်ဆွမ်းချက်နေ့စဉ် အိမ်၏ အဓိကဝင်မ တိုင်မကြီးလေးလုံးနှင့် ဥယျာဉ်တိုင်တို့ စုပုံထားသည့်ပေါ်တွင် လူတစ်ယောက် ငုတ်တုတ်ထိုင်ထိုင်နေသည်ကို တွေ့တွေ့နေရခြင်း ဖြစ်သည်။ သေသေချာချာ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပြန်တော့ ပျောက်သွားသည်။ သုံးလေးရက်မက နေ့စဉ်ရက်ဆက် မြင်မြင်နေရတော့ ဖွားသိမ် စဉ်းစားရပြီ။

သည်နေ့တော့...

အရုဏ်ဦးအလင်းရောင်ဝင်လာသည်နှင့် ဖွားသိမ် အစီအစဉ် တစ်ခု လုပ်ကိုင်သည်။ သမီးနှစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီး တိုင်မကြီးလေးလုံးနှင့် ဥယျာဉ်တိုင်ကို ခွဲခြားလို့ထားလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် အရုဏ်တက်ဆွမ်းချက်ချိန်မှာတော့ တိုင်မကြီးလေးလုံးပေါ်တွင် မြင်နေကျအရိပ်အယောင်ကို တွေ့ရပြန်သည်။ ဖိုးရန်၏ဝိညာဉ်အရိပ်အယောင်ပဲဖြစ်မည်ဟု ဖွားသိမ်က တစ်ထစ်ချ တွက်ထားလိုက်သည်။ တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားနေပြီ။ ညက ဖွားသိမ်မက်သည့်အိပ်မက်ကလည်း...

ဖွားသိမ် သမီးနှစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီး တိုင်မကြီးလေးလုံးကို ဘယ်ညာနှစ်လုံးစီခွဲလို့ ခပ်ဝေးဝေးထားလိုက်သည်။ သမီး

နှစ်ယောက်မှာ အမေ၏လုပ်ဆောင်ချက်ကို နားမလည်။ ဘာမှ
လည်း စောဒကမတက်ကြဘဲ အမေခိုင်းသည့်အတိုင်း အမေ
စိတ်ချမ်းသာမှုရအောင် လုပ်ပေးလိုက်ကြသည်။

ဖွားသိမ်ကလည်း ဘာမှမပြော။ ခပ်မဆိတ်ပင်။



နောက်တစ်နေ့ မနက်အရုဏ်တက်မှာ တွေ့လိုက်ရသည်က
ညာဘက်တိုင်နှစ်လုံးပေါ်တွင် အရိပ်အယောင်မက လူလုံးမကျဘဲ
ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေသည့်သဏ္ဍာန်ကို ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့
လိုက်ရခြင်းပင်။

“ကိုဖိုးရန်ရယ်...ရှင်ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒအတိုင်း ကျုပ် စီစဉ်
ပေးပါ့မယ်တော်...ရွာဦးဘုန်းကြီးကိုလည်း နေ့ဆွမ်းအဖီ
ကျောင်းကို ဆွမ်းပို့ရင်း ကျုပ် လျှောက်လိုက်ပါ့မယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ ဖွားသိမ်တစ်ယောက်တည်း တိုင်နှစ်လုံးကို
တစ်လုံးစီ မနိုင်မနင်း မ၊ရွှေလို့ ခွဲထားလိုက်သည်။ နက်ဖြန်
နံနက် အရုဏ်တက်ရင်တော့ အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း ဖွားသိမ်
အဖြေရတော့မည်။

ဖွားသိမ် ရွာဦးကျောင်းဆွမ်းပို့ရန် ထွက်လာခဲ့သည်။ ရွာဦး
ဘုန်းကြီးကိုလည်း အိပ်မက်နှင့်အတူ အရုဏ်ဦးမြင်တွေ့ရသည့်
အဖြစ်အပျက်အလုံးစုံတို့ကို လျှောက်လိုက်သည်။

မနက် အရုဏ်တက်ချိန် ဘုန်းဘုန်းကိုယ်တိုင် ဖွားသိမ်

အိမ်ကို ကြွလာရန်လည်း တစ်ခါတည်း လျှောက်ထားလိုက်သည်။

အဲသည်ည...

ဖွားသိမ် တစ်ညလုံး အိပ်မရ။ လန့်လန့်နိုးပြီး ခွဲချထားသည့် အိမ်တိုင်တစ်လုံးစီသို့ လှမ်းလှမ်းကြည့်မိသည်။ လရိပ်အောက်တွင် လှုပ်ရှားမှုအရိပ်အယောင် ဘာမျှ မတွေ့ရ။ ဖွားသိမ် စိတ်စောနေ လို့သာ။ အချိန်က ညဉ့်ဦးယံဖို့ အရုဏ်တက်ဖို့ သုံးလေးနာရီ လိုသေးသည်ပဲ။



အရုဏ်ဦး လင်းကြက်တွန်သံကြားလိုက်ရသည်နှင့် မှေးကနဲ အိပ်ပျော်သွားသည့် ဖွားသိမ်တစ်ယောက် အိပ်ရာမှ ကမန်းကတန်း ထလိုက်သည်။

မီးဖိုထဲရောက်တော့ ဆွမ်းမချက်နိုင်သေး။ သစ်လုံးတိုင် ထားသည့်နေရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဘာအရိပ်အယောင်မှ မတွေ့။

မနီးမဝေးဆီမှ အရုဏ်ဦး လင်းကြက်တွန်သံ ထပ်လို့ ကြားလိုက်ရသည်။

ဖွားသိမ် ဆွမ်းချက်ရန် ပြင်လိုက်သည်။ ဆွမ်းချက်ရင်း စိတ်က ပဖြောင့်နိုင်။ အိမ်တိုင်သစ်လုံးဆီကိုသာ စိတ်ကရောက် နေသည်။ ဆန်ဆေး၊ ထမင်းအိုးတည်၊ မီးတက်ရန် ပြောင်းနှင့် မီးမှုတ်ပြီး အိမ်တိုင်သစ်လုံးနစ်လုံးဆီသို့ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်

လိုက်သည်။

“ဟင်...”

ဖွားသိမ် မျက်လုံးပြူးပြီး ကြက်သီးထသွားသည်။

“ကဖိုးရန်...ကဖိုးရန်”

ဒီတစ်ခါ အိမ်တိုင်သစ်လုံးပေါ်တွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်မနေ။ သစ်လုံးတိုင်ဘေးတွင် ထင်ထင်ရှားရှား မတ်တတ်ရစ်လျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဖွားသိမ် မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ မတ်တတ်ရပ်နေသူက ဖွားသိမ်ကို တစ်ချက် ငဲ့စောင်းလို့ ကြည့်လိုက်ပြီး ဖွားသိမ် မ,ရွှေထားသူည့် အိမ်တိုင် နှစ်လုံးထဲမှ တစ်လုံးကို သိသိသာသာ လှက်ညှိုးထိုးပြပြီး ပျောက်သွားသည်။

သေချာပြီ။ ဖွားသိမ်မှာ ဝမ်းသာဝမ်းနည်းဖြင့် သမီးနှစ်ယောက်ကိုခေါ်လို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည့် သစ်လုံးတိုင်ကို တံအတွင်း မ,ရွှေလိုက်ကြသည်။

ရွာဦးဘုန်းကြီး ကြွလာသည်နှင့် ဖွားသိမ် အဖြစ်အပျက်နှင့် မြင်သမျှကို ရှင်းပြလိုက်ပြီး သစ်လုံးတိုင်ကို ဆေးကြောသန့်ရှင်းရေးလုပ်လိုက်သည်။

ဟော...တွေ့ပြီ။

သစ်လုံးတိုင်၏ ထိပ်လည်းမကျ၊ အလယ်လည်းမရောက်သည့်နေရာလောက်တွင် လေးထောင့်ကွက်ကလေးတစ်ခု တွေ့လိုက်ရသည်။ သစ်သွားကိ စရေးကိက် လေးထောင်ဖောက်လိ

လက်ရာမပျက် ပြန်ပိတ်ထားသည်။

ဘုန်းဘုန်းက ကျောင်းမှာ သိမ်ဆောင်နေသည့်လက်သမားကို ပစ္စည်းအစုံအလင်ယူပြီး ဖွားသိမ်တို့အိမ်ကိုလာရန် ကျောင်းသား တစ်ယောက်ကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။

လက်သမားရောက်သည်နှင့် သစ်လုံးတိုင်၏လေးထောင့် ကွက်နေရာကို လက်ရာမပျက်စေဘဲ ထွင်းထုတ်ခိုင်းလိုက်သည်။

လေးထောင့်ကွတ်သစ်သားကို ခွဲတိုက်လိုက်သည်နှင့် လေးထောင့်အခေါင်းပေါက်လေး ဖြစ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက် ကြရသည်။

ဘုန်းဘုန်းက ဖွားသိမ်ကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက် သည်။

ဖွားသိမ်က အခေါင်းပေါက်ထဲမှ ပစ္စည်းတစ်ခုကို အသာ ဆွဲနှိုက်ယူလိုက်သည်။ အနီရောင်ကတ္တီပါရှုံကြိုးအိတ်လေးတစ်ခု။

ရှုံကြိုးကို ဖြေပြီး သွန်ချလိုက်သည်နှင့်-

“ဟယ်...”

“ဟင်...”

သမီးနှစ်ယောက် အံ့ဩတကြီး မီးစပ်ကလေးတွေ ပဟောင်းသားနှင့်။

ရွှေဒဂါးပြားတွေ ထွက်ကျလာသည်ကိုး။

တစ်ကျပ်သား ရွှေဒဂါးပြား တစ်ဆယ့်ရှစ်ပြားတိတိး ဝေးသိမ်လည်း အံ့ဩရပါသည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ဖိုးရန်ပြောသည့်

အတိုင်း တိတိကျကျ ဖြစ်နေသည်ကိုး။

အိပ်မက်ထဲမှာ ဖိုးရန်က-

“မယ်သိမ်ရယ်...အိမ်တိုင်ထဲမှာ ငါ ရွှေဒဂါးတစ်ဆယ့် ရှစ်ပြား ထည့်ထားတယ်၊ အဲဒီရွှေဒဂါးတွေကို တချို့လှူ၊ တချို့ ဆုံးပါ။ သမီးနှစ်ယောက်ရှေ့ရေးအတွက်လည်းထား၊ မယ်သိမ် လည်း သုံးပေါ့။ ပြီးတော့ ဖိုးတူးလေးကိုလည်း ရှင်ပြုပေးလိုက် ပါ။ အရေးကြီးတာက ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်း၊ သိမ်အဆောက် အအုံရဲ့ အဓိက အလိုအပ်ဆုံးနေရာမှာ ငါတို့မိသားစု ကမ္မည်း ထိုးလို့ အသေအချာလှူပါ။ အုတ်ရေကန်တစ်လုံးကိုလည်း တာဝန် ယူပြီး လှူလိုက်ပါ။ ဒါဆို ငါ အားလုံးကို စိတ်ချသွားပြီ”

ဟူ၍... (ဖိုးတူးလေးဆိုသည်မှာ ဘုန်းဘုန်းကြီးကျောင်းမှ မိဘမဲ့ကျောင်းသားလေးကို ပြောခြင်းဖြစ်သည်။)

ဖွားသိမ်မှာ ဘုန်းဘုန်းကြီးနှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီး ဖိုးရန် မှာသည့်အတိုင်း လမဆိုင်ဘဲ အားလုံးကို စနစ်တကျ လုပ်ဆောင် လိုက်သည်။

အိမ်ကို အခိုင်အမာ ပြန်ဆောက်သည်။ အိမ်ဆောက်ပြီးသည် နှင့် အိမ်တက်မင်္ဂလာလုပ်ပြီး ဘုန်းကြီးဆယ်ပါး ပင့်ဖိတ်လို့ ဆွမ်းကျွေးသည်။ သိမ်အတွက် အဓိကလိုအပ်သည့်နေရာနှင့် တင်ပို့ခွေ ကျောက်ဆင်းတုဘုရားကြီးတစ်ဆူကိုလည်း ‘ဖိုးရန် နှင့်မယ်သိမ်မိသားစု ကောင်းမှု’ ကမ္မည်းထိုး၍ လှူလိုက်သည်။ အုတ်ရေကန်အတွက် လိုအပ်မည့် ကုန်ကျစရိတ်ဝတ္ထုငွေကိုလည်း

ကပ်လှူပြီး ဖိုးတူးလေးကို ရှင်ပြုပေးလိုက်သည်။

ကိစ္စအဝဝ အားလုံးပြီးတော့ ဖွားသိမ်မှာ အတော့်ကို စိတ်အေးချမ်းသာသွားသည်။

“ကဖိုးရန်ရေ...ရှင် ကျေနပ်ပါတယ်နော်၊ ရှင်ကိုလည်း ကျုပ် သီးသန့်မေတ္တာပို့ပါတယ်။ ရှင် ရောက်လေရာဘုံဌာနမှာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ချမ်းချမ်းသာသာ နေရပါစေလို့ ကျုပ် ဆုတောင်း လိုက်ပါတယ်”

အဲသည်ည...

ဖွားသိမ် အိပ်မက်ထဲမှာ-

“မယ်သိမ်ရယ်...ငါ ကျေနပ်တယ်၊ ငါ ကျေနပ်တယ်။ နင့်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟာ၊ ငါ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဖွားသိမ်စိတ်ထဲ ဖိုးရန်ကို မြင်ရတာ ကျက်သရေရှိပြီး စိတ်ချမ်းသာလိုက်တာ။ ဖိုးရန်တစ်ယောက် ကျေနပ်မှုအပြည့် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြင့် ဖွားသိမ်ကို နှုတ်ဆက်သွားသည်။

ဖွားသိမ်မှာ ဖခင်ကြီး၏အဖွားလေးနော်သူ ဖြစ်ပါသည်။ မှတ်ချက်။ ။အသက် (၈၀)ရှိပြီး ပဲခူးကျောက်တန်းဇာတိ ဖြစ်သည့် စာရေးသူ၏ဖခင်ကြီး ပြောပြသောဖြစ်ရပ်မှန် ဖြစ်ပါ သည်။



သေဆုံးသွားပေမဲ့

ညှော်ခန်းထဲမှာ

အမြဲရှိနေတဲ့

ကောင်မလေး . . .



သေဆုံးသွားသော ကောင်မလေး၏
ဆက်သွယ်မှုနှင့်သံယောဇဉ်

အိမ်ရှင်အန်တီကြီး၏လက်သို့ အိမ်စရန်ငွေပေးချေရင်း
ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံးကို ကျွန်မ မျက်လုံးတစ်ချက် ဝေကြည့်လိုက်
ပါသည်။

နေရောင်မဝင်သည့်ဧည့်ခန်းမို့ အလင်းရောင်က အားနည်းလှ
ပါသည်။ ၄၀ ဝပ်အားမီးလုံးလေးက လင်းအားအပြည့် မပေးနိုင်
ပါ။ ဝါကျင်ကျင်မီးရောင်အောက်တွင် ကာလကြာရှည်စွာ
မဖြူပြင်ဘဲထားသည်မို့ထင်ပါရဲ့။ ပစ္စည်းတွေက နေရာမကျ။
ဟိုတစ်စ သည်တစ်စ ဖရိုဖရဲနှင့်ရှိနေသည်။

အိမ်ရှင်အန်တီကြီး၏ နောက်ကျောနံရံပေါ်မှာတော့ အဖြူ
အမည်းဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ အသက်
၁၈ နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ပုံ ဖြစ်သည်။ ဓာတ်ပုံ
ထဲမှ မိန်းကလေး၏မျက်နှာလေးသည် တစ်စုစုကို အလိုမကျ
နေဟန်ပေါ်သလားပဲ။ ကျွန်မစိတ်ထဲ အမည်မသိ ဝေဒနာတစ်မျိုး
ခံစားလိုက်ရသည်ထင်ပါရဲ့။ ဘယ်လိုကြောင့်ပါလိမ့်။

“အန်တီ...အဲဒါ ဘယ်သူလဲဟင်၊ အန်တီသမီးလေးရဲ့
ပုံလေးလား”

သိချင်စိတ်နှင့်အတူ ကျွန်မ လက်ညှိုးထိုးလို့ မေးလိုက်သည်။

“ဪ...ဟုတ်တယ်ကွဲ့၊ အဲဒါ အန်တီသမီးငယ်လေး
လေ”

အန်တီကြီးက စရန်ငွေကို တစ်ရွက်ချင်းစစ်ရင်း ဖြေပါ
သည်။

“ကျောင်းပြီးသွားပြီလားဟင်...”

ကျွန်မက ထပ်လို့ စပ်စုမိပြန်ပါသည်။

“ကျောင်းမပြီးသေးပါဘူးကွယ်...လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ကပဲ နှလုံး
ရောဂါနဲ့ ဆုံးသွားတယ်”

“ရှင်...ဪ...ဖြစ်ရလေ အန်တီရယ်”

စိတ်မကောင်းစွာပြောရင်း ဘေးတွင်ထိုင်နေရသော ခင်ပွန်း
သည်ကို ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ သူကလည်း ‘ဘယ်နှယ့်ရှိစ၊
ဘယ်လိုလဲ’ ဟူသည့် မျက်လုံးမျိုးနှင့်။

အို...ခုမှတော့ စရန်ငွေလည်း အန်တီကြီးလက်ထဲရောက်
သွားပြီ။ ပြီးတော့ လူမသေဘူးတဲ့အိမ်နေရာ၊ လူမသေဘူးတဲ့
မိသားစုဆိုတာ ရှိလို့လား။ လူသေတာများ ဆန်းတာလို့က်လို့။

“ပြည့်တယ် သမီး၊ ပြည့်တယ်”

အန်တီကြီးက ရေတွက်ပြီးသား ငွေစက္ကူတွေကို သရေပင်
နှင့်ပတ်ချည်ရင်း-

“သမီးလေးက မွေးရာပါနှလုံးရောဂါသည်လေးပါကွယ်၊
စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့” တဲ့။

ဓာတ်ပုံထဲက မိန်းကလေးကို ကြည့်မိပြန်တော့ သူ့ဖျက်လုံး
လေးတွေက ကျွန်မကို အသနားခံနေသလိုလို့။

အသိဝင်လာသည်နှင့် ကျွန်မစိတ်ထဲ သည်ကလေးမလေးကို
အေးချမ်းသောစိတ်ဖြင့် မေတ္တာပို့လိုက်မိပါသည်။ ကျွန်မ နှလုံး
သားထဲမှာတော့ မတင်မကျ ဝေဒနာတစ်မျိုး ကပ်ငြိလိုသွားပါ
တော့သည်။



သည်လိုနှင့် အိမ်ကလေးကို ဝယ်ဖြစ်သွားသည်။ သုဝဏ္ဏ
ဘက်မှာ ဖြစ်သည်။ ခြောက်ခန်းတဲ့ တိုက်ပျဉ်အောင်နှစ်ထပ်
ဖြစ်ပြီး ဘေးအစွန်ခန်းမို့ ပေအစိတ်၊ ပေခြောက်ဆယ် မြေကွက်
အပိုလေး ပါလာသည်။ နဂိုမူလ ချဲ့ထွင်ထားသည့် မီးဖိုခန်း၊
စည်ခန်းတို့ကို အကုန်ဖျက်ချပြီး လေဝင်လေထွက်နှင့်အလင်း

ရောင် ကောင်းကောင်းဝင်စေရန် ပြင်ဆောက်လိုက်သည်။

ခြံအတွင်းရှိ အပင်ကြီး၊ အပင်ငယ်များကိုလည်း သစ်ပင်
ခုတ်သမားတွေခေါ်လို ခုတ်လှဲခိုင်းသည်။ ရှင်းခိုင်းသည်။
မှတ်မှတ်ရရ အုန်းပင်က ၆ ပင်၊ မန်ကျည်းပင်က ၂ ပင်၊
ပိတောက်ပင်ကတစ်ပင် ဖြစ်သည်။ ခြံထောင့်တစ်နေရာမှာတော့
တမာပင်လေးတစ်ပင် ရှိသည်။ အရိပ်လည်းရ၊ ဆေးဝါးအဖြစ်
လည်းသုံးနိုင်ရန် မခုတ်ဘဲထားလိုက်သည်။ တမာပင်လေး၏
အခြေတွင် အုတ်ရေကန်လေးတစ်ကန် ရှိသည်။

အိမ်အတွင်းရော ခြံတစ်ခုလုံးကိုပါ အပြင်အဆင်တွေအားလုံး
ပြီးစီးသွားသည်နှင့် အိမ်ကလေးမှာ ဝယ်စတုန်းကနှင့်မတူဘဲ
အတော်လေးကို နေချင်စဖွယ် ဖြစ်သွားပါသည်။

မိသားစုလေးယောက်သာရှိသည့် ကျွန်မတို့အိမ်ထောင်စုလေး
မှာ သည့်အိမ်ကလေးနှင့် အတော်ကို ကျယ်ဝန်းလို့နေပါသည်။

နေ့ရှိသရွေ့ အိမ်၏အလှအပလေးတွေကို ထောင့်စုံမှကြည့်
အမြဲလို ပြင်ဆင်နေတတ်သည့် ကျွန်မမြဲမှားလည်း အလှပန်းပင်
လေးများကို မျက်စိပသာဒဖြစ်အောင် စိုက်လို့ထားပါသည်။

လာသမျှသူငယ်ချင်းညှို့သည်တွေက ကျွန်မတို့အိမ်ကလေး
ကို မှတ်ချက်ချကြပါသည်။

“သိပ်ကျက်သရေ ရှိတာပဲ၊ နေချင်စရာလေး” တဲ့။

သည်အိမ်ကလေးမှာနေစဉ်ကာလတစ်လျှောက် ဝန်းကျင်
လည်း မသိ။ ကျွန်မ၏မိသားစုလည်း မသိသည့်အကြောင်းအရာ

တစ်ခုကိုဖြင့် ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းသာ ခံစားသိရှိလို့နေခဲ့ရပါသည်။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူက အလုပ်သွား၊ သားနှင့်သမီးလေးတို့ ကျောင်းသွားပြီဆိုရင်ဖြင့် တစ်အိမ်လုံးမှာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မနက်ပိုင်း မီးဖိုခန်းတွင် ချက်ပြုတ်သိမ်းဆည်းကိစ္စပြီးသည်နှင့် အပေါ်ထပ်၊ အောက်ထပ် အခန်းအားလုံးကို လှည်းကျင်းရှင်းသိမ်းလိုက်ပါသည်။

အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းကို ရှင်းသိမ်းရန် ဝင်လိုက်သည့်အခါ တိုင်း အမည်မသိ ခံစားမှုဝေဒနာတစ်မျိုးက ကျွန်မ၏နှလုံးအိမ်ကို ထိမိစေပါသည်။ ခံစားမှုကို အစဦး သတိမထားမိ။ ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ခံစားမှုဝေဒနာမှာ အမြဲလိုဖြစ်နေသည်ကြောင့် ကျွန်မ သိထားမိလာခဲ့သည်။

ခံစားသိနှင့်အတူ ဖျတ်ကနဲဆို ကျွန်မ မျက်စိထဲ မြင်ယောင်လာသည်က နဂိုအိမ်ရှင်အန်တီကြီး၏ သေဆုံးသွားပြီဖြစ်သော ဓာတ်ပုံထဲက မိန်းကလေးပုံ။ ဘယ်လိုရယ်ကြောင့်ပါလိမ့်။

ကျွန်မ မကြောက်တတ်ပါ။ သို့သော် ကျွန်မ၏နှလုံးအိမ်မှာ စိမ့်ကနဲ...အေးကနဲ လှုပ်ခတ်လို့သွားရသည်ကတော့ အမှန်။

လှုပ်ခတ်သွားသည့် နှလုံးအိမ်နှင့်ရှင်အန်တီကို ငြိမ်းအေးသွားအောင် အာရုံစိုက်ရင်း ဧည့်ခန်းစက်တီခုံမှာ ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့ မျက်လုံးကို အသာစုံမှိတ်လို့ ဓာတ်ပုံထဲက မိန်းကလေး၏

မျက်နှာလေးကို မှန်းဆမြင်ရင်း စိတ်မှတစ်ဆင့် နှုတ်ခမ်းကိုဖွင့်ဟ လို့ တိုးတိုးလေး ရွတ်ဆိုမိလိုက်ပါသည်။

“သမီးရယ်...အန်တီတို့မိသားစုနဲ့ သမီးနဲ့ ဘာမှမတော်စပ် ပါဘူးနော်။ အန်တီတို့မိသားစု...အထူးသဖြင့် အန်တီသားကြီးနဲ့ သမီးငယ်လေးကို ကြောက်လန့်အောင် ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့ကွယ်။ အန်တီ သမီးကို မေတ္တာပို့ပါတယ်။ အန်တီတို့မိသားစု ပြုပြုသမျှ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာနောကောင်းမှုကုသိုလ်အားလုံး သမီးကို အမျှ ပေးဝေပါတယ်ကွယ်။ အမျှ...အမျှ...အမျှ ငြိမ်းအေးတဲ့ဘဝကို အမြန်ဆုံး ကူးမြောက်နိုင်ပါစေ”

မေတ္တာပို့ပြီးသည်နှင့် ကျွန်မစိတ်အစဉ်မှာ အေးချမ်းလို့ သွားပါတော့သည်။ နေနေညည ဘုရားဝတ်ပြုပြီး သမားရိုးကျ မေတ္တာပို့သည်ထက် ပိုလွန်၍ ဓာတ်ပုံထဲက မိန်းကလေးကို အထူးပင် အာရုံစိုက်လို့ မေတ္တာပို့အမျှဝေရသည်မှာ နေ့စဉ် အကျင့် တစ်ခုလို ဖြစ်သွားသည်။

နေ့လယ်နေ့ခင်း စာဖတ်အနားယူနေစဉ် ဧည့်ခန်းထဲ၌ သက်ရှိလူသားတစ်ဦးဦး၏ လှုပ်ရှားမှုအရိပ်သဏ္ဍာန်နှင့်အသံများ ကို တွေ့မိသလို၊ ကြားမိသလို ကျွန်မ ခဏခဏ ခံစားရသည်။ ကတ်ဆက်မှ ခလုတ်များကိုလည်း ဒေါက်ကနဲ ဖွင့်လိုက်၊ ဒေါက်ကနဲ ပိတ်လိုက်နှင့် စီရရီထပ်ထားသည့် ကတ်ဆက်ခွေ များကိုလည်း ဖွန်းရွှေသံကြားသလိုလို။ ဧည့်ခန်းမှ ခြံပေါက်သို့ ထွက်သည့် လူဝင်ပေါက်တံခါးမှာလည်း လေမတိုး မတိုက်ပါဘဲ

အမြဲလုပ်ခတ်လို့နေသည်။ စိတ်၏စေရာ သွားကြည့်ပြန်တော့
ဘာမှ ထူးခြားမှုမရှိ။ အရာဝတ္ထုအားလုံး ရွေ့လျားမှုမရှိ။ ကျွန်မ
ထားသို့သည့်နေရာများမှာပင် ငြိမ်သက်လို့နေသည်။

ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ကျွန်မ ထူးဆန်းမနေရတော့ပါ။
ကိုယ့်စိတ်က ဖြစ်နေတာ၊ ကိုယ့်စိတ်က ထင်နေတာလို့ပဲ
အောက်မှေ့တွက်ဆထားလိုက်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မ၏ မသိ
စိတ်အတွင်း တစ်နေရာမှသည် မိန်းကလေးရှိနေသည်ဟု...

တစ်နေ့ နေ့လယ်ခင်း ထမင်းစားခန်းထဲ အလုပ်လုပ်နေရာမှ
ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ ကျွန်မ မျက်စိရောက်သွားသည်။ 'ဟင်'
သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ စက္ကန့်မျှသာ။ ဆက်တီနဲ့တစ်ခုတွင်
မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဆံပင်ကို တစ်ခြမ်းစောင်းချလို့ ထိုင်နေ
သည်။ ကြည့်နေရင်း ဖျတ်ကနဲ ပျောက်သွားသည်။ မြင်လိုက်ရ
သည်မှာ အသေအချာဖြစ်သည်။ လူမှာ စိမ့်ကနဲဖြစ်လာပြီး
ကြက်သီးမွေးညင်းထသွားသည်။

'ဟုတ်ရဲ့လား၊ မဟုတ်သေး ထင်တယ်နော်'

အတွေးများနှင့် ဘေချာအောင် ကျွန်မ ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်ကြည့်
လိုက်သည်။ ဆက်တီနဲ့မှာ ပဲကတီအတိုင်းသား။ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခု
မှ မရှိ။ မတွေ့။

သို့သော် ထမင်းစားခန်းနှင့် ဧည့်ခန်းဝင်ပေါက်တံခါးကို
တော့ တစ်ဦးတစ်ယောက်က အဖွင့်အပိတ်လုပ်ထားသယောင်
ရှိနေသည်။ အောက်ခင်း ဖယောင်းပုဆိုးမှာလည်း တံခါးအောက်

မြေကြားတွင် ညှပ်ခေါက်လျက်။ ဘယ်လိုပါလိမ့်။ ခါတိုင်း ကျွန်မ သာလျှင် ဧည့်ခန်းကို ရှင်းသိမ်းပြီး တံခါးကို နံရံမှာ ကပ်လို့ ထားပြီပါ။

ကျွန်မတို့မိသားစုလေးယောက်မှာ တစ်ပတ်နေလို့ တစ်ခါ သည်ဧည့်ခန်းထဲမှာ မဆုံဆည်းမိကြပါ။ ယောက်ျားရော ကလေး နှစ်ယောက်ပါ နောက်ဖေးကားရိုဒေါင်မှသာ အိမ်အတွင်း အဝင် အထွက် လုပ်တတ်ကြသည်။ ဧည့်သည်လာသည့်အခါမှ ဧည့်ခန်း အတွင်း ထိုင်ဖြစ်ကြသည်သာ။

ကျွန်မတို့ နေ့စဉ် ခံစားတွေ့ကြုံနေရသည်များကို ယောက်ျား ဖြစ်သူနှင့်ကလေးနှစ်ယောက်ကို အသိလည်းမပေး၊ ပြောလည်း မပြောပြမိပါ။ အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း သည်အတိုင်း။

ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းသာ။

သားနှင့်သမီးလေး ဧည့်ခန်းအတွင်း ဝင်ကစားတာကိုမြင်မိ လျှင် မသိမသာ ပြန်ခေါ်တတ်သည်မှာ ကျွန်မ၏အကျင့်တစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်။ မတင်မကျ စိုးရိမ်စိတ်တစ်ခုရယ်က ဝင်နေခဲ့သည် ကိုး။ မှောင်ရီပျိုးလို့ တံခါးတွေ ပိတ်ချိန်ရောက်ရင်ဖြင့် ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်ပင် ဧည့်ခန်းတံခါးတွေကို ပိတ်တတ်ပါသည်။

တံခါးတွေပိတ်ရင်း ဒီကလေးလေးကိုဖြင့် ထိရောက်အောင် ဆုတောင်းမေတ္တာပို့ပေးနေမိပါသည်။

“သမီးရယ်... အန်တီတို့မိသားစုကို အနှောင့်အယှက်မပေး ပါနဲ့နော်၊ သမီး နေရာမရှိရင် ခဏနေပါ။ အန်တီ ခွင့်ပြုပါ

တယ်။ အန်တိုမိသားစုကိုတော့ အရိပ်အယောင်လည်း မပြပါနဲ့။
 အန်တိုတို့မိသားစု ပြုပြုသမျှ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာကုသိုလ်
 အားလုံး သမီးကို အမျှပေးဝေပါတယ်။ သမီး အမျှရပါစေ၊ အမျှ
 ယူပါ ကသေးရယ်...အမျှ...အမျှ...အမျှ”

ကျွန်မ၏ဆုတောင်းမေတ္တာပို့သမှုကြောင့်ထင်ရဲ့။ ကျွန်မတို့
 မိသားစုလေးမှာ သိသာထင်ရှားဆိုးဝါးသည့်အဖြစ်မျိုး မကြုံတွေ့
 ရပါ။ တချို့က ပြေးကြသည်။ အိမ်တစ်အိမ်မှာ မကျွတ်လွတ်
 သည့် ပရလောကသားများရှိနေလျှင် အိမ်တွင်းနေထိုင်သူများမှာ
 ပဋိပက္ခများဖြစ်ခြင်း၊ ရောဂါဝေဒနာများ ခံစားရခြင်း...စသဖြင့်
 အမျိုးမျိုးသော အခိုက်များဖြစ်နေတတ်ပါသည်တဲ့။

ကျွန်မတို့မိသားစုလေးမှာတော့ သည်လိုမဟုတ်ပါ။ ကျွန်မ
 တစ်သီးတည်းသာလျှင် ထူးခြားမှုလေးတွေ ရှိခဲ့တွေခဲ့ပြီး ထိခိုက်
 မှုမရှိခဲ့ပါ။ သည်အိမ်ကလေးမှာနေစဉ်အတွင်း မိသားစုမှာ
 ပျော်ရွှင်ကျန်းမာ ချမ်းသာစွာဖြင့် နေခဲ့ရပါသည်။ စီးပွားရေးမှာ
 လည်း သင့်သင့်တင့်တင့်။ ငွေကြေးမှအစ အရာအားလုံး
 ပြီးပြည့်စုံစွာ နေထိုင်ခဲ့ရပါသည်လေ။

* * *

တစ်နေ့...

ထိုနေ့သည် တနင်္ဂနွေနေ့ ဖြစ်ပါသည်။

ကျောင်းပိတ်ရက်တွေတိုင်းလို သားနှင့် သမီးလေးက

အဘိုးအဘွားတွေရှိရာ ကြို့ကုန်းမှာ သွားနေတတ်ကြပါသည်။
ကလေးတွေမရှိတော့လည်း အိမ်မှာ လင်ကိုယ်မယားနှစ်ယောက်
တည်းမို့ ခြောက်ကပ်ကပ်ရယ်ပါ။

ခြောက်ကပ်ကပ်ဖြစ်နေရသည့်အထဲ ညကမက်သည့်
အိပ်မက်တစ်ခုရယ်ကြောင့်...

‘ကလင်...ကလင်...ကလင်’ ဖုန်းမြည်သံကြောင့် မက်ခဲ့
သည့်အိပ်မက်၏အတွေး လွင့်ပျောက်သွားပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ”

“မေမေလား၊ သားပါ မေမေရဲ့”

“ဪ...သားကြီး၊ မေမေပါ သားရဲ့၊ ည လာခေါ်ဖို့
ပြောမလို့လား သား”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေရဲ့၊ သား မေမေကို ပြောစရာရှိလို့”

“ပြောစရာရှိလို့၊ ဘာများလဲ သားရဲ့”

သားက ငြိမ်နေသည်။ အသက်ရှူသံမျှင်သဲ့သဲ့ကို ကျွန်မ
ကြားနေရသည်။ ‘မေမေ’ သားက စကားကို ဆက်မပြောဘဲ
ရပ်နေပြန်သည်။

“ပြောလေ သားရဲ့၊ သား ဘာပြောမလို့လဲ”

“ဟိုလေ...မေမေရဲ့...ဟို...သား”

“အင်း...ပြော...သား”

ဒီကလေးများ ဘာများပြောမှာမို့ပါလိမ့်။

“သားတို့အိမ်က ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဟိုလေ...တံခါးပေါက်

ကြားထဲမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် နေနေတယ် မေမေရဲ့။ သားထက်တော့ ကြီးပါတယ်”

“ဘုရားရေ...”

ကျွန်မ ဘုရားတ၊ လိုက်မိသည်။

“ဟုတ်တယ် မေမေရ၊ တကယ်ပြောတာ”

သား ဘယ်လိုများသိနေတာပါလိမ့်။ သား ပြောပြနေစဉ် ကျွန်မမှာလည်း ညကမက်သည့် အိပ်မက်အကြောင်းကို အတွေးရောက်သွားသည်။ သားအသံကို ငြိမ်၍နားထောင်နေပြီး ကျွန်မ အတွေးလွန်သွားသည်ကြောင့်။

“မေမေ ကြောက်သွားလား...မကြောက်ပါနဲ့ မေမေရဲ့၊ တကယ်မှ မဟုတ်တာ”

အတန်းပညာ ၆ တန်းသာရှိသေးသည့် သားကြီးက သူ့အိပ်မက်အကြောင်းကို စီကားပတ်ကုံး ပြောပြနေတော့သည်။

“မေမေ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ သားပြောတာကို မယုံလို့လား၊ မေမေ ကြောက်နေလို့လား၊ သား အိပ်မက်မက်တာပါ မေမေရဲ့” တဲ့။

“မေမေ...”

သားကြီး အသံအနည်းငယ် ကျယ်သွားသည်ကြောင့် -

“ဪ...အေး...ဟို...မေမေ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး သားရဲ့။ မေမေ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ကြောက်လည်းမကြောက်ပါဘူး။ သားရဲ့အိပ်မက်ကို အံ့ဩနေလို့ပါ၊ သိပ်ကို အံ့ဩနေလို့ပါ

သားရယ်”

“ဘာကို အံ့ဩနေတာလဲ မေမေရဲ့”

“ဒီလို သားရဲ့”

ကျွန်မကလည်း ညကမက်သည့် အိပ်မက်အကြောင်းကို ပြောပြလိုက်ပါသည်။

“ဗျာ...တကယ်လား မေမေ”

ဒီတစ်ခါ အံ့ဩသွားသည်ကတော့ သားကြီးပင်။ သူ တွေဝေသွားပုံရသည်။

“ဟုတ်ရဲ့လား မေမေရာ”

“ဟုတ်ပါတယ် သားရဲ့၊ မေမေ သားကို ညာပြောပဲ၊ မလား။ သား အံ့ဩသွားပြီလား”

“ဟာ...အံ့ဩစရာပေါ့ မေမေရ၊ သားမက်တဲ့အိပ်မက် အတိုင်း မေမေပါမက်တာဆိုတော့ အံ့ဩစရာကြီးပေါ့”

တိုက်ဆိုင်လွန်းလှပါသည်။ ကျွန်မတို့သားအမိနှစ်ယောက် တစ်ရက်တည်း၊ တစ်ညတည်း မက်ခဲ့သည့်အိပ်မက်။ ထူးဆန်း အံ့ဩလို့နေသည်။

* * *

ကျွန်မတို့အိမ်၏ တံခါးပေါက်ကြားမှာ မိန်းကလေး (ကောင် မလေး)တစ်ယောက် နံရံကို ကျောမှီကပ်လို့ရပ်နေသည်။ မျက်နှာ လေးမှာ ညှိုးငယ်နေသည်။ ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း အဝတ်အစား

ကင်းမဲ့နေသည်။ ကောင်မလေးက သနားခံသည့် ရိုဝေဝေမျက်လုံး အစုံနှင့် ကြည့်ရင်း--

“အနီတီရယ်...သမီးကို အဝတ်အစားလေး တစ်စုံလောက် ပေးပါနော်၊ ထမင်းလည်း နည်းနည်းကျွေးပါ။ သမီး ဆာလို့ပါ။ ပြီးတော့ သမီးကို မေတ္တာပို့ပြီး အမျှဝေပေးပါနော်”

“မမ အမျှလိုချင်တယ်၊ ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး မောင်လေး ရယ်”တဲ့

အို...တကယ့်ကို အံ့ဩရပါသည်။ ကျွန်မတို့သားအမိ နှစ်ယောက်မက်သည့်အိပ်မက် တစ်ထပ်တည်းမို့ တိုက်ဆိုင်လွန်း လှပါသည်။ ထူးဆန်းလို့နေပါသည်။ သားကို ကြောက်လားလို့ မေးတော့-

“သား မကြောက်ပါဘူး မေမေရဲ့၊ သားက အဲဒီမမကို သနားလို့”

“ဪ...သားရယ်”

ဆွေရင်းမတော် သားရင်းမစပ်ပါဘဲနဲ့ သက်ရှိလူသားတို့နှင့် ပရလောကသားတို့၏ဆက်သွယ်မှု သံယောဇဉ်က-

သည်လိုနှင့် ရက်မဆိုင်းဘဲ ဗုဒ္ဓဘာသာတရားတော်နှင့်အညီ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည့် အလှူအတန်းလေးတစ်ခုကို ကျွန်မ လုပ်လိုက်ပါသည်။ အိမ်ကို နေ့စဉ်ကြွနေသည့် သက်တော်ဝါရ ဘုန်းဘုန်းကြီးတစ်ပါးအား ကျွန်မတို့သားအမိ၏ အိပ်မက်အဖြစ် ကို ပြောပြလိုက်သည်။ သီးသန့်ဆွမ်းနှင့် သင်္ကန်းတစ်ခုကိုလည်း

အိပ်မက်ထဲမှ မိန်းကလေး (ကောင်မလေး)ကို ရည်စူးလို့ ကပ်လှ ပူဇော်ကန်တော့လိုက်ပါသည်။ ဘုန်းဘုန်းကြီးမှလည်း အတ္တရာယ် ကင်းပရိတ်တရားတော်များ ရွတ်ဆိုပြီး ကောင်မလေးကို ရည်စူး လို့ မေတ္တာပို့အမျှဝေပေးပါသည်။

ကောင်မလေးသည် ကျွန်မတို့၏လှူဒါန်းမှုအစုစုနှင့် မေတ္တာ ပို့အမျှဝေသည်ကို ရသွားသည်ထင်ပါသည်။ ကျွန်မတစ်ယောက် တည်း အိမ်မှာနေစဉ်အတွင်း စိတ်အစဉ်ဖြစ်ပေါ်ခံစားမှုတွေ မရှိ တော့။ ဘာအရိပ်အယောင်မှ ဘာအသံဗလံမှလည်း မတွေ့ရ။ မကြားရတော့ကြောင်း ကျွန်မ သတိထားမိပါသည်။

အမည်မဖော်နိုင်ဘဲ နောက်ဆံတင်းနေရသည့် ဝေဒနာတစ်ခု ပြေလျော့ပျောက်ကွယ်သွားသလို ခံစားရပြီး စိတ်ပေါ့ပါးလို့ သွားပါသည်။ ဝမ်းမြောက်ခြင်း၊ ကြည်နူးပီတိဖြစ်ခြင်းတို့နှင့်အတူ ချမ်းသာသုခကို ကျွန်မ ခံစားနေရပါတော့သည်။

ကောင်မလေးသည်လည်း ပြည့်စုံမွန်မြတ်သောဘုံဘဝသို့ ကူးပြောင်းလွန်မြောက်သွားသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။
(ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ရပ်မှန် ဖြစ်ပါသည်။)





ကိုရွှေပိုင်နှင့်
မခင်ကျော့



ကိုရွှေပိုင်နှင့်
မခင်ကျော့

ကိုရွှေပိုင်နှင့်ပခင်ကျော

ကျုပ် စိတ်ညစ်တယ်ဗျာ၊ ကျုပ် ကံမကောင်းဘူး၊ ကျုပ် မိန်းမလည်း ကျုပ်အပေါ် အစာမကြေတာ ကြာပြီ။ ကြည့်လေ ဗျာ။ သူ စိတ်အစာမကြေတာလည်း အပြစ်မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်မှာ တ ဒီလယ်ကွက်လေးကို သံယောဇဉ်ဖြစ်ပြီး နှစ်ပေါင်းများစွာ လုပ်ကိုင်ခဲ့တာ၊ အထွက်ကောင်းလို့မှ မဟုတ်တာ။ သူများ လယ်ကွက်တွေ ဝမ်းစာအပြင် တစ်နှစ်ပတ်လုံး ပြည့်လို့လျှံလို့။ ကျုပ်မှာတော့ ဘယ်လောက် ကြီးစားကြီးစား ဝမ်းစာတောင် အနိုင်နိုင်ထွက်တာရယ်ဗျ။ ဒါကို ကျုပ်မှာ ဒီလယ်ကွက်ကို ပစ်ပြီး တခြားမလုပ်နိုင်ဘူး။ အဲဒါပဲ။ အဲဒါပဲ မိန်းမက အစာမကြေ ဖြစ်တာ။

မိန်းမက ကျုပ်ကို အစာမကြေလေ စကားများကြ၊ ရန်ဖြစ် ကြ၊ ကွဲမယ်၊ ကွာမယ်အထိကို ဖြစ်တာဗျ။ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ ဒီနေ့လည်း အကြီးအကျယ်ကို စကားများတာ။

“ရှင်နဲ့ကျုပ်နဲ့ ကွာမယ်၊ ရှင်မဆင်းရင် ကျုပ်ဆင်းမယ်”

ဒါနဲ့ပဲ ကျုပ် ထမင်းချိုင့်လေးဆွဲပြီး ကျုပ်ချစ်တဲ့လယ်ထဲ ထွက်လာလိုက်တာ။ ကျုပ်လယ်ကွက်က သူများလယ်ကွက်တွေနဲ့ တော့ မတူဘူး။ သူများလယ်ကွက်တွေက ပြန့်ပြန့်ဖြူးဖြူး၊ အပင် တွေက စိမ်းစိမ်းလန်းလန်း၊ ကျုပ်လယ်ကွက်က ထူးထူးခြားခြား အလယ်ကောင်တည့်တည့်မှာ တောင်ကမူမို့မို့နဲ့ အရိပ်ရပင်တစ်ပင် ရှိနေတယ်။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိဘူး။ ကျုပ် ဒီလယ်ကို စလုပ်လှုပ်ကိုင်ကတည်းက အများကတော့ သစ်ပင်ကို ခုတ်ရှင်း၊ တောင်ကမူကို ဖြိုချလို ပြောကြသေး။ အဲဒါကို ကျုပ်က သစ်ပင် ကိုလည်း မခုတ်၊ တောင်ကမူကိုလည်း မဖြိုဘဲ ထူးခြားနေရ တာလေ။

ခပ်ဝေးဝေးက လှမ်းကြည့်တာနဲ့ ကျုပ် လယ်ကွက်ကို မှတ်မှတ်သားသားကြီး မြင်ရတာ။ တောင်ကမူမို့မို့လေးနဲ့ အရိပ်ရ အပင်လေးနဲ့ အလုပ်လုပ်ပြီး အရိပ်ရှာစရာ မလိုဘူးလေဗျာ။ ကိုယ့် လယ်ကွက်ထဲမှာ တစ်ရေးတစ်မော အိပ်နားရတာဗျာနော်။ ဘာမှ တွယ်တာစရာမရှိဘဲ တွယ်တာနေရတဲ့ ကျုပ်လယ်ကွက်လေး အကျယ်က ဘာရှိတာမှတ်လို့လဲ။ ဗာစ်ကေကျော်လေးရှိတာ။

အခါတိုင်း ကျုပ်မိန်းမ ယမင်းတောင်းပို့နေကျရယ်။

ဒီနေ့တော့ သိတဲ့အတိုင်း စကားများရန်ဖြစ်ပြီဆိုရင် ကျုပ် ဟာကျုပ်ပဲ ချိုင့်ဆွဲလာရတာ။ မိန်းမက လာပို့မှာမဟုတ်ဘူး။ မိန်းမများ အလိုမပြည့်ရင် ရန်သူလိုဆက်ဆံတာ။ ယောကျ်ား

အရင်းကြီးလည်း နားလည်တာမဟုတ်ဘူးဗျ။ အတော်ဆိုးတဲ့
ဟာတွေ နေနှင့်ဦး။

“ဗျို...ကိုရွှေပိုင်ကြီး”

“ဟေ...ဘာတုံးဟ၊ မိထော်ရ”

“ကိုရွှေပိုင်ကြီး ချိုင့်ဆွဲလာပုံထောက်တော့...”

“နင် သိပြီးရောပေါ့ဟာ၊ ဘာပြောရဦးမှာတုံး”

မိထော်တို့လယ်ကွက်က ကျုပ်အကွက်နဲ့ ကပ်နေတာ။ ဒီလိုပဲ
သတိထားမိတဲ့ မိထော်က စ၊ နေကြ၊ နောက်နေကြ။

“ကိုရွှေပိုင်ကြီးတို့လင်မယား ခဏခဏ ကွဲတယ်နော်”

“ဘာတုန်းဟ...နှင့်စကားက”

“စကားများရန်ဖြစ်ပြီး ကွဲကြတာ၊ ပြောတာပါတော်...”

“ဆန်းတာမှတ်လို့ဟာ”

“ဆန်းတာပေါ့တော်...ကွဲတဲ့အချိန်က လယ်ထဲဆင်းတဲ့
အချိန်ပဲ၊ ပြီးတော့လဲ အိမ်ပဲပြန်ရတာ မဟုတ်လားတော့”

“ငါက အိမ်မပြန် ဘယ်သွားရမှာတုံးဟ...မိထော်ရ”

ကျုပ် စကားကို မိထော် အရေးမစိုက်တော့ဘဲ သူ့လယ်ထဲ
ဆင်းသွားလေရဲ့။

ကျုပ် ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ။

အင်း...သူများလယ်ထဲက စပါးပင်တွေများ သန်လိုက်တာ။

စိမ်းစိုနေတာများ မြကျောက်ဖျာကြီးခင်းထားတဲ့အတိုင်း။ ကျုပ်
လယ်နဲ့များ တခြားစီရယ်။ ဘာတွေများ ကွာနေပါလိမ့်။ ထွန်တာ

ချင်းလည်းတူ၊ ကြတာချင်းလည်း အတူတူ။ မြေဆီမြေနှစ်ရော ဘာကွာတာမှတ်။ အတူတူချည်းပဲဟာ။ အဲဒါ ကျုပ်လယ်ရဲ့အပင် တွေက လှိုလှိုက်တာလေ။ ထွက်လာတဲ့အပင်တွေကလည်း ကွက်တိကွက်ကျား။ မိန်းမပြောလည်း ပြောစရာပဲ။ ကျုပ်လည်း ဘာအမှားမှ လုပ်မိတာမဟုတ်ဘူး။

နေတော့ဟာ။ ကျုပ်လယ်ကွက် ကျုပ်ကြည့်ပြီး စိတ်ညစ် လာပြီ။ လုပ်ချင်ကိုင်ချင်စိတ်ကို မရှိတော့ဘူး။ ကျုပ် တောင်ကမူ ဘေး သစ်ပင်ရိပ်မှာထိုင်ရင်း အတွေးပေါင်းစုံ တွေးနေမိတယ်။ ထမင်းအရင်စားတာပဲ ကောင်းပါတယ်။ ဒီနေ့တော့ ကိုရွှေပိုင် ဖြစ်တဲ့ကျုပ် အလုပ်မလုပ်တော့ဘူး။ ထမင်းစားပြီး အိပ်ပစ်လိုက် မယ်။

နေဦး...ကျုပ်စိတ်တွေ ထူးခြားနေတယ်ဗျ။ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် သတိထားမိနေတယ်။ တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးတဲ့အလုပ် ကျုပ် လုပ်ချင် နေတာ။ အဲဒါက ထမင်းမစားခင် ဦးချချင်နေတာ။ ဘယ်သူ ဦးချရမှန်းလဲ မသိဘူး။ အခါတိုင်း ဒီစိတ် မပေါ်ပေါင်ဗျာ။ ကံ ထားပါတော့။ ကျုပ်မျက်စိ တောင်ကမူလေးဆီ ရောက်သွား တယ်။ အဲ...ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်။ ကျုပ်စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ ဘာဖြစ်မှန်း ပြောမပြုတတ်ဘူး။ ချိုင့်အဖုံးလေးထဲ ထမင်းဟင်း တွေတည်ပြီး ကျုပ်လေ တောင်ကမူလေးပေါ် အကျအန တင်မြှောက်လိုက်တယ်။ ဘာကိုတင်ပြီး ဘာကိုမြှောက်ရမှန်း အတိအကျလည်း မသိဘူး။ ကျုပ် စဉ်းစားကြည့်တာပဲ။ မပေါ်

၁၃

အို...သက်ဆိုင်သူတွေပေါ့။ ကျုပ် လယ်ကွက်နဲ့သက်ဆိုင်
သူတွေပဲပေါ့။ ဒါပဲရှိတယ်နော်။ ဟုတ်ဘူးလား။

“သက်ဆိုင်သူများကို ကျုပ် ထမင်းဟင်းနဲ့ ဦးချပါတယ်။
ကျုပ်ကို စောင့်ရှောက်ပါ”

.ဒါပဲ ကျုပ် ပြောတာ။ အဲဒါပဲ။ ဘာဆုတောင်းရမှန်းလည်း
မသိတာကို။

ထမင်းလည်းစားပြီးရော သစ်ပင်ရိပ်ကလည်းကောင်း။
လေကလည်း တဖြူးဖြူးနဲ့မို့ နဂိုရှိနေတဲ့ ဖျာကြမ်းလေးပေါ်လှဲပြီး
စူးရှနေတဲ့ ကောင်းကင်ပြာကြီးကို ကြည့်ရင်း ကျုပ် အိပ်ပျော်
သွားလိုက်တာ။ ကျုပ် နိုးတော့ ညနေစောင်းနေပြီ။

အဲလောက်တောင် အိပ်ရသလား။ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ်တောင်
ဒေါသထွက်သွားတယ်။ အဲ...နေဦး...နေဦး ကျုပ် အိပ်မက်
ရှည်ကြီးမက်နေလို့ ဖြစ်မှာ။ အိပ်မက်ကလည်း ထူးဆန်းပါ။

ဒီလို...ဒီလို။ အိပ်မက်ထဲမှာ ကျုပ်ကို ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်
လာပြီး စကားပြောတယ်။ အထူးအဆန်းပဲဗျ။

ကျုပ် ပြောပြမယ်။ ဒီလိုဗျ။

“မောင်ရွှေပိုင်...မောင်ရွှေပိုင်”

“ဗျာ”

“လာ...လာ...ထ၊ ငါနဲ့လိုက်ခုံ”

ဒီပုဂ္ဂိုလ် ကျုပ်ကိုခေါ်သွားတာ အဝေးကြီးပဲ။ လျှောက်လိုက်

ရတာ အကြာကြီး။ ခေါ်သွားလိုက်တာဗျာ...တောတွေ၊ တောင်တွေ၊ လျှိုတွေ၊ စမ်းချောင်းတွေ ဖြတ်ရသေး။ မှောင်လိုက်လင်းလိုက်နဲ့ ဘယ်ရောက်သွားတယ်ထင်လဲ။ ကျုပ် လယ်ကွင်းအလယ်က တောင်ကမူလေးဆီဗျာ။ အံ့ရော။”

“ဒါ...ကျုပ်လယ်ကွက်ပဲဗျ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မင်းတောင်ကမူကို ဖြိုပစ်ရမယ်”

“ဘယ်လို”

“မင်း ဒီတောင်ကမူကို ဖြိုပစ်ရမယ်။ အဖော်မခေါ်ရဘူး။ မင်းတစ်ယောက်တည်း ဖြို၊ ဒီမှာ မင်းရမယ့်ပစ္စည်းရှိတယ်”

“ဘာပစ္စည်းလဲဗျ”

“ဖြိုရင် မင်း တွေ့မှာပေါ့။ အေး...အဲဒီပစ္စည်းတွေရရင် မင်း ကျောင်းမှာ ကထိန်ခင်းရမယ်။ အလှူကြီးလုပ်ရမယ်။ ပြီးမင်း ဉာဏ်ရှိသလိုသုံး၊ မင်းလယ်ကွက်လည်း သူများထက် ထူးပြီး စပါးအထွက်ကောင်းလိမ့်မယ်၊ ဒါပဲ”

“အဲ...နေဦး...နေဦး၊ မင်းတစ်ယောက်တည်း ဖြိုရမှာနော်။ အဖော်မခေါ်ရဘူး။ တစ်ရက်နဲ့ဖြိုလို့ ပစ္စည်းမရသေးရင် ဆက်တူး၊ ဆက်ဖြို ဒါပဲ”

“ဒါပဲ” တဲ့။

ကျုပ်လည်း အိပ်ရာက လန့်နိုးတော့တာပဲ။

ညနေဆောင်း မှောင်ရီတောင်ပြုံးနေပြီ။



အိမ်ပေါ်တက်လိုက်တာနဲ့-

“ဪ...ပြန်လာသေးသကိုး။ ကျုပ်က ဘယ်နေရာမှာ
များ သွားသေဇီနပြီလဲမှတ်တယ်”

မိန်းမရဲ့ဆိုစကားက ကျုပ်ရင်ဝကို လှမ်းဆောင့်တယ်။

အပျော်နဲ့ပြန်လာတဲ့ ကျုပ်ကို ဘုမသိ ဘမသိ တယ်ခက်တဲ့
မိန်းမ။

မိန်းမများ ပြောလိုက်ရင် ရွာထဲမောင်းခတ်သလို ဖြစ်တော့
မယ်။ အိပ်မက်ကလည်း ဟုတ်မှန်းမသိ၊ မဟုတ်မှန်းမသိ မပြော
တော့ပါဘူး။

အမယ် တယ်ဟုတ်ပါလား။ ပြောသာပြောတယ်၊ အုပ်စောင်း
ထဲက ကျုပ်အတွက် ထမင်းဟင်းတွေက အရန်သင့်။

အလဲ့ ချိုးရေအိုးထဲလည်း ရေအပြည့်ပါလား။ ဟုတ်ရောပဲ။
အခါတိုင်း ကျုပ်နဲ့ ရန်ဖြစ်စကားများထားရင် ထမင်းလည်း ကိုယ့်
ဟာကိုယ်ခူးစား၊ ချိုးရေအိုးထဲလည်း ကျုပ်ဟာကျုပ် ရေငင်ထည့်
ရတာ။

တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးပဲ။ ကျုပ် အိပ်မက်များ သိနေရော
သလား။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

ကျုပ် ရေချိုး ထမင်းစားပြီးတာနဲ့ အိမ်ကပျဉ် ထွက်ထိုင်
လိုက်တယ်။ လပြည့်ညမို့ လကြီးကလည်း ထိန်ထိန်ကိုသာရယ်
လို့ရယ်ပဲ။

အမယ် ဒီမိန်းမ ကြည့်စမ်း၊ ရေခွေးကြမ်း၊ လက်ဖက်
ပန်းကန်နဲ့ ထန်းလျက်ပန်းကန်တွေ ချထားတယ်ဗျာ။ ကျုပ်တော့
ဟုတ်နေပြီ။

“ခင်ကျော့...ဟေ့...ခင်ကျော့”

“ဘာတုန်းတော့”

“လာပါဦး ခင်ကျော့ရာ”

ခင်ကျော့ ကျုပ်ဘေးနား လာထိုင်တယ်။ အမယ် သနပ်ခါး
ပါးကွက်ကြားကြီးနဲ့ ချစ်စရာကြီးပါလား။

“နေပါဦး ခင်ကျော့ရာ၊ ဒီနေ့ ဘယ်လိုဖြစ်တာတဲ့၊ ညည်း
ငါ့ကို မနက်က စိတ်ဆိုးနေတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ ဆန်းမှတ်လို့”

“ဆန်းတာပေါ့ ခင်ကျော့ရာ၊ ညည်းက ခါတိုင်းလိုမှမဟုတ်
တာ။ ထမင်းတွေစူး၊ ရေတွေဖြည့်၊ အချိုပွဲတွေနဲ့ ကျုပ် အံ့ဩလို့
ပါ”

ခင်ကျော့က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေတယ်။ ပြီးတော့-

“ဒီလို ကိုရွှေပိုင်ရဲ့၊ ကျုပ် နေ့ခင်းက နွားစာစဉ်းပြီး ရေချိုး
ထမင်းစား ခဏနားဖို့ အိပ်ပျော်သွားတာ။ အိပ်မက်ထဲ ပုဂ္ဂိုလ်
တစ်ယောက်ကလာပြီး ကျုပ်ကို ပြောတယ်။ ညည်းယောက်ျားကို
ညည်း ဂရုစိုက်ပါ။ မကြာခင် သူဌေးကြီးဖြစ်တော့မှာ။ စကား
မများကြနဲ့၊ ရန်မဖြစ်ကြနဲ့တဲ့။ ရန်ဖြစ်စကားများနေရင် ဒီထက်
ပိုဆင်းရဲမယ်တဲ့တော်။ ညည်း ငါပြောတာ နားထောင်၊ ငါပြော

သလိုလုပ်၊ မကြာခင် ညည်းတို့လင်မယား ကေနံမုချ ချမ်းသာ မှာတဲ့တော်”

“ခင်ကျော့...ညည်းအိပ်မက်ထဲက ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ပုံစံက”

ကျုပ်အပြောကို ခင်ကျော့ အံ့သြသွားလေရဲ့။ ပါးစပ်ကလေး အဟောင်းသားနဲ့။

“ဟောတော့...ကိုရွှေပိုင်၊ ကျုပ်အိပ်မက်ထဲက ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရှင် ဘယ်လိုသိတာတုန်း။ ပြောစမ်းပါဦး၊ ရှင် မြင်ဖူးလို့လား”

ကျုပ် အိပ်မက်ထဲက ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ပုံသဏ္ဍာန်ကို ပြောလိုက်ချင် တယ်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်နို့ ထူးတော့ထူးတော့မယ်ထင်ပါရဲ့။

ကျုပ် အိပ်မက်ကိုပဲ ပြောလိုက်ရမလား စဉ်းစားမိတယ်။ အို မပြောတာကောင်းပါတယ်။ မိန်းမများ စိတ်ချရတာမဟုတ် ဘူး။ ရွာထဲမောင်းခတ်လိုက်ရင်ဖြင့် အားလုံး ကမောက်ကမ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။

“ပြောစမ်းပါဦး ကိုရွှေပိုင်ရဲ့၊ ကျုပ်အိပ်မက်ထဲကပုဂ္ဂိုလ်ကို ရှင် သိလို့လား”

“မသိပါဘူး ခင်ကျော့ရာ၊ ကျုပ် ထင်တာရမ်းပြောပြီး တိုက်ဆိုင်သွားတာပါဟ”

“အမလေးတော်...ရမ်းပြောတာကလည်း တွက်တိကိုကျလို့ အံ့ပါရဲ့”

ကျုပ် ဘာမှမပြောဘဲ ရေငုံ့က်တယ်။

အဲဒီညမှာလည်း နေ့ခင်းက အိပ်မက်ကို ပြန်မက်တယ်။

ဒါပေမဲ့ လျှောက်ခေါ်မသွားဘဲ တောင်ကမူကို လက်ညှိုးတိုးပြီး ဖြိုပစ်ဖို့၊ လုပ်အားအကူမခေါ်ဖို့ တစ်ရက်နဲ့မပြီး နောက်တစ်ရက် ဆက်ဖြိုပါတဲ့။ အိုးတစ်လုံးနဲ့ ရတနာအပြည့်ရလိမ့်မယ်။ ရတဲ့ရတနာပစ္စည်းတွေကို အလှူကြီးအတန်းကြီးပြုဖို့ (ဥပမာ ကထိန်လဆို ကထိန်ခင်းရမယ်ဆိုတဲ့သဘော) လှူတာ အဓိကသုံးတာ သာမည်။ ဒီထဲကမှ အလုပ်လုပ်ရင်း တိုးတက်ပွားများလာမည်။ ဝမ်းစာတောင်မပြည့်ဘဲ ဖြစ်ရသည့် ဒီလယ်ကွက် စိုက်ပျိုးသီးနှံတွေ အောင်မြင်ဖြစ်ထွန်းပြီး ဝမ်းစာထက် ပိုလျှံရမယ်တဲ့။

နေရာညပါ မက်တဲ့အိပ်မက်က ပုဂ္ဂိုလ်ကို မေတ္တာပို့လိုက်တယ်။ ဝမ်းသာလိုက်တာများ မပြောပါနဲ့တော့။

မိန်းမကလည်း အချိုးပြောင်းလို့၊ စကားများရန်ဖြစ်စရာ မရှိတော့။ ပျော်ရွှင်မှုတွေနဲ့ ပြည့်တော့မယ်ထင်ပါရဲ့။

ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် စဉ်းစားတယ်။ ဒီလယ်ကို မလုပ်ပါနဲ့တော့လို့ ခဏခဏ ပြောနေတဲ့ ကျုပ်မိန်းမစကားကို ကျုပ်က မှားမဝင်တာ။ ဒီလယ်ကို စွဲလမ်းသံယောဇဉ်ဖြစ်ပြီးနေတာ အံ့စရာ၊ ဒီလယ်ကို ရင်းနှီးလုပ်ကိုင်လာတာ များပြီ။ ကြားပြီ။ မက်ဟောစရာ ဘာမှရှိတာမဟုတ်ဘူး။ လုပ်ကိုင်မကောင်း ဝမ်းစာတောင် အနိုင်နိုင်ဖြစ်နေတာ။ မိန်းမနဲ့စကားများပြီး ကွဲမလိုဖြစ်ရတဲ့အထိ အင်း...အခုတော့။

“မိန်းမရေ...ခင်ကျော့”

“ဘာတုန်းတော့”

ယောက်ျားအပေါ် အစာမကြေဖြစ်တဲ့အရှိလေးက ကုန်ဟန်
မတူသေးဘူး။ ဒါပေမယ့်-

“ဒီလိုကွ”

ကျုပ် အိပ်မက်ဖြစ်စဉ်ကို အစအဆုံး ပြောလိုက်တယ်။

“တော် စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ပြောနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး
နော်”

“အား...ခင်ကျော့ကလည်း ငါ အရူးမှမဟုတ်တာ။ မင်း
မက်တဲ့အိပ်မက်ထဲက ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ ငါမက်တဲ့ အိပ်မက်ထဲကပုဂ္ဂိုလ်
တူနေတဲ့ဟာ။ ငါ စိတ်ကူးရင်ပြီး ပြောပါ့မလားဟ”

“အေး...ဟုတ်တယ်တော့၊ ဒါဆို...”

“ငါ တောင်ကမူကို နက်ဖြန် စံဖြူမယ်လေကွာ”

“ကျုပ်လည်း လိုက်ခဲ့မယ်”

“အဖောမခေါ်ရပါဘူးဆိုမှကွာ၊ ဘယ်သူမှလည်း လျှောက်
မပြောနဲ့၊ ဒီသတင်းပေါက်ကြားသွားရင် ပစ္စည်းတွေ ငါတို့ ရမှာ
မဟုတ်တော့ဘူး”

မိန်းမတွေပါးစပ်အကြောင်းသိတော့ ကျုပ် သာသာထိုးထိုး
ပြောလိုက်တယ်။

“အမလေး...ကိုရွှေပိုင်ရယ်၊ စိတ်ချ တော်လည်း နှုတ်လုံ
ပါစေ”

နောက်တစ်နေ့မနက်...

ကျုပ် ပစ္စည်းအနံ့ယူ လယ်ထဲထွက်လာလိုက်တယ်။ ကျုပ် ရမယ့်ပစ္စည်းတွေတောင် မမြင်ရသေးဘူး။ ဝမ်းသာပြီး ရင်တွေ တောင်မောပေါ့။

“ဟော...ကြည့်ပါဦး။ ကျုပ်လယ်တဲက တောင်ကမူမို့မို့ လေး အဝေးကြီး လှမ်းမြင်နေတယ်။ အိပ်မက်ကိုလည်း ပြန်ပြန် မြင်နေရတယ်။ ကျုပ် စဉ်းစားတယ်။ အိပ်မက်ကို သုံးသပ်ကြည့် တာပေါ့။”

အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း ဟုတ်ပါစေ၊ မှန်ပါစေလို့လည်း ဆုတောင်းနေမိတယ်။ အိပ်မက်ထဲကအတိုင်းဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကျုပ် ရာနှုန်းပြည့် ယုံကြည်နေတယ်။ ကျုပ် ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်ပြီး တောင်ကမူလေးရှိရာ အရောက်သွားလိုက်တယ်။

လယ်ကွင်းထဲ စပါးပင် စိမ်းဝါဝါတွေက လေအသွဲ့မှာ ယိမ်းနွဲ့နွဲ့ရယ်။

တောင်ကမူလေးအရောက် ဘယ်ကစလို့ တူးရပါ့မယ်၊ ဖြိုဖျက်ရပါ့မလဲ။ စဉ်းစားရင်း တောင်ကမူလေးကို ဝိုင်းကြီး ပတ်ချာ လှည့်ကြည့်မိသည်။

ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း အင်အားနဲ့ ဒီတောင်ကမူလေးကို ဖြိုနိုင်ပါတယ်။ ခက်တာမှတ်လို့။

ကျုပ် သတိထားမိတယ်။ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ပြောတာပါ။ လောဘတက်တဲ့ စိတ်မဝင်ဘူး။ ဘေးဘီတွေ လှမ်းကြည့်တော့ လည်း တခြားလယ်ကွက်တွေထဲ လူသူအရိပ် မတွေ့ရဘူး။

အိပ်မက်ထဲက ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကိုလည်း မေတ္တာပို့ ဆုတောင်းလုပ်
လိုက်တာ။

စဉ်းစဉ်းစားစား ချဉ်းချဉ်းချိန်ချိန် အေးအေးဆေးဆေးပဲ။ ကျုပ်
လှုပ်ရှားမှုကို စလိုက်တယ်။ တောင်ကမူလေးကို ပေါက်တူးနဲ့
တစ်ချက် ထစ်လိုက်တယ်။ အင်္ဂတေမာမာကို ခုတ်ထစ်ရသလို
အတော်မာတာပဲ။ အရာထင်ရုံလောက်ရှိတယ်။ နောက်တစ်ချက်
ဘေးသားတွေ ပဲ့ထွက်ကွာကျလာတယ်။

ခုတ်ရင်းထစ်ရင်း ကျုပ် မောလာတယ်။ ခဏနားလိုက်
တယ်။ ပါလာတဲ့ အကြမ်းရေလေးသောက်၊ အရိပ်ထဲ ခဏထိုင်၊
ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်၊ အရာအားလုံးကတော့ ငြိမ်သက်နေတယ်။
ခါတိုင်းရက်တွေလို တခြားလယ်တွေထဲ လှုပ်ရှားမှု မတွေ့ရဘူး။

တစ်ရက်နဲ့တော့ ပြိုရမယ်မထင်ဘူး။

အင်း...အကြာနားလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ လုပ်မှ...လုပ်မှ။
ရွှေပိုင်ယောက်ျား၊ ယောက်ျားရွှေပိုင်တဲ့ကွ။

ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သတ်ပါဆိုသလို ရွှေတွေပိုင်တော့မယ်
ထင်ပ။ ကျုပ် အားတွေထည့်လိုက်တယ်။ နောက်နေ့...နောက်နေ့
ဆို မပြောနိုင်ဘူး။ အခါကပေးဦးမှ အခွင့်ကသာဦးမှ။

ကဲဟာ...လာလေ...ယောက်ျားဘသား။

ဟော...ကျုပ် အေးယူပြီး ပေါက်တူးနဲ့ တောင်ကမူကို
လိုက်ဆွထစ်လိုက်တယ်။

ထင်မှတ်မထားဘဲ မြေကြီးတွေ အတုံးလိုက် အခဲလိုက်ကို

ကွာကျကုန်တယ်ဗျို့။ ပက်ကြားလိုက်ပြီးတော့ကို ကွာကျကြကုန်တာ။ ဖဲခြစ်ထုတ်စရာတောင် မလိုဘူး။

ဟော...ဟော...အလိုလိုနေရင်း ပြိုများတောင်ကျကုန်ပြီ။ ကလိုင်ပေါက်တစ်ခု ဖြစ်လာတယ်။

ဟာ...တွေ့ပြီဗျို့၊ တွေ့ပြီ။ ကျုပ် ရင်တွေတုန်လိုက်တာ။ အသည်းတွေ၊ နှလုံးတွေ လှုပ်လှုပ်နဲ့နေတာများ ကြက်သီးတွေလည်းထ၊ ခြေတွေလက်တွေလည်း တုန်နဲ့။ ကျုပ် ဒူးထောက်ပြီး အားရပါးရ ကလိုင်ပေါက်ထဲနှိုက်ကြည့်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆွဲထုတ်ယူလို့ မရဘူးဖြစ်နေတယ်။

အင်း...မဖြစ်ချေဘူး။ ကလိုင်ပေါက်ကို တူရွင်းနဲ့ ထုချေရဲ့ ပစ်မှရမယ်။ ဟုတ်ပြီ၊ ကျုပ် နည်းနည်းလောသွားတယ်။ စိတ်ကို အသာပြန်ငြိမ်အောင် သတိကပ်လိုက်တယ်။ ပေါက်တူးနဲ့ပေါက်၊ တူရွင်းနဲ့ ထုချေရဲ့ပစ်လိုက်တယ်။

“ချွမ်...ဂလောင်”

ဟာ...ထိပြီ၊ ဟုတ်ပြီဗျို့။

ကြေးအိုးလေးပဲ။ ရေအိုးပုံစံသေးသေးလေး။ အတော်တော့ သေးသား။ အပြင်နံရံမှာ မြေကြီးရဲ့အစိုဓာတ်ကြောင့် မည်းနေတယ်။ မြေကြီးတွေလည်းကပ်နေတော့။

ကျုပ်လေ အိုးလေးကို အသာမ၊ တခြားသူတွေ မြင်သွားမှာလည်း ကြောက်သား။ ဒါပေမဲ့ ထူးခြားတာက အနီးအနားက မိထော်တို့တောင် လယ်ထဲမဆင်းကြဘူး။

အိုးအပေါ်မှာ အဝတ်စလိုလို စက္ကူထူလိုလို ဖုံးထားတယ်။
အရောင်ကတော့ မည်းနေလေရဲ့။

ကျုပ် ဆွဲဖယ်ကြည့်လိုက်တော့-

“ဟာ...ရွှေလက်ဝတ်လက်စားတွေ အပြည့်ပါလား။ နေဝင်
ချိန်တောင် တလက်လက်ထလို့”

ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း လိပ်ပြာမလုံဖြစ်နေတယ်။ ပထမ
အိုးကို မှောက်ကြည့်မယ် စိတ်ကူးသား။

အို...မကြည့်တော့ဘူး၊ မကြည့်တော့ဘူး။ အိမ်အပြန်ပြန်မှ။

ကျုပ်လေ အိုးလေးကို အသာမ၊ ပါလာတဲ့ပုဆိုးနဲ့ထုပ်ပြီး
အိုကို သုတ်ခြေတင်တော့တယ်။

* * *

ဟော...ခင်ကျော့ကလည်း မျှော်နေပြီထင်ပ။ ခလုတ်
ကန်သင်းရှင်းတဲ့လမ်းကြောမှာ ခလုတ်တွေ ခဏခဏ တိုက်နေ
တယ်။ ဟုတ်ပါ့ဗျာ။ ကျုပ်ထင်တဲ့အတိုင်း။

အိမ်ရှေ့အပြင်ကနေ ကျုပ်ကို မျှော်နေတဲ့ ခင်ကျော့လည်ပင်း
ကို ညောင်ရေအိုးကို ဖြစ်လို့။

“ကိုရွှေပိုင်...ကိုရွှေပိုင် ဟုတ်လား၊ ဟုတ်လားတော့”

ကျုပ်ကို ခင်ကျော့ရယ် ပြေးဖက်ကြည့်သဗျာ။

“အေး...ဟုတ်ပါ့ ခင်ကျော့ရ၊ အေးပါဟ၊ လာ...လာ
အိမ်ထဲသွားမယ်”

ကျုပ် ထုပ်လာတဲ့ပုဆိုးကို ဖြန့်ခင်း၊ အိုးကို မှောက်ချလိုက်

တာ အာလာလာ ကျုပ်တို့လင်မယား အိပ်မက်တူတူ မက်နေတာ များလား။

နည်းတဲ့ရွှေတွေ မဟုတ်ဘူး။ အခေါက်ရွှေတွေမှ ဝင်းအိ နေတာပဲ။

“ကိုရွှေပိုင်...ကျုပ်တို့ ဒီရွှေတွေ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ကျုပ် စဉ်းစားတယ် ခင်ကျော့၊ သက်ဆိုင်ရာလူကြီးတွေ ကိုတော့ အကျိုးအကြောင်းပြောမှ ထင်တယ်။ ဒါမှ ပြောင်ပြောင် တင်းတင်းရောင်းချပြီး လှူဒါန်းလို့ရမှာဟ”

“ဆုတောင်းပြည့်က ဆရာတော်ကို ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် အရင်လျှောက်ပြီး သက်ဆိုင်ရာလူကြီးတွေ ခေါ်ပြောလိုက်မယ် ဟာ”

“ဟုတ်တယ်တော့ ကိုရွှေပိုင်၊ ဒါ ကောင်းတယ်၊ မဟုတ် ရင် ကျုပ်တို့ကို သို့လော...သို့လော ဖြစ်ကုန်ရင် ခက်မယ်”

ဒါနဲ့ ကျုပ်တို့လင်မယား ဆုတောင်းပြည့်ဆရာတော်ကို လျှောက်၊ သက်ဆိုင်ရာ ရွာလူကြီးတွေခေါ်ပြီး အိပ်မက်မက်တာ ကအစ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြလိုက်တယ်။ ဆရာတော်ရော ရွာသူကြီးရော၊ အဲ...ရွာထဲက လူအချို့နဲ့ပါ ကျုပ် လယ်ကွက် ထဲသွား၊ တောင်ကမူရဲ့အခြေအနေကို သွားပြလိုက်တယ်။

ကျုပ် အပြောကို အားလုံးက လက်ခံယုံကြည်ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့်ဗျာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဟိုဘက်ရွာမှာ ဝေးပြတိုက်ခံရ လို့ ပျောက်သွားတဲ့ပစ္စည်းတွေ ဖြစ်နေမလားဆိုပြီး ကျုပ်ကို

ခေါ်လာမေးလာနဲ့ အစစ်ဆေးခံလိုက်ရသေးတယ်။ ပိုင်ရှင်တွေကိုလည်း ခေါ်ပြုရတာပေါ့။ သူတို့ပစ္စည်းတွေ မဟုတ်ပါဘူးဆိုမှ ကျုပ်လည်း စိတ်အေးသွားရတယ်။

နောက်ဆုံးတော့များ၊ ပစ္စည်းတွေက ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေလည်းမဟုတ်တော့ ကျုပ်တို့လင်မယားပဲ စိတ်ရှင်းရှင်းနဲ့ ပိုင်ခွင့်ရလိုက်တယ်ပေါ့။

ဒါနဲ့ပဲ ပစ္စည်းတွေ ထုခွဲရောင်းချပြီး ဆုတောင်းပြည့်ဆရာတော်ကို အမျိုးထားပြီးလို့ အလှူကြီးပေးလိုက်တယ်။ ပြီးလို့ အလှူကြီးပေးလိုက်တယ်။ ဆုတောင်းပြည့်စေတီကိုလည်း လုံးတော်ပြည့်ရွှေချ။ ငါးရွာအုပ်စု ရွာလုံးကျွတ် ထမင်းရည်ချောင်းစီး မောင်းတီးပြီးတော့ကို လှူလိုက်တာမျိုး။

နောက်ပိုင်း မယုံနိုင်စရာအောင် ကျုပ်လယ်ကထွက်တဲ့စပါးဘယ်သူမှ လိုက်မခိုတော့ဘူး။ ဝမ်းစာအပြင် ပိုလျှံနေတာလေ။ ကျုပ်မိန်းမ ခင်ကျော့လည်း ရွှေတွဲလွဲ၊ ငွေတွဲလွဲ။ ကျုပ်လည်း ပိုးပုဆိုးနဲ့ တိုက်ပုံခေါင်းပေါင်းစ တလူလူလွင့်ပြီး ရပ်ရွာသူဌေးစာရင်းဝင်သွားတာပေါ့များ။

အိပ်မက်ထဲက ကျေးဇူးရှင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကိုလည်း နေ့စဉ် မေတ္တာပို့ အမျှဝေပါတယ်။

တောင်ကမူလေးကိုတော့ အလွမ်းသာ။





ဘကြောင့် ဤသို့ဖြစ်ရသည်ကို

တနင်္ဂနွေနေ့ ကျွန်မတို့မိသားစုနေသော သုဝဏ္ဏအိမ်လေးသို့ ဆရာတစ်ယောက် ရောက်လာပါသည်။ ကျွန်မနှင့်မစိမ်းသော ဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူနှင့်လည်း ဟိုတုန်းကတည်းက ခင်မင်ခဲ့ဖူးသည်။

ဗေဒင်လက္ခဏာ ယုံကြည်မှုအားနည်းသော ကျွန်မကို ခင်ပွန်းဖြစ်သူက နားလည်အောင် ရှင်းပြပါသည်။ ထိုဆရာအကြောင်း နာမည်အတော်အတန် လူသိများကြောင်း၊ သူခေါ်ထား၍လာကြောင်း ရှင်းပြပါသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဒေါ်ဝါဝါ နေကောင်းလား၊ ခင်ဗျားနေတဲ့အိမ်ကတော့ ခင်ဗျားနဲ့ အဲကိုက်ပါလား။”

တွေ့တွေ့ချင်းဆိုသလို ထိုဆရာက ကျွန်မကို အော်ကျယ်အော်ကျယ်နှင့် နှုတ်ဆက်ပါသည်။

“ခဏထိုင်ဦးနော် ဆရာ၊ ကျွန်မ စားစရာတစ်ခုခု စီစဉ်
လိုက်ဦးမယ်”

ပြောရင်း ကျွန်မခင်ပွန်းသည်ကို မျက်ရိပ်ပြလို့ မီးဖိုခန်းဘက်
ခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ဆရာကို ဘာအတွက်ခေါ်လာတာလဲ မောင်”

“ဪ...ဆရာက ယတြာစွမ်းတယ်ဆိုလို့လေ။ သည်အိမ်
ရောင်းဖို့အတွက် မေးလည်းမေး၊ ယတြာလေးဘာလေး လုပ်ခိုင်း
မလို့ပါ မိန်းမရယ်”

* * *

ခင်ပွန်းဖြစ်သူက ကန့်လန့်တိုက်တတ်သည့် ကျွန်မကို
လေသံပျော့ပျော့ ပြန်ဖြေပါသည်။ ကျွန်မ ဘာမှမပြောလိုတော့
ပါ။ ကိုယ်တိုင်ကလည်း သည်အိမ်ကို ရောင်းချင်နေသည်ပဲ။
တခြားတော့ မဟုတ်ပါ။

သည်သူဝဏ္ဏအိမ်လေးမှာ မိသားစုနေရတာ ပျော်စရာ
ကောင်းပါသည်။ ဈေးနီး၊ ကျောင်းနီး ပတ်ဝန်းကျင်လည်း
ကောင်းတာကြောင့် အမြဲနေဖို့ကို ကျွန်မ စိတ်ကူးရှိခဲ့ပါသည်။

သို့သော် နေပြီး ၂ နှစ်လောက်ကြာတော့ နှစ်ဖက်မိဘများ
၏ကျန်းမာရေးနှင့် ပတ်သက်လာသည့် အချိန်အခါများတွင်
သွားရေးလာရေး ခက်ခဲခြင်း၊ လုပ်ငန်းကလည်း ရန်ကုန်မြို့ထဲ
ဖြစ်နေတော့ နေ့စဉ် အသွားအပြန်ကို အချိန်ယူလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်
ရခြင်းတို့ကြောင့် ရောင်းဖို့စိတ်ကူးလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ဆရာ ကော်ဖီနဲ့မုန့် စားပါဦး”

“အာ...ရတယ်၊ ဒေါ်ဝါရေ...အေးအေးဆေးဆေးပေါ့”

“ဒါနဲ့ ဒေါ်ဝါတို့က သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက် နော်။ ကလေးတွေရော မမြင်ပါလား”

“သားနဲ့သမီးက ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ သူတို့ ဖိုးဖိုးဖွားဖွားဆီ သွားနေကြတယ်လေ။ ကျွန်မဖေဖေနဲ့မေမေကလည်း အပတ်စဉ် သောကြာနေ့ညဆို ကျွန်မတို့ မပို့ပေးနိုင်ရင် သူတို့ကိုယ်တိုင် လာခေါ်တာ၊ ညကျမှ သွားပြန်ခေါ်ရမှာ”

“ဪ...ဪ”

* * *

ကော်ဖီသောက်ရင်း၊ မုန့်စားရင်းဖြင့် ဆရာက ဧည့်ခန်း ပတ်လည်ကို လျှောက်ကြည့်နေသည်။

“အောင်အောင်...ခင်ဗျားအိမ်က သိုက်နဲ့မလွတ်ဘူးဗျ” ဆရာက ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို လှည့်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီအောက်မှာ သိုက်ရှိတယ်၊ ခင်ဗျား အမျိုးသမီးနဲ့တော့ ဆွေမျိုးတွေ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒါနဲ့ ဒေါ်ဝါ ခင်ဗျား ဟူးဆန်းတဲ့ အိပ်မက်တွေ ဘာတွေ မမက်ဘူးလားဗျ”

“ကျွန်မ သတိမထားမိဘူးရှင်”

“သတိထားကြည့်ပါဦး၊ ခင်ဗျား မက်ပါလိမ့်မယ်” ဇွတ်ပါလား။ ကျွန်မစိတ်ထဲက ပြောချိလိုက်သည်။

“ဒေါ်ဝါ...သားနဲ့သမီးရော ဖျားတာမှာတာတွေ ခဏခဏ

ဖြစ်လား”

“ဟင့်အင်း...မဖြစ်ပါဘူး ဆရာ။ ဒေါင်ဒေါင်မြည်ပါပဲ”

ကျွန်မအဖြေကို ဆရာက သိပ်ကြိုက်ချင်ပုံမရပါ။ ကျွန်မ မညာပါ။ ဒီသုဝဏ္ဏအိမ် ပြောင်းပြီးမှ သားရောသမီးပါ ဖျားတာ၊ နာတာ သိပ်မရှိလှပါ။ စားကောင်းသောက်ကောင်းနှင့် ကလေး ဝိဝိ ကျောင်းစာပြီးလို့ အားသည်နှင့် မအေကို ဝိုင်းကုလုပ်ပေးပြီး တာနဲ့ မောင်နှမနှစ်ယောက် တစ်ခါတစ်ရံ အိမ်ဝန်းကျင် မနီး မဝေးမှာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ဆော့ရင်း စက်ဘီးစီးနေတတ်ကြ သည်။

“ကဲ...လာ...လာ၊ ခင်ဗျားတို့ဘုရားခန်းကို သွားရအောင်”

* * *

“လင်ရော မယားရော ကျွန်တော်ပြောတာကို မှတ်သား ထားပြီး လုပ်ခိုင်းတဲ့ ယတြာတွေကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့လုပ်ကြ ပါ”

ဘုရားခန်းရောက်သည်နှင့် ဆရာတ ဘုရားကို ဦးသုံးကြိမ် ချပြီး ဓာတ်မင်းသားအသံနှင့် ဘုရားကို အော်ရှိခိုးပါသည်။ ကျွန်မ က ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို ကြည့်ပြီး အသံမထွက်ဘဲ သွားပေါ်အောင် ရယ်လိုက်မိပါသည်။

“မင်းတို့ဘုရားက ရာမုနီပုံပဲ၊ အတော်လက်ရာမြောက် တာပဲ၊ မျက်လုံးတော်ကလည်း တော်တော် အသက်ဝင်တယ်နော်။ ကြေးဘုရားကြီးပဲ၊ ဉာဏ်တော် ဘယ်လောက်ရှိလဲ”

“ ၂၂ လက်မပါ ဆရာ ”

“ ရှေးဘုရားကြီး ထင်တယ်၊ ဟုတ်လား ”

“ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်ကျခါစ အမျိုးသားအမေ ကိုးကွယ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးက ရွှေတိဂုံဘုရားတောင်ဘက်မုခ်ကနေ ဝယ်ယူပြီး ပူဇော်ခိုင်းထားတာပါ ”

“ ကဲ...ကဲ...အချိန်လေးရှိတုန်း အာရုံဖြူလိုက်ရအောင် ”

ဆရာက ဘုရားစင်ကို ကျောပေးကာ ခင်ပွန်းသည်နှင့် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်တက်လှည့်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ မင်းတို့ ညာဘက်လက်ဖဝါးတွေ ဖြန့်ထား ”

* * *

ဆရာက ကျွန်မနှင့်ခင်ပွန်းသည်ရဲ့ လက်ဖဝါးနှစ်ခုကို တစ်လှည့်စီကြည့်ပြီး ဘောပင်နှင့် လက်ဖဝါးပြင်ကို ဟိုခြစ်သည်ခြစ် ခြစ်ရင်း-

“ ခင်ဗျားတို့လင်မယားက တကျက်ကျက်နှင့်ရန်ဖြစ်ရင်း စီးပွားတက်မှာ၊ နှစ်ယောက်စလုံး လက္ခဏာတွေက သူ့အပိုင်းနဲ့ သူ့အပိုင်း ကောင်းတယ်ဗျ၊ အိုဇာတာလည်း ကောင်းတယ်ဗျ။ အသက်ကြီးလေ စီးပွားတက်လေပဲဗျ ”

“ မောင်အောင် ခင်ဗျားက စနေ၊ ဒေါ်ဝါက တနင်္ဂနွေနော် ”

ဆရာက စာရွက်ဖြူပေါ်တွင် မွှေးခုနှစ်နှင့် ဇယားကွက်ချလို တွက်ရင်း-

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်စလုံးကလည်း ဘီလူးနက္ခတ်တွေချည်းပါပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ သားကြီးနဲ့သမီးလေးကလည်း ဘီလူးနက္ခတ်ပါပဲ။ ကျွန်မတို့မိသားစုလေးယောက် ဘီလူးတွေချည်းပါပဲ”

“အမလေး...ကြောက်စရာကြီးတွေပါလား”

“ကဲ...ကဲ...ခင်ဗျားတို့ အဓိက အိမ်ရောင်းချင်တာနော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

ဆရာက ပြောရင်း ဘုရားစင်ဘက် ပြန်လှည့်မျက်နှာမူပြီး မျက်စိစုံမှိတ် လက်အုပ်ချီမိုးလို့ ပွစိပွစိနှင့် ရွတ်နေပါတော့သည်။ စောစောကလိုတော့ ဇာတ်သံမနေတော့ပါ။

* * *

ဒါပေမယ့် တစ်ချက်တစ်ချက် ခေါင်းညိတ်၊ ခေါင်းခါလုပ်ပြီးနေတာကို တွေ့ရသည်။ ခဏကြာတော့ ဘုရားကို ဦးသုံးကြိမ်ချပြီး ကျွန်မတို့ဘက် လှည့်ထိုင်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့လင်မယားနှစ်ယောက်အတွက် ဘုရားတစ်ဆူ ထုရမယ်၊ ဉာဏ်တော် ၉ လက်မ ရှိရမယ်၊ ပြီးတော့...”

“ဆရာ ကျွန်မ မေးပါရစေ၊ ဒီဘုရားထုပြီးတာနဲ့ အိမ်ရောင်းထွက်မှာလား၊ ဘုရားထုရတာ အိမ်ရောင်းရဖို့အတွက်ပေါ့နော်”

“ကျွန်တော် ပြောမယ်လေ ဒေါ်ဝါရဲ့၊ လောမကြီးပါနဲ့”

“ဒီအိမ်က ခင်ဗျားနဲ့ အများကြီး သက်ဆိုင်နေတော့ ခင်ဗျား

တို့ယ်တိုင် လုပ်ရမှာ ဒေါ်ဝါရဲ့။ ဒီဘုရားထုပြီးလို့ အိမ်ရောက်
 လာတာနဲ့ ဆွမ်း၊ ရေချမ်းကပ်ပြီးရင် ညတိုင်း အမွှေးတိုင်ထွန်းပြီး
 ရင် နံသာရေ့ အိမ်တွင်းအိမ်ပြင်ခြံထဲရောပေါ့ဗျာ။ လိုက်ဖျန်းပါ။
 ခင်ဗျားယုသက်ဆိုင်နေတဲ့သိုက်က ဆွေမျိုးတွေကို မေတ္တာပို့ပေးပါ။
 ခြံထောင့်တွေမှာလည်း အမွှေးတိုင်ထွန်းပေးပါ။ ခင်ဗျား ယုံယုံ
 ကြည်ကြည်သာ လုပ်ပါ။ ဇာစ်လအတွင်း ထွက်ရမယ်ဗျာ၊ ဇာစ်လ
 မကျော်စေရဘူး”

“ဘုရားကို ဘယ်မှာ ထုရမှာလဲ ဆရာ”

“အဲဒါ ကျွန်တော်တာဝန်ထားပါ။ ကျွန်တော် အားလုံးစီမံ
 ပြီး ထုခိုင်းပေးပါ့မယ်”

“ဘယ်လောက်လောက်ကုန်မလဲ ဆရာ”

* * *

“သိပ်မကျပါဘူး ဒေါ်ဝါရယ်၊ ထောင်မြင်ရာစွန့်ပေါ့။
 ခုဟာက သိန်းမြင့်တော့ ထောင်ဂဏန်းလောက်တော့ စွန့်ရမှာ
 ပေါ့ဗျာ”

“အဲ... ၃၀၀၀၀ လောက်ပေးပေါ့ ဒေါ်ဝါရယ်၊ ဒါ
 ဘုရားထုလို့ ကုန်မှာပေါ့။ ကျွန်တော်အတွက် မပါပါဘူး။ ဉာဏ်
 ပူဇော်ခကတော့ ခင်ဗျားတို့လင်မယား စေတနာပေါ့”

“ရှင်”

ကျွန်မအသံ အပြင်ထွက်မလာပါ။ ထွက်လာမိမှာစိုးလို့

လည်ချောင်းဝကနေ မျိုချလိုက်ရပါသည်။

“သုံးရက်လောက်ကြာရင် ဘုရားကို ကိုယ့်ဟောခန်းမှာ လာယူလိုက်ပေါ့”

ဆရာက တပ်ထားသည့်မျက်မှန်ကို လက်ညှိုးနှင့်ပင့်တင် ရင်း ခင်ပွန်းသည်ကိုကြည့်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဘုရားကို အိမ်ရောင်းမထွက်မချင်း ပူဇော်ထားရမှာပေါ့ နော် ဆရာ”

ကျွန်မ သိချင်သည်ကို မေးလိုက်မိပြန်ပါသည်။

“အိမ်ရောင်းထွက်တာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို အကြောင်းကြားပါ။ ဘုရားကို ဆက်ပူဇော်ရမလား၊ မပူဇော်ရဘူးလားဆိုတာ ကျွန်တော်က ပြန်စစ်ပေးပါ့မယ်”

“ကဲ...အောင်အောင်ရေ...ငါ ပြန်မယ်၊ ဟောခန်းမှာလည်း ချိန်းထားတဲ့လူတွေ ရှိသေးတယ်”

“ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်ပါလား ဆရာ”

“မစားတော့ပါဘူးကွာ”

“ထမင်းစားချိန် လွန်နေပြီ ဆရာရဲ့။ ကျွန်မ ထမင်းပွဲပြင် လိုက်ပါ့မယ်။ ခဏလေး...ဒါနလေးမြောက်သွားအောင် စားသွား ပါ ဆရာရယ်”

* * *

ပြောရင်းနေရာမှထ၍ အောက်ထပ်ဆင်း ထမင်းပွဲပြင်လိုက် ပြီး ဆရာနှင့်အတူ ကျွန်မတို့လင်မယားနှစ်ယောက် ထမင်း

လက်ဆုံ စားလိုက်ကြပါသည်။

“ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေဆိုတော့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ဆရာဟောခန်းမှာ ဘုရားလာပင့်လိုက်ပါ။ လာနိုင်မယ်မဟုတ်လား အောင်အောင်”

“လာနိုင်ပါတယ် ဆရာ”

“မနက်စောစော ရောက်အောင်လာခဲ့ပေါ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

* * *

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ဆရာ စီမံထုလုပ်ပေးသည့်ဘုရား ကျွန်မတို့အိမ်ကို ကြွလာပါသည်။ ကြွရောက်လာသည်နှင့် ကျွန်မ ဆွမ်း၊ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီးတို့ဖြင့် ကပ်လှူပူဇော်လိုက်ပါသည်။ ဘုရားရုပ်တုပုံတော်မှာ ဒက္ခိဏသာခါပုံ ဖြစ်သည်။ ကိုယ်လုံးတော်ကို ရွှေချထားပြီး ရွှေရောင်သံမှိုလေးတွေနှင့် ၉ ချက်ရိုက်ထားကြောင်းတွေ့ရသည်။

အဲဒီစီမံထားသည့်ဘုရားကို ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်ဦးကိုးကွယ်သည့် ကြေးဘုရားကြီးအဆောင် ရှေ့ညာဘက်တွင် တင်လိုက်သည်။ ထူးခြားချက်တစ်ခုက (ကျွန်မစိတ်ထဲ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။) ကြေးဘုရားကြီးကို အားနာသွားသလို ခံစားရပြီး ခါတိုင်းပြုံးယောင်သမ်းနေသည့် ကြေးဘုရားကြီး၏ မျက်နှာတော်မှာ တည်နေသယောင်ယောင်။

* * *

ကျွန်မစိတ်ထဲ ဖြစ်ပေါ်လာသည်တို့ကို ဖြစ်ပျက်စွကြိုးစား

ပယ်ဖျောက်ရင်း ဆရာပြောသည့်အတိုင်း ယုံကြည်မှုအားကိုးသွင်း
လို့ ခိုင်းသည့်အတိုင်း တသွေမတိမ်း နေစဉ် ပြုလုပ်လိုက်ပါသည်။

မိုးလင်းသည်နှင့် ဆွမ်း၊ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီး၊ အမွှေးတိုင်
ကပ်၊ ဘုရားရှိခိုး၊ ပုတီးစိပ်၊ ပရိတ်ရွတ်၊ အမျှအတန်းဝေပြီးသည်
နှင့် အိမ်တွင်းအိမ်ပြင် ခြံထဲကိုပါ နံ့သာရေများ ပက်ဖျန်းရင်း
သက်ဆိုင်သူများကို အမျှဝေဆုတောင်းမေတ္တာပို့လိုက်ပါသည်။

တစ်ပတ်အကြာမှာတော့ ကျွန်မစိတ်တွေ လေးလာပြီး အချို့
အမည်မသိဝေဒနာ ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်ခံစားနေရသည်။

ဘုရားခန်းအတွင်းကိုလည်း ဘာရယ်ကြောင့်မှန်းမသိ ဝင်ချင်
စိတ်မရှိတော့သလို ခံစားနေရပြန်ပါသည်။

တစ်နေ့မနက် ကျွန်မ အိပ်ရာမှ မထနိုင်တော့ပါ။ ခေါင်းတွေ
မူး၊ ဇက်တွေလေးပြီး ကိုယ်တွေလက်တွေ မလှုပ်ချင်လောက်
အောင် ဝေဒနာခံစားရပါသည်။ ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်၊ ညကပဲ
အကောင်းသား။

မိသားစုဆရာဝန် ခေါ်ပြပြီး သွေးပေါင်ချိန်တော့ သွေး
နည်းနည်းတိုးတာပါတဲ့။ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် သွေးတိုးခြင်း
ဖြစ်သည်။ တစ်ခါမျှ မဖြစ်ဖူး၊ မခံစားဖူးခဲ့ပါ။ ဆရာဝန်က
သောက်ဆေးများပေးခဲ့သည်။ သက်သာသလိုလိုဖြစ်ပေမယ့် လုံးဝ
ပျောက်မသွား။ ကျွန်မစိတ်တွေ မကြည်လင်တော့ပါ။ နောက်ကျိ
နေသည်။ နှစ်ပတ်ကြာလည်း မပျောက်၊ သုံးပတ်ကြာလည်း
မပျောက်။

နေမကောင်းသည့်ကြားက ဆရာခိုင်းသည့်အတိုင်း ကြိုးစားပြီး ထလုပ်ရသည်။ ကျွန်မမှာ ကိုယ်ခွဲမရှိပါ။ သားနဲ့သမီးက ကျောင်းသား၊ ခင်ပွန်းဖြစ်သူက အလုပ်သွားတော့ နေ့လယ်နေ့ခင်း အိမ်မှာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း။

တစ်ည...

ထူးဆန်းသည့်အိပ်မက်တစ်ခု ကျွန်မ မက်ပါတော့သည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် ကျွန်မတို့အိမ်ထောင်ဦး ကိုးကွယ်သည့် ကြေးဘုရားကြီး ပျောက်သွားသည်။ ဘုရားဆောင်အတွင်းမှာ မရှိတော့ပါ။ ကြေးဘုရားကြီး တည်နေရာမှာ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသည်။

“ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့် ဘုရား...ဘုရား”

ကျွန်မ အတော့်ကို လန့်သွားသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် ဘုရားကြီးကို ကျွန်မ လိုက်ရှာပါသည်။ နေရာအနှံ့ ဘယ်နေရာမှမတွေ့ပါ။ ကျွန်မ အိပ်မက်မှ လန့်နိုးပြီး ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို နှိုးလိုက်သည်။ ရင်တွေလည်းမော၊ နှလုံးတွေလည်းတုန်နှင့် ဒါ အိပ်မက်ဆိုတာကိုလည်း သိနှင့်လေရဲ့။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူက-

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မိန်းမ”

“ဟို...ကျွန်မ...ကျွန်တို့အိမ်ကဘုရားကြီး ပျောက်သွားလို့”

“ဟေ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်မှ ရှာမတွေ့တော့ဘူး”

“ဟာ...ဟုတ်ရဲ့လား မိန်းမရယ်၊ မင်း အိပ်မက်မက်နေတာထင်ပါတယ်။ လာ...လာ...သေချာအောင် ဘုရားခန်းကို သွားကြည့်ရအောင်”

ကျွန်မ ဘုရားခန်းကို အပြောလှိုက်သွားလိုက်သည်။ ဆလိုက်မီးတွေဖွင့်၊ ရောင်ခြည်တော် ရောင်စုံမီးတွေ ဖွင့်ကြည့်။

ရင်ကို လက်နှင့်ဖိရင်း-

“ဟယ်...တော်မပါသေးရဲ့”

ဘုရားကြီးက နေရာမှမရွေ့ပါ။ ဘုရားဆောင်အတွင်း ကြည့်ညှိသပ္ပာယ်စွာဖြင့် ပူးတွေလိုက်ရမှ ကျွန်မရင်ထဲ အော်ငြိမ်းလို့သွားပါတော့သည်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ဘုရားကြီးကို မတ်တတ်ရပ်လက်အုပ်ချီ မိုးရင်း ကြည့်လိုက်တော့ ကြေးအရောင်မှာ မည်းနေသလိုလို၊ မျက်လုံးတော် တောက်ပမှုအားနည်းနေသလိုလို၊ ပြုံးရောင်သစ်၊ ငနလေ့ရှိသော မျက်နှာတော်မှာ တည်နေသလိုလိုဖြစ်နေပြီး ကြည့်ရင်း အားမရဖြစ်လာသည်ကြောင့်-

“ဘုရားကြီး ကြေးအရောင်မည်းသွားသလိုပဲနော် မောင်၊ မျက်နှာတော်ကလည်း တည်တည်ကြီးဖြစ်နေသလားပဲ၊ မျက်လုံးတော်တွေကလည်း အရင်လို လက်မနေတော့သလိုပဲ”

ခင်ပွန်းဖြစ်သူက ရှေ့တိုးပြီး သေချာကြည့်ရင်း-

“ထင်လို့ပါ မိန်းမရယ်၊ အရင်အတိုင်းပါပဲ”

သူ့အပြောကို ကျွန်မ မကျေနပ်ပါ။ ဒါပေမယ့် ဘာမှမပြော
တော့ဘဲ ဘုရားခန်းမီးတွေ ပိတ်လို့ အိပ်ရာဆီ ပြန်လာလိုက်သည်။

ကျွန်မ စော်တော်နှင့်အိပ်မပျော်တော့ပါ။ အိပ်မက်အကြောင်း
ကိုသာ ဖွေးတော့ပြီး တစ်ခုခု မကျေနပ်သလို ဖြစ်နေမိသည်။
မကျေနပ်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာတိုင်း စိမ့်ပေးထားသည့် ဘုရားဆင်းတု
တော်က အာရုံထဲ ပေါ်ပေါ်လာသည်။ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်၊
ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။

တစ်လကျော်သွားပေမယ့် အိမ်ကို ဝယ်သူလည်းမလာပါ။
ဘာမှ မထူးခြားတာကြောင့် -

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာကြီးရဲ့၊ အိပ်မက်ကလည်း ဘာမှ
မထူးခြားပါလား။”

ကျွန်မက ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို ရွံ့၍ခေါ်ပြီး ပြောလိုက်ခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

“ထူးခြားလာမှာပါ မိန်းမရာ၊ စောင့်ကြည့်ပါဦး။”

“အိမ်ကသာ မထူးခြားတာ၊ ကျွန်မမှာတော့ ထူးခြားနေပြီ
ရှင့်၊ ခေါင်းတွေနောက်ပြီး လူက ရူးချင်သလိုလို၊ ကြောင်ချင်
သလိုလိုပဲ။ ဘာဖြစ်မှန်းကို မသိဘူး။ အရင်လို စိတ်ကြည်လင်မှု
မရှိဘူး။ နောက်ကျိနေတာပဲ။ ဘုရားခန်းလည်း ဝင်ချင်တဲ့စိတ်
မရှိဘူး။ ဝတ္တရားအရ လုပ်နေသလိုပဲ။”

“အေးပါ မိန်းမရာ၊ မောင် ဆရာကို သွားပြောပါဦးမယ်။”

* * *

နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်ခင်းလောက်တွင် ခင်ပွန်းသည်နှင့် အတူ ဆရာပါ ရောက်လာပါသည်။

“ဒေါ်ဝါခင်ဗျား... ကျွန်တော် ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ရဲ့လား”

“တစ်ရက်မှ မပျက်ဘူး ဆရာ၊ ကျွန်မ သွေးတိုးခေါင်းတွေ အုံပြီး နေမကောင်းဖြစ်နေတာတောင် ကြီးစားပြီး မနက်ထ ဆွမ်း၊ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီးကပ်၊ အိမ်တွင်းအိမ်ပြင် ခြံထဲရော နံ့သာရေ ဖျန်းပါတယ်။ ညနေဆောင်းရင် ခြံထဲမှာပါ အမွှေးတိုင်ထွန်း မေတ္တာပို့ဆုတောင်းပါတယ် ဆရာ”

“ကဲ...ကဲ...လာ...ဘုရားခန်းကို သွားရအောင်”

ဘုရားခန်းရောက်တော့-

“ဪ...ဒါကြောင့်ကိုး”

ဆရာက သူ စီမံထုလုပ်ထားသည့်ဘုရားကို သေချာကြည့်ရင်း ပြောပါသည်။ ကျွန်မလည်း သေချာကြည့်ပါသည်။ ဘာမှ ထူးခြားတာ မတွေ့ရပါ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ”

“ဒေါ်ဝါက ဒီဘုရားကိုပါ နံ့သာရေဖျန်းထားတာကိုး”

“ဟင်...ဆရာပဲ အိမ်တွင်းအိမ်ပြင်ဆိုတော့ နေရာမလပ်အောင် ကျွန်မလည်း လိုက်ဖျန်းတာပေါ့”

“ဘုရားခန်းကို မဖျန်းရဘူးဗျ။ ဒါကြောင့် ဓာတ်ပြယ်သွားတာ”

“ရှင်”

“ရတယ်...ရတယ်၊ မနက်ဖြန် ဆရာ ထပ်လာခဲ့မယ်။
ဘာမှမပူနဲ့။ ဆရာတာဝန်ထား...မနက် ၉ နာရီ အရောက်လာခဲ့
မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

* * *

နောက်ဆစ်နေ့ မနက် ၉ နာရီအတိမှာ ဆရာ ပြန်ရောက်
လာသည်။ ခင်ပွန်းသည်ကလည်း အလုပ်မသွားသေးဘဲ စောင့်နေ
လိုက်သည်။ ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ဆိုတော့လည်း ကိုယ့်သဘောတို
တော်တော့သည်။

ဆရာ၏လက်ထဲတွင် ရှမ်း ဓမ္မာနှင့်ပတ်ထားသည့်အရာ
ဝတ္ထုတစ်ခုပါလာသည်။

“ကဲ...ကဲ...လာကြ၊ ဘုရားခန်းသွားမယ်”

ဘုရားခန်းရောက်တော့ ဆရာက သူ့လက်ထဲတွင်ပါလာ
သော အရာဝတ္ထုပေါ်မှ ပတ်ထားသည့်ဓမ္မာကို တဖြည်းဖြည်း
ချင်း ခွာလိုက်သည်။

“ဟောတော် နောက်ထပ် ဘုရားတစ်ဆူ”

ဒီတစ်ခါ ဒေက္ခိဏသာခါ မဟုတ်တော့။ မုနိရုပ်ပွားတော်
ပုံစံ ဖြစ်သည်။

“ဒါ မဟာမြတ်မုနိရုပ်ပွားတော်ပဲ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ခင်ဗျား
ဘုရားနှစ်ဆူကို နဲ့သာရေ မထိပါစေနဲ့၊ နှစ်ပတ်အတွင်း ခင်ဗျား
ထူးခြားလာပါလိမ့်မယ်”

ကျွန်မမှာ သိပ်စိတ်မပါချင်တော့။ ဒီဘုရားနှစ်ဆူကိုလည်း

ကြည်ညိုမျှင်စိတ် မရှိဖြစ်နေသည်။ စိတ်တိုချင်သလိုလို၊ စိတ်ဆိုးချင်သလိုလိုလည်း ဖြစ်နေသည်။ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။ ကိုယ့်ကိုယ်လည်း နားမလည်နိုင်ပါ။ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ဟူသည် ကြည်ညိုသဒ္ဓါပွားရမည် မဟုတ်ပါလား။

ဆရာ၏လုပ်ဆောင်ပုံတို့ကလည်း ကျွန်မတို့အပေါ် စေတနာအပြည့်နှင့်ပါ။

“နှစ်ပတ်အတွင်း ခင်ဗျား ထူးခြားလာလိမ့်မယ်” တဲ့။

* * *

သိပ်မှန်တာပေါ့ရှင်။

နှစ်ပတ်အတွင်း ခင်ဗျား ထူးခြားလာလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့အတိုင်း ထူးခြားပါသည်။ အလွန်ကို ထူးခြားပါသည်။

အိမ်အရောင်းအဝယ်နှင့်ပတ်သက်လို့တော့ မဟုတ်ပါ။ ထူးခြားတာက ကျွန်မပါ။ ဘုရားခန်းကို လုံးဝ ဝင်ချင်စိတ် မရှိတော့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ခါတိုင်း မနက်တစ်ကြိမ်၊ ညတစ်ကြိမ် ဘုရားခန်းဝင် ရေချမ်း၊ ဆီမီးကပ်၊ မေတ္တာပို့၊ အမျှဝေသည်က နေ့စဉ်ပုံမှန် ကျွန်မ၏အကျင့်။ သည်အပြင် အိမ်ပေါ်တက်သည်နှင့် ဘုရားခန်းဝင်၊ လက်အုပ်ချီရိုး၊ ရှိခိုးပြီးမှ အိမ်ပေါ်မှာ လုပ်စရာ ရှိတာလုပ်သည်။ အိမ်ပေါ်မှ အိမ်အောက်ထပ်ဆင်းပြီးဆိုလည်း အောက်ထပ်ကိုဆင်းတာ ကျွန်မ၏အကျင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ခုတော့ ကျွန်မ ဘုရားခန်းကို လှည့်မကြည့်ချင်လောက်အောင် ဖြစ်လာသည်။ တစ်ခုခုကို မကျေမနပ် ဖြစ်လာသည်။

ဘာကို မကျေနပ်မှန်းလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စဉ်းစားလေ့မရ။

ကျွန်မ ခေါင်းတွေလည်း မကြည်မလင် အမြဲလိုနာကံကျ နေသည်။ ဆေးသောက်လည်း မထူးခြား။ အူတူထူ ထိုင်းတိုင်း တိုင်း ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေသည်။ နောက်ကြောတွေ တက်၊ ကြောတွေအောင့်နှင့်...။

ပို၍ ထူးခြားလာတာကတော့ ပထမတစ်ခေါက် အိပ်မက် မက်သလို တိတိကျကျ သုံးရက်ဆက်တိုက် မက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အိပ်မက်မှ ထပ်တူ ဘာမှမကွဲပြားဘဲ မက်သည်ကြောင့် ကျွန်မ ကြောက်လန့်သွားသည်။ အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း ဖြစ်လာမှာကို စိုးရိမ်နေမိသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် ကျွန်မ ဘုရားရှိခိုးဖို့ ဘုရားခန်း ထဲ ဝင်လိုက်သည်။

“ဟောတော်...ဘုရားရေ”

ဘုရားကျောင်းဆောင်ထဲတွင် ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်ဦး ကြေးဘုရားကြီး မရှိတော့။ ဘယ်ရောက်သွားပြန်ပါလိမ့်။ ကျွန်မ လိုက်ရှာရပြန်ပါပြီ။

“ဟယ်”

ကျွန်မ ဘုရားကြီးကို တွေ့လိုက်ပါသည်။ ဘုရားဆောင် နောက်ကြားထဲတွင် ဘုရားကြီးမှာ စောင်းလျက်တုံးလုံးလဲကျနေ သည်။ ဘယ်သူကများ လှည့်ရွှေထားပါလိမ့်။ ကျွန်မတစ်ယောက် တည်း ဘုရားကြီးကို အားတင်း၍ မပြီး ဘုရားဆောင်ထဲထည့်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ မ, လိုမရပါ။ နေရာပင်မရွေ့။ ကျွန်မ စော့ချွေး

တွေ ပြန်လာသည်။ မောဟိုက်လာသည်။ နောက်တော့ ကျွန်မ အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသွားသည်။ ဒီတစ်ခါ ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို မနှိုးတော့ဘဲ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ဘုရားခန်းရှိရာ အပြေးကလေးသွားလိုက်သည်။

ဘုရားကြီးက ဘုရားဆောင်ထဲမှာ နေရာမရွေ့ပါ။

“ဟူး...တော်ပါသေးရဲ့”

ကျွန်မ စိတ်အေးသွားသည်။

သို့သော် တစ်ထပ်တည်း မကွဲပြားဘဲ သုံးရက်ဆက်တိုက် မက်သည့် ထိုအိပ်မက်ကြောင့် ကျွန်မ လန့်လာသည်။ ဘုရားကြီးက အမှန်တကယ် ပျောက်သွားမှာကို စိုးရိမ်နေမိသည်။ ဘယ်သူများ လာခိုးမလဲလို့ လျှောက်တွေးပြီး ပူပန်နေမိပြန်သည်။

* * *

စိတ်တွေ မကြည်လင်ဘဲ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိလွန်းနေသည်ကြောင့် ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း အသေအချာ စဉ်းစားပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်ပါသည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူကိုပင် ကျွန်မ၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြောပြ။

ပြောပြရင်လည်း ဆရာနှင့် တိုင်ပင်လိုက်ဦးမည်ဆိုပါလျှင် နောက်ထပ်...

ကျွန်မ မပြောတော့ပါ။

“အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း ဘုရားကြီး ပျောက်သွားရင်တော့

ကျွန်မ ရူးပြီးသေမှာပဲ”

ကျွန်မ ခံစားရသည့်ဝေဒနာနှင့် အိပ်မက်အကြောင်းကိုတော့ ပြောပြထားပါသည်။

* * *

တနင်္ဂနွေတစ်ရက် မနက်စောစော ဖြစ်သည်။

“ကဲ...မောင် ဟိုဘုရားနှစ်ဆူကိုပင့်ပြီး ရွှေတိဂုံဘုရားမှာ သွားလှူဖွဲ့လိုက်ရအောင်၊ ကျွန်မ ဆက်ပြီးမခံစားနိုင်တော့ဘူး။ ကြာရင် ကျွန်မ တစ်ခုခုဖြစ်မလားဘဲ။ ရူးချင်သလိုလို၊ ကြောင် ချင်သလိုလိုနဲ့”

ကျွန်မ ပြောသည့်အတိုင်း ဓင်ပွန်းဖြစ်သူကလည်း ဘာမျှ စောဒကမတက်ဘဲ ဘုရားစင်မှ စီမံထုလုပ်ထားသည့် ဘုရား နှစ်ဆူကို ပင့်လိုက်ပါသည်။

“ကဲ...သားနဲ့သမီးပါ လိုက်ခဲ့ကြနော်၊ ရွှေတိဂုံဘုရားသွား ရအောင်”

ဒီတစ်ပတ် သားနှင့်သမီးလေးက သူတို့အဘိုးအဘွားအိမ်မှာ သွားမအိပ်ကြတော့။ နက်ဖြန် တနင်္လာနေ့မှာ စာမေးပွဲရှိသည် ကြောင့် အိမ်မှာပဲ စာကျက်နေကြသည်။

ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးပေါ်ရောက်တော့ ကျွန်မက ဦးဆောင်လို့ ဓမ္မစေတီဘုရားဆောင်ဘက်သွားလိုက်သည်။ ဓင်ပွန်းဖြစ်သူမှာ ဘုရားနှစ်ဆူကို လက်မှာပိုက်ရင်း ကျွန်မနောက်မှ ထပ်ကြပ်မကြာ

လိုက်လာသည်။ သားနှင့်သမီးလေးကတော့ ကလေးတွေပီပီ
ဆော့ရင်း စရင်း ရယ်မောရင်းဖြင့် လိုက်လာကြသည်။

ဓမ္မစေတီရောက်တော့...

ဘယ်ဘက် တင်ပျဉ်ခွေဘုရားရုပ်ပွားတော်များရှိသည့်
အတွင်းဝင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ထိုဘုရားနှစ်ဆူကို ရုပ်ပွားတော်
များကြားထဲတွင် ဆုတောင်း၍ လှူပစ်ခဲ့လိုက်ပါသည်။

ပြီးတော့ မိသားစု ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးကို ပူဇော်ရှိခိုး။
သက်ဆိုင်ရာပြုလုပ်တိုင်ရှင်ခွင့်လုံးမှာ ရေသပ္ပာယ်ဆုတောင်း
မေတ္တာများပို့ပြီး ပြန်လာလိုက်ကြသည်။

ဘာကြောင့် ဤသို့ဖြစ်ရသည်ကို ကျွန်မစိတ်မှာတော့
ပေါ့ပါးလန်းဆန်းကြည်လင်သွားသလို ခံစားနေရသည်။

ဓာကယ်ပါပဲရှင်။ ဘာကြောင့် ဒီလိုတွေ ဖြစ်ပေါ်ခံစားရ
သည်ကို ကျွန်မ ဉာဏ်မမီ၍ မတွေးတတ်။ ပြောမပြတတ်ပါ။
ကျွန်မစိတ်တွေပဲ မူမမှန်ဖြစ်သွားလို့လား။ ခံစားရသည်ကတော့
အမှန်တကယ်။ ကျွန်မ၏ညီမအလတ်က-

“အိုးအိမ်နဲ့ပတ်သက်လို့ ယတြာချေလျှင် တနင်္ဂနွေသားသမီး
တွေ အနည်းနဲ့အများ ထိခိုက်တတ်သည်”

ဟု သူ ကြားဖူးကြောင်း စာမှာဖတ်ဖူးကြောင်း ပြောပြ
သည်။

ကျွန်မကတော့ ဒါတွေကို နားမလည်ခဲ့။ မသိခဲ့ပါ။
ကျွန်မ ဦးနှောက်တွေ၊ နှလုံးသားတွေ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိ

စိတ်တွေ မရှိတော့ဘဲ ပကတိကြည်လင်လန်းဆန်းသွားသည်က
တော့ အမှန်ပါ။

သည့်အပြင် ကျွန်မတို့၏အိမ်ထောင်ဦး ကြေးဘုရားကြီးကို
ကြည့်ရသည်မှာ ရောင်တော်မဖွင့်ဘဲ ကိုယ်လုံးတော်မှာ ကြေး
ရောင်ပြောင်လက်တောက်ပနေပါသည်။ မျက်လုံးတော်မှာလည်း
ကြည်ပြီး မျက်နှာတော်မှာ ယခင်အတိုင်း ပြုံးယောင်သမ်းနေ
ကြောင်း တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်မ ခေတ္တ တွေ့သွားသည်။ ကျွန်မ၏စိတ်နှင့်ခန္ဓာကိုယ်
ပြောင်းလဲမှု အမှန်တော့ ရှိခဲ့သည်။

မှတ်ချက်-

(၁၉၉၆ ခုနှစ်အတွင်း သုဝဏ္ဏမှာနေစဉ် စာရေးသူ၏
ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်အမှန် ဖြစ်ပါသည်။ ဘာကြောင့် ဤသို့ဖြစ်ရ
သည်ကိုတော့ ကျွန်မ နားမလည်၍ မပြောပြတတ်ပါ။ နားလည်
သူများရှိလျှင် ဘာကြောင့် ဤသို့ဖြစ်ရသည်ကို ကျွန်မ သိချင်
နေပါသည်။)



ဆွမ်းစားလာပင့်တဲ့ ဥစ္စာစောင့်အဖွဲ့အစည်း



ဆွမ်းစားလာပင့်တဲ့
ဥစ္စာစောင့်အမြွှာညီအစ်မ

“ကိုရင်နှစ်ပါး ဘယ်များရောက်နေတုံး၊ ရှာကြပါဦး”

တည့်ကိုရင်နှစ်ပါး အရက်ဆွမ်းမစားဘဲ ဘယ်ကြွသွားကြ
ပါလိမ့်၊ ဘုရားဝင်းထဲများ သွားဆော့နေကြတာလား။ ကိုရင်တွေ
က အသက် ဟိလယ် ကျောင်းကို ရောက်လာတာက မကြာသေး။
ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားနဲ့ရွာက အတော်အလှမ်းဝေးတာ။ ရွာထဲ
လည်း မကြွလာ ကောင်းပါဘူး။

ဦးပဉ္စင်းကြည် ခေါင်းကုပ်လို့ ခင်းစားနေသည်။ ဦးပဉ္စင်း
ကြည် မသိအောင်လည်း ဒီကိုရင်တွေ ဘာမှမလုပ်ရဲပါ။ ဦးပဉ္စင်း
ကြည်၏ကြိမ်လုံးကို ကြောက်သည်လေ။

ခါတိုင်း အရက်ဆွမ်းဝိုင်းကို ရောက်နေကြ။ ဝေယျာဝစ္စ လုပ်ကိုင်ပေးနေကျ။ သည်ကိုရင်တွေနဲ့တော့...

“ဟဲ့...ကျောင်းသားတွေ ရဲ့ကို...ဗဒင် လာကြစမ်း”

ရဲ့ကိုနှင့်ဗဒင် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဦးပဉ္စင်းကြည်ရှေ့ ရိုက်ကူးစွာနှင့် ရောက်လာသည်။

“ရောက်ပါပြီဘုရား”

“အေး...မင်းတို့နှစ်ယောက် ကျောင်းနောက်ဖက်ကလျှိုထဲ ကို တစ်ချက် သွားရှာကြစမ်း။ ဟိုဟာတွေနဲ့တွေ့ရင် ဒုက္ခ”

“ဘယ်ဟာတွေလဲဘုရား”

ခက်တာက သည်ကျောင်းနံရံနံကျင်းအကြောင်း ဦးပဉ္စင်း ကြည် ကောင်းကောင်းသိသည်။ ကိုရင်တွေ၊ ကျောင်းသားတွေ က ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်တွေမို့ သည်ဟာတွေအကြောင်း နားမလည်။ ပြောပြပြန်ရင်လည်း ကြောက်ပြီးနေစရာရှိမှာ မဟုတ်တော့။ အကြောင်းသိ ဦးပဉ္စင်းအိုကြီးတစ်ပါးကလည်း မြင်းခြံကြွနေ တော့...

“ကဲ...ကဲ...ငါပြောတဲ့အတိုင်း သွားရှာကြစမ်း”

ရဲ့ကိုနှင့်ဗဒင် ခေါင်းကုပ်ဖင်ကုပ် ဖြစ်နေသည်။ လျှိုထဲ သွားရှာရမယ်။ ဟိုဟာတွေတဲ့။ ဘာတွေပါလိမ့်။ ဦးပဉ္စင်းကြည် အပြောကို နားထောင်ရင်း ကြောင်တောင်တောင်လေးတွေနှင့် ရပ်နေကြသည်။

“ဟဲ့...ဘာရပ်ကြည့်နေကြတာတဲ့၊ သွားကြလေ”

“တင်ပါ့ဘုရား”

ပြူးကြောင်ကြောင်လေးတွေနှင့် တင်ပါ့ဘုရားလိုက်ပြီး ကျောင်းနောက်ဘက်ကို ထွက်လာလိုက်ကြသည်။

“ဟိတ်ကောင် ဗဒင်၊ ဦးပဉ္စင်းပြောတဲ့ ဟိုဟာတွေဆိုတာ မင်း သိလား”

“ဘယ်သိမလဲကွာ”

“တစ္ဆေ၊ သရဲတွေပဲ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ ဟုတ်တယ်၊ တစ္ဆေသရဲတွေပဲ ဖြစ်မှာကွ”

“ဟာ...ဟိတ်ကောင်...ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

ရဲကိုအပြောကို ဗဒင် အနည်းငယ် လန့်သွားသည်။ ကြောက်လန့်နေလို့လည်း မပြီး။ ကြောက်လန့်နေရင်ဖြင့် ဦးပဉ္စင်း ကြည်ကြိမ်လုံးက နေမည်မဟုတ်။ တင်ပါးအရိုးရာထင်တော့မည်။

“ဘယ်ဟာဖြစ်ဖြစ်ကွာ...လာ...သွားမယ်”

ရဲကိုက ဦးဆောင်သလို လျှို့ဝဲဆင်းသွားသည်။ နောက်က လိုက်တဲ့ ဗဒင်မှာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် ပြူးကြောင်ကြောင် ဟိုကြည့်သည်ကြည့်နှင့်။ အရေးထဲ တိမ်ညင်ကြက်ဖလေး ဘစ်ကောင် ဗဒင်ရှေ့မှ ဖြတ်ပြေးသွားသည်။

“အမလေးဗျ၊ ဟာ...ဒီကြက်ဖစုတ်က တစ်မျိုး”

လျှို့ဟုဆိုရသော်လည်း လျှို့ကြီးတော့ မဟုတ်ပါ။ သစ်ရိပ်၊ ဝါးရိပ်တို့ဖြင့် အုံ့ပြနေသည့် လျှို့လေးတစ်ခုသာ။ အပ်ပေါက်မှ အလင်းရောင်ဝင်သည့် အလင်းတန်းသဏ္ဍာန်၊ နေ၏အလင်းရောင်

များက နိုးထစပြုပြီ။ သစ်ရိပ်၊ ဝါးရိပ်တို့ကို ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာသည်။

ရဲကိုနှင့်ဗဒင် နေရာအနှံ့ရှာကြသည်။ မတွေ့။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ရှာရင်းနှင့်မောလာသည်။ စမ်းချောင်းလေးနားရောက်တော့ ခဏထိုင်နားကြသည်။

“ဟာ...ဟိုမှာ...ဟိုမှာ”

“ဘာတုံးဟ...ရဲကိုရ၊ မင်းကလည်း လန့်လိုက်တာ”

“ရှူး...တိုးတိုး၊ ဟိုမှာလေ...ဟိုမှာ မတွေ့ဘူးလား၊ ငြိမ်ငြိမ်နေ”

“ဟာ...”

ဗဒင် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ မြွေကြီး...မြွေကြီး တတယ့်အကြီးမှ အကြီးကြီး။ အမလေးလေး...ဗဒင် ငြိမ်ပြီးကြည့်နေသည်။ သူတို့ထိုင်နေသည့် စမ်းချောင်းတစ်ဖက်မှ တောင်ကုန်းလေးပေါ်မှ မြွေကြီးက တဖြည်းဖြည်း တအိအိနှင့်ဆင်းလာသည်။ နည်းတဲ့အကောင်ကြီးမဟုတ်။ နေပြောက်အောက်မှာ သူ့ကိုယ်ကြီးက ပြောင်လက်နေသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်က အကွက်အကွက်ကြီးတွေကလည်း ကနုတ်ပန်းကြီးတွေလို။ ဒီလိုမြွေကြီးမျိုး တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးတဲ့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် စကားမပြောနိုင်ကြ။ အာစေးထည့်ထားသလို ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကြောင်ငေးလို့ မြွေကြီးကိုသာ မျက်တောင်မခတ် စူးစိုက်ကြည့်နေကြသည်။

နီးလာပြီ...နီးလာပြီ။ ရှေ့တူရူတစ်ဖက် စမ်းချောင်းရေပင်

နား ရောက်လာသည်။ ရေထဲဆင်းပြီး သည်ဖက်ကူးလာရင်ဖြင့် ရဲကိုက ဗဒင်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။ ရဲကိုသတ္တိက မခေ။ အနားရှိ ကျောက်တုံးတစ်တုံးကိုလည်း လှမ်းယူဆုပ်ကိုင် ထားသည်။ ပြေးလည်းပြေးမည်။ ရန်သူလာလည်း ရန်တုံ့ပြန်ရန် အသင့်ပြင်ထားသည့်နှယ်။

သို့သော် မြွေကြီးက သည်ဖက်ကူးမလာပါ။

စမ်းချောင်းမှ ရေကိုသောက်ရင်း ခေတ္တငြိမ်နေသည်။ ခဏ အကြာ လာလမ်းအတိုင်း တလိမ့်လိမ့် တအိအိနှင့် ပြန်တက်လို့ သွားသည်။

“ဟင်း...”

နှစ်ယောက်သား သက်ပြင်းချလို့ အသက်ရှူပုံမှန် ဖြစ်သွား သည်။

“ဟေ့ကောင်...မင်း အတော်ကြောက်သွားလား၊ ချွေးစေး တွေတောင် ပျံလို့”

“ကြောက်တာပေါ့ဟ”

ရဲကိုက ဗဒင်လက်ကို အသာဆုပ်ရင်း နေရာမှထလိုက် သည်။

“ဦးပဉ္စင်းပြောတဲ့ ဟိုဟာဆိုတာ ဒါလားမသိဘူးနော်”

“ကျောင်းရောက်မှ ဦးပဉ္စင်းကို မေးကြည့်မယ်ကွာ၊ လာ... သွားကြစို့”



“ကျောင်းသားတွေ ပြန်လာကြပြီလားဟေ့”

“တင်ပျံဘုရား...ကိုရင်တွေကို မတွေ့ဘူးဘုရား”

“ဦးပဉ္စင်းပြောတဲ့ ဟိုဟာတော့ တွေ့ခဲ့တယ်ဘုရား”

ဗဒင် ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ယောင်ပြီးပြောလိုက်ချင်သည်။

“ဘာရယ်”

“ဟို...ဟို”

“ဟာ... ဒီကောင် မဟုတ်ဘူးဘုရား၊ စမ်းချောင်းနားမှာ ရေလာသောက်တဲ့ မြွေကြီးတစ်ကောင် တွေ့ခဲ့တာပြောတာပါဘုရား”

“ဟေ...”

ပျောက်သွားတဲ့ ကိုရင်နှစ်ပါး တွေလိုစောနဲ့ လွှတ်လိုက်မိတာ ဦးပဉ္စင်းကြည် မြွေကြီးကို မေ့နေသည်။ တော်ပါသေးရဲ့။ ထိပ်တိုက်တွေ့လို့ကတော့ မလွယ်။ တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက် မြွေအစာ ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

“တော်ပါသေးရဲ့...တော်ပါသေးရဲ့”

ကိုရင်နှစ်ပါး ဘယ်နားသွားရှာရပါ။ ဦးပဉ္စင်းကြည် စဉ်းစားနေသည်။ ဟော... ခုမှ သတိရတယ်။ ပျောက်ဆိပ်ပင်ကြီး... ပျောက်ဆိပ်ပင်ကြီး၊ ဟုတ်ပြီ။

“ဟဲ့...ကျောင်းသားနှစ်ယောက် ငါနဲ့လိုက်ခဲ့၊ ကပ္ပိယကြီးပါခေါ်၊ မီးဖိုထဲ ရေနွေးကျိုနေတယ်ထင်ပါ၊ သွားခေါ်ချေ။

သွားခေါ်ချေ...မြန်မြန်လုပ်”

ဦးပဉ္စင်းကြည်နှင့်ကပ္ပိယကြီး၊ ရဲကိုနှင့်ဗဒင် ဖျောက်ဆိပ်ပင်ကြီးရှိရာ လှမ်းခဲ့ကြသည်။ ဖျောက်ဆိပ်ပင်ကြီးမှာ အတော်အသက်ရင့်နေပြီ။ ပတ်ပတ်လည် တောချုံပုတ်ပင်တို့က ထူထပ်နေသည်။ ဆုတောင်းပြည့်ကျောင်းနှင့် အတော်လေးတော့လှမ်းသည်။

လား...လား...ထင်တဲ့အတိုင်း ကိုရင်နှစ်ပါး ဖျောက်ဆိပ်ပင်ကြီးအောက် ကျောက်ဖျာပေါ်မှာ ပိုးလိုးပက်လက် အိပ်ပျော်နေကြပါလား။ အာပုပ်ရည်တွေတောင် စီးကျလို့။ မြဲသင်္ကန်းတွေ မလုံတလုံနှင့် အတော်အိပ်မောကျနေကြသည်။ တော်ရုံလူ ထူထပ်သည့် တောချုံပုတ်တွေကြားက ကျောက်ဖျာကို သတိမမူမိကြ။ ဦးပဉ္စင်းကြည် တစ်ပါးတည်းသာ ဖျောက်ဆိပ်ပင်ကြီးနှင့် ကျောက်ဖျာရေဝင်ကိုသိသူ ဖြစ်သည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မပြော။

“ကိုရင်တို့...ကိုရင်တို့”

ဘယ်လိုလှုပ်နှိုးနှိုး ကိုရင်နှစ်ပါးလုံး တုတ်တုတ်မလှုပ်။ မနိုးကြပါ။ ကိုရင်တို့ အိပ်ပျော်နေသည့် ဘေးနားတွင် ကြီးမားသည့် ဖက်ရွက်စိမ်း ဘချို့ကို တွေ့ရသည်။ သည်နေရာ သည်တစ်ဝိုက်သည်လိုကြီး မှာသည့် ဖက်ရွက်စိမ်းမျိုး မတွေ့ဖူးကြ။

ဦးပဉ္စင်း ဤည ဖျောက်ဆိပ်ပင်ကြီးအောက် ခြေစုံရပ်လို့ အရပ်ဆယ်မျက်နှာကို စိတ်ထဲညွတ်ကာ မေတ္တာပို့လိုက်သည်။

သက်ဆိုင်နေသူတို့ကိုလည်း သီးသန့်မေတ္တာပို့သည်။

ကိုရင်နှစ်ပါး မနိုးသည့်အဆုံး ကိုရင်တစ်ပါးကို ကပ္ပိယကြီးက ပွေ့ချီ၊ ရဲကိုနှင့်ဗဒင်က ကျွန်ကိုရင်တစ်ပါးကို ထူမပြီး မနိုင်တနိုင်နှင့် ကျောင်းအရောက် သယ်ပိုးလာကြသည်။

ကျောင်းထဲရောက် ပျာပေါ်အသာချလိုက်သည်နှင့် ကိုရင်နှစ်ပါးလုံး ခိုးခိုးခစ်ခစ် အသံထွက်လို့ အားရပါးရ ရယ်နေတော့သည်။ ရယ်စရာ ဘာကိုတွေ့သည်မသိ။

“ကပ္ပိယကြီး ရေတစ်ခွက် သွားခပ်ပေးစမ်း”

“တင်ပါ့ဘုရား”

ကပ္ပိယကြီး ခပ်လာသည့်ရေကို ဦးပဉ္စင်းကြည်က လှမ်းထူရင်း-

“ကပ္ပိယကြီး မီးဖိုထဲသွားတော့”

“တင်ပါ့ဘုရား”

ရဲကိုနှင့်ဗဒင် အိပ်ပျော်နေသည့် ကိုရင်နှစ်ပါးဘေးတွင် ကြောင်ငေးငေးနှင့် ရပ်ကြည့်နေကြသည်။

“ဟဲ့...ရဲကို...ဗဒင်”

“ဘုရား...”

နှစ်ယောက်သား လန့်သွားသည်။

“ဘုရားဝင်းကဲ သန့်ရှင်းရေး သွားလုပ်ကြတော့၊

သောက်ရေတွေ အကုန်လိုက်ဖြည့်...သွားကြ...သွားကြ”
အသီးသီးထွက်သွားတော့ ဦးပဉ္စင်းကြည် ကိုရင်နှစ်ပါးကို

စူးစိုက်ကြည့်ရင်း သက်ဆိုင်သူတွေကို မှန်းလို့မေတ္တာပို့လွှတ်နေသည်။ ကိုရင်နှစ်ပါးလုံး၏ခေါင်းမှ ခြေဖျားအထိလည်း ရေများတောက်၍ သပ်ချပေးသည်။

သိပ်မကြာလိုက်၊ ကိုရင်နှစ်ပါး လူးလွန်ပြီး ထထိုင်ကြသည်။ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော သင်္ကန်းများကို သေသေသပ်သပ် ပြန်ရုံရင်း-

“တုပည့်တော်တို့ကို ဘာခိုင်းမလို့လဲဘုရား”

“ဘာမှမခိုင်းဘူး၊ ဘာမှမခိုင်းဘူး...သွားကြ...သွားကြ၊ ချီးရေဖြည့်၊ ကုဋီတွေကို သွားဆေးကြချေ”

“တင်ပါ့ဘုရား”

ကိုရင်နှစ်ပါး ဦးပဉ္စင်းကြည်ကို ကန်တော့ပြီး ထွက်သွားကြသည်။

* * *

ညနေစောင်း ဘုရားဝတ်ပြုအပြီး ကိုရင်နှစ်ပါးနှင့် ရဲကို၊ ဗဒင်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဦးပဉ္စင်းကြည်၏ဆုံးမဩဝါဒခံယူရင်း ဝတ်ဖြည့်ကြသည်။

“ဦးပဉ္စင်းဘုရား”

ဟေ...”

ရဲကို ဦးပဉ္စင်းဘုရားဟုခေါ်ပြီးမှ ဆက်မေးရကောင်းနိုး၊ မမေးရကောင်းနိုး စဉ်းစားနေသည်။ ရွယ်တူတွေထဲက ရဲကိုက နာမည်နှင့်လိုက်အောင် ရဲရင့်ဖျတ်လတ်မှု ရှိသည်။ ကြောက်စိတ်

နည်းသည့်ကလေးပင်။

“ဟဲ့...ရဲကို”

“ဘုရား”

“ဘာပြောမလို့တုံး”

“ဟို...ဟို မနက်က သည်...ရင်တွေ...”

သည်ကိုရင်တွေဟု ဆိုလိုက်သည်ကြောင့် ကိုရင်နှစ်ပါး မျက်လုံးပြူးပြီး လန့်သွားသည်။ ဘာများပါလိမ့်”

“ကဲ...ကဲ...တော်ကြ...တော်ကြ”

ဦးပွင်းကြည် ဝတ်ဖြည့်အနိပ်ခံနေရာမှ ထထိုင်လိုက်သည်။

“သွားကြ... သွားကြ၊ သွားအိပ်ချေတော့၊ မနက် မြောက်ဘက်ရွာကို အရုဏ်ဆွမ်းကြွကြရမယ်”

ရဲကို အမေးကို ဦးပွင်းကြည်က မဖြေ။ ရဲကို မချင့်မရဲ ဖြစ်နေသည်။

ကိုရင်တွေ ဖြစ်တာပျက်တာ မေးလည်းမမေးနဲ့။ ပြောလည်း မပြောနဲ့။ မေးတဲ့လူ ကြိမ်လုံးကြည့်ထားဆိုသည်ကြောင့် ရဲကို ဆက်မမေးရဲတော့။

ကိုရင်နှစ်ပါးမှာလည်း ဦးပွင်းကို ကြည့်လိုက်၊ ရဲကိုကို ကြည့်လိုက်နှင့် သူတို့ ဘာများလုပ်မိကြပါလိမ့်ဟု တွေးပြီး ခေါင်းကုပ်ဖင်ကုပ်နှင့် ဖြစ်နေသည်။

* * *

“ဟိတ်ကောင် ရဲကို၊ ငါတို့ ဘာဖြစ်လို့လဲဟ၊ ပြောစမ်းပါ”
ကိုရင်ဝရက တိုးတိုးမေးသည်။

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး ကိုရင်ရာ”

ရဲကို၊ ဗဒင်၊ ကိုရင်နှစ်ပါး ဆုတောင်းပြည့်စေတီအရှေ့
တောင်ဘက်ရှိ နဂါးရံဘုရားကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေကြသည်။
ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်တော့ ဦးပဉ္စင်းကြည် စကြိုလျှောက်နေသည်။

ရဲကိုက ဦးပဉ္စင်းကြည်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ကျောင်းခန်းတိုင်
တွင် ချိတ်ထားသော ကြိမ်လုံးကို မျက်စိထဲသွားဖြင့်မိကာ
ကျောချမ်းသွားသည်။ ပခုံးလေးတွန့်၊ ခေါင်းလေးကုပ်ပြီး
လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်နေသည်။

တကယ်တော့ သည်အဖြစ်အပျက်ကို ကိုရင်တွေကိုယ်တိုင်
ပင် မမှတ်မိ၊ မသိ။ ရဲကို စံလိုက်မှ ကိုရင်တွေလည်း သိချင်
စိတ်များနေမိသည်။

ရဲကိုနှင့်ဗဒင်ကလည်း သိချင်လိုက်တာမှ ဟိုဘက်ရောက်
နေသည်။

ရဲကို ဦးပဉ္စင်းကြည်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကျောင်းခန်း
ထဲ ပြန်စင်သွားတာကို တွေ့လိုက်သည်နှင့်-

“မနေ့က အရက် ကိုရင်တို့ ဘယ်သွားတာတုံး”

ရဲကိုက သူတို့တွေ့ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်အစုံကိုမပြောဘဲ
မေးလေသည်။

“မနေ့က အရက်...”

ကိုရင်ရ စဉ်းစားသည်။ ပြီးမှ-

“အဟော်...ဒါလား၊ ဒကာမနှစ်ယောက် အရုဏ်ဆွမ်းလာ ပင့်လို့ ငါတို့ လိုက်သွားတာလေ”

“ဟုတ်တယ်ဟ ရဲကိုရ၊ ဒကာမနှစ်ယောက် ငါတို့ရွာထဲက တော့ မဟုတ်ဘူး။ တအားလှတာပဲ။ ဝတ်ထားတဲ့ရွှေတွေကလည်း ညွတ်နေတာကွ၊ ဆံပင်ကြီးတွေကလည်း အရှည်ကြီး၊ ဇာတ်ပွဲထဲ က မင်းသမီးတွေအတိုင်းပဲ။ လှချက်ကတော့ကွာ...သူတို့ကိုယ် က အမွှေးနံ့တွေကလည်း မွှေးချက်ဗျာ”

“ကိုရင်တို့ကို ဘယ်ခေါ်သွားတုံး”

“ရွာထဲတော့ မဟုတ်ဘူးဟ၊ ဟိုး...နားက ပျောက်ဆိပ်ပင် ကြီးအောက်ခေါ်သွားတာ၊ ကျွေးတဲ့ထမင်းဟင်းတွေကလည်း မွှေးကြိုင်နေတာပဲ။ သူတို့နေတဲ့အိမ်ကလည်း နန်းတော်ကြီးကျနေ တာပဲ။ အကြီးကြီးရယ်ဗျ”

ကိုရင်ဝရ အားပါးတရ မြိန်ရေယှက်ရေ ပြောပြနေပါတော့ သည်။

ကိုရင်ပုညကလည်း-

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ ကိုရင်ဝရ ပြောတဲ့အတိုင်း၊ အမြာညီအစ်မ လား မသိဘူး၊ ရုပ်ကလည်း တအားဆင်တာဗျ။ လှပပြီး မွှေးကြိုင်နေတာပဲ”

“ကိုရင်တို့ ဦးပဉ္စင်းကြီးကို ဘာလို့မခေါ်တာတုံး”

“ဟ...သူတို့က ဦးပဉ္စင်းကြီးကို လျှောက်ပြီး ကိုရင်တို့

နှစ်ပါးကိုပဲ ပင့်တာတဲ့”

“ဘာဟင်းထွေနဲ့ ကျွေးတာတုံး”

ဗဒင်က မေးလိုက်သည်။

“ဟာ...ကျွေးတာကတော့ မောင်ရင်ရေ...စုံနေတာပဲ။ ဝက်သားနဲ့အာလူးဟင်း၊ ပဲကြီးနဲ့ဆူးပုပ်ဟင်းရည်၊ ငါးပိရည်၊ တို့စရာ၊ ငါးပိကြော်တောင်ပါသေး။ သရက်သီးစိမ်းစိမ်းလေးတွေ များ တကျွတ်ကျွတ်နဲ့၊ ငါးပိရည်နဲ့ ထိုစားရတာ ဖြန့်လိုက်တာများ မပြောပါနဲ့တော့ မောင်ရင်တို့ရာ”

“သရက်ချဉ်သုပ်ကလည်း ပါသေးတယ်လေ ကိုရင်ရဲ့၊ မြေပဲထောင်းနဲ့”

ကိုရင်ပုညက ထောက်လိုက်သည်။

“အေး...ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်”

“ဆွမ်းစားပြီးတော့ ကိုရင်တို့ ဘယ်သွားသေးတုံး”

“ဘယ်မှမသွားပါဘူး၊ ဆွမ်းစားပြီး ကျောင်းပြန်လာတာပဲ လေ၊ အဲ...နေဦး...နေဦး”

“ဟဲ့...ကိုရင်ပုည၊ ငါတို့ အစ်မတော်နဲ့ တူတူပုန်းတန်း ကစားကြသေးတယ်နော်။ ဦးပဉ္စင်းဆူမှာစိုးလို့ ခဏပဲ ကစားပြီး ကျောင်းပြန်လာကြတာ”

“အစ်မတော် ဘယ်က အစ်မတော်တုံး”

“ဆွမ်းစားပင့်တဲ့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်လေကွာ၊ သူတို့ကိုယ် သူတို့ အစ်မတော်တို့က...အစ်မတော်တို့ကနဲ့ ပြောပြောနေတော့

ကိုရင်တို့လည်း အစ်မတော်လို့ပဲ ခေါ်လိုက်တာပေါ့ဟ”

“ကိုရင်တို့ရဲ့အစ်မတော်တွေ လူအစစ်တော့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဥစ္စာစောင့်တွေပဲ ဖြစ်မယ်”

“ဟာ...ပေါက်တတ်ကရ၊ လူအစစ်ပါဟ...လူအစစ်ဆို ကိုယ်တိုင်လာပြီး ဆွမ်းစားပင့်တာပေါ့”

“ကိုရင်တို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ပျောက်ဆိပ်ပင်ကြီးအောက် ဆွမ်းစားကြွရအောင် အဲဒီမှာ ဘာအဆောက်အအုံရှိလို့တုံး၊ အိမ်နဲ့ တူတာဆိုလို့ နတ်စင်တောင် မရှိဘူး”

ကိုရင်နှစ်ပါး ရဲကိုအပြောကြောင့် တွေသွားသည်။

“ဟုတ်ပ...ပျောက်ဆိပ်ပင်ကြီးနားတစ်ဝိုက် ဘာအဆောက်အအုံမှ ရှိတာမဟုတ်ဘဲ”

ဒါပေသည့်...

“ဟာ...ငါတို့ကို ဆွမ်းစားပင့်ပြီးခေါ်သွားတာ အဲသည် ပျောက်ဆိပ်ပင်ကြီးဘက်ပဲကွ၊ ဆွမ်းတွေတောင် ဘုန်းပေးပြီးစားခဲ့တာ၊ လူအစစ်တွေပါကွာ...နောက်တစ်ခါ လာပင့်ဦးမယ်တဲ့ကွ”

“ဘာပြောတယ်၊ နောက်တစ်ခါ လာပင့်ဦးမယ်၊ ဒီကိုရင်တွေတော့ သေတော့မှာပဲ၊ မထူးပါဘူး၊ ကျုပ် ပြောပြမယ်၊ နားထောင်...ဦးပဉ္စင်းကြည်ရိုက်လည်း ခံလိုက်တော့မယ်”

ရဲကိုနှင့်ဗဒင် ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြလိုက်တော့သည်။

ကိုရင်နှစ်ပါး၏မျက်နှာလေးတွေ ဆီးရွက်လောက်ဖြစ်ကုန်သည်။ မျက်လုံးလေးတွေ ကြောင်တောင်တောင်၊ ပါးစပ်လေး

တွေ အဟောင်းသားနှင့်။

“ဟုတ်...ဟုတ်ရဲ့လား ရဲ့ကိုရာ၊ ငါတို့ အိပ်ရာနီးတော့ ဦးပခွင်း ဘာမှလည်းမပြောပါလား။ ဓါတိုင်းလိုပဲ လုပ်စရာရှိတာ တွေကိုပဲ လုပ်ခိုင်းတာ။ ငါတို့ အဲလိုဖြစ်တာ မပြောပါဘူး။”

“ကိုရင်တို့ ကြောက်လန့်သွားမှာစိုးလို့ ဖြစ်မှာပေါ့။ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ရော ကပ္ပိယကြီးကိုရော ဘာမှမပြောဖို့ မှာထားတာ”

* * *

“ဟဲ့...ရဲ့ကို ဒါဘာလုပ်တာတုံး”

“ဦးပခွင်းဘုရား...တပည့်တော်ကို ရိုက်ပါဘုရား”

ရဲ့ကိုက လက်ထဲမှ ကြိမ်လုံးကို ဦးပခွင်းကြည်အား လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ဦးပခွင်းကြည် သဘောပေါက်နားလည် လိုက်သည်။

“ရဲ့ကို”

“ဘုရား”

ရဲ့ကို ဘုရားဟုထူးရင်း လက်ကိုပိုက်၊ မျက်စိကိုမှိတ်ပြီး တိုယ်လုံးလေးကို တစ်ဖက်လှည့်လို့ ဦးပခွင်းကြည်အရိုက်ကို စောင့်နေသည်။ လုပ်ရဲရင် ခံရဲတဲ့သတ္တိက သူ့မှာအပြည့်။

“တပည့်တော်ကို ရိုက်ပါဘုရား၊ တပည့်တော်ကို ရိုက်ပါ”

ဦးပခွင်းကြည် ရဲ့ကိုကို မရိုက်ပါ။ ကြိမ်လုံးကို ဘေးဖျားချ ထားလိုက်ပြီး-

ဥစ္စာစောင့်အမြှာညီအစ်မ နှင့် ဆန်းကြယ်ပြင်ရပ်ပုန်များ

“ရဲကို”

“ဘုရား”

“ကပ္ပိယကြီး သွားခေါ်၊ ကိုရင်နှစ်ပါးနဲ့ ဗဒင်ကိုပါခေါ်ခဲ”

“တင်ပါ့ဘုရား...တင်ပါ့ဘုရား”

ရဲကို အရိုက်မခံရတော့ အတော်ပျော်သွားသည်။ အားလုံးကို အပြေးလေးသွားခေါ်သည်။

ရောက်လာကြတော့-

“ဟဲ့...ကိုရင်တွေ တယ့်နှယ်ကြောက်နေကြပြီလား”

“တင်ပါ့ဘုရား”

“ကိုရင်ဝရ ပြောစမ်း”

“တပည့်တော်တို့ကို ဆွမ်းစားလာပင့်လို့ တ...တ... တပည့်တော်တို့ လိုက်သွားတာပါဘုရား။ ဥစ္စာစောင့်မတွေ့မှန်း မသိလို့ပါဘုရား။ သူ...သူတို့က နောက်ထပ် လာပင့်ဦးမယ် ပြောတယ်ဘုရား”

“လိုက်သွားကြဦးမှာလား”

“မလိုက်...မလိုက်တော့ပါဘူးဘုရား။ သူတို့ကို တားပေး ပါဦးဘုရား။ သူတို့နဲ့ တူတူနေရမယ်လို့ ပြောတယ်ဘုရား။ တပည့်တော်တို့ ခေါင်းညိတ်မိခဲ့တယ်၊ ကယ်ပါဦးဘုရား...ကယ် ပါဦး”

ကိုရင်ဝရရော ကိုရင်ပုညပါ ပြောရင်း ကြောက်ကြောက်နှင့် ငိုပါတော့သည်။

“ဟာ...ကိုရင်တွေ မငိုကြနဲ့လေ”

“ကိုရင်တို့ ဖျောက်ဆိပ်ပင်ကြီးဆီ ပြန်သွားကြ၊ အပင်ကြီးအောက်ရောက်ရင် ကိုရင်တို့ကို လာခေါ်တဲ့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို မေတ္တာပို့တောင်းပန်လိုက်ကြ...ကြားလား”

“တပည့်တော်တို့ မသွားရဲဘူးဘုရား”

“ဟ...ငါပါလိုက်မှာပေါ့၊ ကိုရင်တို့ချည်း လွှတ်လိုက်လို့ ကတော့ လိပ်ပြာပါ နတ်သွားလိမ့်မယ်။ ကိုရင်တို့ ဆော့ကစားရင်း အဲသည်ရောက်ပြီး အပင်ကြီးအောက်မှာ အပေါ့အပါးသွားကြတယ်မို့လား၊ အဲဒါ သူတို့ မကြိုက်ဘူး”

ကိုရင်နှစ်ပါးနှင့် ရဲကို၊ ဗဒင်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ဝန်ခံသည့်မျက်လုံးလေးတွေနှင့်-

“ကဲ...ကဲ...လာကြ...လာကြ၊ ကပွိယကြီးရော လိုက်ခဲ့၊ ဖျောက်ဆိပ်ပင်ကြီးဆီ သွားမယ်”

ဦးပဉ္စင်းကြည်က တောင်ဝေးတဒေါက်ဒေါက်နှင့် ရှေ့မှ ဦးဆောင်လိုသွားသည်။

ကပွိယကြီးကလွဲလို့ ကိုရင်နှစ်ပါးရော၊ ရဲကိုနှင့်ဗဒင်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံး အသံတိတ်ပြီး ကုပ်ကုပ်ကုပ်ကုပ်နှင့် နောက်ကလိုက်သွားသည်။

ဖျောက်ဆိပ်ပင်ကြီးအောက်ရောက်တော့ ဦးပဉ္စင်းကြည်က ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်ထွန်းပြီး ပူဖော်လိုက်သည်။

“ဟဲ့...ကိုရင်ဝရနဲ့ပုည”

“ရှေ့တိုးစမ်း...ရှေ့တိုးကြစမ်း”

“ငါ တိုင်ပေးတဲ့အတိုင်းလိုက်ဆို”

ဦးပဉ္စင်းကြည် မေတ္တာသုတ်ကို အရင်ရွတ်လို့ သက်ဆိုင်ရာတွေကို သီးသန့်အထူး မေတ္တာပို့တောင်းပန်လေ၏။

ဦးပဉ္စင်းကြည် တိုင်ပေးသည့်အတိုင်း ကိုရင်နှစ်ပါးက လိုက်ဆိုသည်။ မေတ္တာပို့တောင်းပန်နေစဉ် ဖျောက်ဆိပ်ပင်ကြီး၏ ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် ခြေသံများ တရှုပ်ရှုပ်နှင့် ကြားနေရသည်။ ကိုရင်နှစ်ပါးမှာ ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်းထပြီး တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ရီနေသည်။

“ဟာ...ဟိုမှာ...ဟိုမှာ”

“ဘာလဲ...ဘာလဲ...ဘာလဲဟ”

“ဝင်သွားပြီ...ဝင်သွားပြီ”

“ဦးပဉ္စင်းဘုရား...တပည့်တော်တို့ စမ်းချောင်းဘေးမှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ မြွေကြီးဘုရား...မြွေကြီး”

ရဲကိုက အော်ပြောသည်။

“ဟာ...ဟုတ်ပ...ဟုတ်ပ၊ နည်းတဲ့အကောင်ကြီးမဟုတ်ပါလား”

သစ်ရွက်ခြောက်တွေပေါ် လူးကာလိမ့်ကာနဲ့ ကျောက်ဖျာဘေး ချုံပုတ်ထဲ လျှော့ခနဲဝင်သွားတာ အားလုံး တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟိုနေက ကိုရင်တို့ ပိုးလိုးပက်လက် အိပ်ဖျော်နေတာ အဲသည်ကျောက်ဖျာပေါ်မှာလေ”

“အမလေး”

ကိုရင်နှစ်ပါး အမလေးတ၊လို့ တုန်တက်သွားသည်။

“ကဲ...ကဲ...ကျောင်းပြန်ကြစို့၊ နောက်နောင် သူတို့ မကြိုက်တာတွေ မလုပ်မိစေနဲ့၊ ကာယကံ၊ ဝစီကံ စောင့်ထိန်း ကြ...ကြားလား”

“တင်ပါ့ဘုရား”

“တင့်ပါ့ဘုရား”

နောက်ပိုင်း ကိုရင်နှစ်ပါးနှင့် ရဲကို၊ ဗဒင်တို့ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် ဖျောက်ဆိပ်ပင်ကြီးအောက် သွားမကစားရဲတော့။ ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားကျောင်းဝင်းထဲ၌သာ အမြဲရှိနေကြတော့ သည်။

(မှတ်ချက်။ ။ မြင်းခြံခရိုင်၊ နွားထိုးကြီးမြို့နယ်၊ ပဲချက် ရွာရှိ ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် တကယ့်ဖြစ်ရပ် မှန် ဖြစ်ပါသည်။)



သက်တမ်းရှည်



သက်ထားနှင့်စွဲလမ်းသူ

သည်နေရာ၊ သည်ဌာန၊ သည်ရုံးခန်းကိုရောက်ပြီး သိပ်
မကြာ။ သက်ထားတစ်ယောက် မကြာခဏဆိုသလို ပျားနာနေ
တတ်သည်။ မူးဝေနေတတ်သည်။ စိတ်မကြည်မလင်နှင့် အမြဲလို
ဖြစ်နေတတ်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်တိုင်းမကျနိုင်။ ဘယ်လို
ကြောင့်ဆိုတာကိုလည်း စဉ်းစားမရ။

ရုံးခန်းထဲရောက်လို့ ကိုယ့်စားပွဲ၊ ကိုယ့်ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်လိုက်
သည်နှင့် တစ်ယောက်ယောက်က ပူးကပ်နေသလိုလို၊ တွယ်ကပ်

နေသလိုလို ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက အမြဲလို လေးလံနေသလိုလို ဖြစ်နေသည်။ ပေါင်ချိန် ၁၄၀ နီးပါးရှိတဲ့ သက်ထားရဲ့ခန္ဓာကိုယ် တစ်လအတွင်း ပိန်ပြီး ချောင်ကျသွားလိုက်တာ အံ့ဩနေရတယ်။ အဖျားသွေးလေးကလည်း အမြဲလိုရှိနေတော့ ဆရာဝန်တွေနဲ့ ဆေးစစ်ရောဂါရှာသော်လည်း ဘာရောဂါမှ ရှာမတွေ့။ ရိုးရိုးဖျားတာပါ။ သွေးအားနည်းနေလို့ပါပဲ။ သူတို့ အဖြေကို သက်ထား မကျေနပ်နိုင်။ နာမည်ကြီးပါရဂူနဲ့ ထပ်လို့ပြသည်။ ပိုက်ဆံကုန်တာသာ အဖတ်တင်သည်။ ရောဂါက ရှာမရပါလေ။

ရိုးရိုးမှ ဟုတ်ရဲ့ဇာား။ ဆန်းတော့ ဆန်းနေသည်။

သည်လိုနှင့် တစ်နေ့ ထမင်းစားချိန် ထမင်းပိုင်းမှာ-

“သက်ထားရေ... ဒီမှာ ရုံးတက်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား။ သက်ထားကိုကြည့်ရတာ ရောက်ခါစနဲ့ကို မတူဘူး။ အတော်ကြီးကို ပိန်ကျသွားတယ်။ ဘာလဲ... ဝိတ်ချနေတာလား” တဲ့။

“ဝိတ်ချတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ခဏခဏ နေမကောင်းဖြစ်ပြီး အစားအသောက်တွေပျက်၊ ညည အိပ်မရ၊ အိပ်ရေးတွေပျက်နဲ့ ခုလို ဖြစ်သွားရတာပါ။ ဘာဖြစ်မှန်းကို မသိပါဘူး။ အမြဲလို ခေါင်းနောက်ပြီး မူးနေတာပဲ”

“နေပါဦး။ မေလွင်မေးတာ ဘာတဲ့၊ ရုံးတက်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လားဆိုတာ ဘာကို ပြောချင်တာလဲ”

သက်ထားအမေးကို သူတို့က မဖြေ။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အပြန်အလှန်ကြည့်လို့။ ပြန်ဖြေဖို့ခက်နေသလိုလို။

“မဟုတ်ပါဘူး သက်ထားရယ်၊ ကိုယ့်ရုံးဌာနကို အသစ် ရောက်လာတဲ့သူဆိုတော့ ထုံးစံအရ မေးကြည့်ရတာပါ” တဲ့။

ဟင့်အင်း...သက်ထား သူတို့အဖြေကို မကြိုက်ပါဘူး။ တစ်ခုခုကို လျှိုထားသလိုပဲ။ ဘာမှန်းလည်း စဉ်းစားမရဘူး။ ရုံးတက်ရတာ အစစ အကုန်အဆင်ပြေနေတာပဲ။ အထက်အရာရှိ တွေရဲ့ပုံပိုးမှု၊ ဌာနတွင်း ရှိရှိသမျှ ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ဆက်ဆံမှုတွေ ကောင်းနေတာ။ ဘာ အဆင်မပြေစရာရှိလို့လဲ။

သူတို့ ဘာကို ဆိုလိုချင်တာပါလိမ့်လို့ သက်ထားလည်း နက်နက်နဲနဲတော့ မစဉ်းစားမိပါဘူး။

ထားပါလေ...။

* * *

“မမသက်ထား”

“ဟေ”

သက်ထား ရုံးစာဖိုင်တွဲတွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတုန်း ရုံးအကူ
မောင်စိုးဝင်းက ရုံးခန်းအတွင်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရင်း ခေါ်လိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်။ ပြီး ဘာမှမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

“ဘာလဲ မောင်စိုးဝင်း၊ ဘာပြောမလို့လဲ”

မောင်စိုးဝင်းက သက်ထားကို ဘာမှမပြောဘဲ စိုက်လို့ကြည့်
နေသည်။ ပြီးမှ-

“ကျွန်တော် ညက အိပ်မက်မက်တယ်။ မမသက်ထားထိုင်
တဲ့ ရုံးစားပွဲနဲ့ကုလားထိုင်မှာ တခြားမိန်းမတစ်ယောက် ထိုင်နေ
တာတွေ့ရတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်။ ဒီစားပွဲက
ငါ့စားပွဲ၊ ဒီထိုင်ခုံက ငါ့ထိုင်ခုံ၊ ဘယ်သူမှ မထိုင်စေနဲ့တဲ့။ မျက်နှာ
ကိုတော့ သေချာမတွေ့ရဘူး။ သူပြောသွားတာတွေကိုတော့
ကျွန်တော် မှတ်မိတယ်”

မောင်စိုးဝင်း ပြောပြတာတွေကို နားထောင်ရင်း သက်ထား
မှာ ကျောထဲကစိမ့်၊ ကြက်သီးတွေက တဖြန်းဖြန်းထ၊ ထိုင်ခုံမှာ
ဆက်ထိုင်ရမလို၊ ထပေးရမလိုနဲ့ တစ်မျိုးကြီးမှ တစ်မျိုးကြီး ခံစား

ရတာ။ မတွေ့ရ၊ မမြင်ရတဲ့ မောင်စိုးဝင်းရဲ့ အိပ်မက်ထဲက မိန်းမ
ကို သက်ထား၊ ကြောက်နေမိတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ သက်ထားထိုင်နေတဲ့ စားပွဲနဲ့ကုလားထိုင်ကို
တစ်ယောက်ယောက်က တွန်းဆွဲရွေ့လိုက်သလိုလို ခံစားမိတယ်။
သက်ထား ငိုက်ကနဲ ရှေ့ကိုယိုင်သွားတယ်။ စားပွဲခုံကြီးကလည်း
ရှေ့ကို ရွေ့သွားတယ်။

မောင်စိုးဝင်းက ကြောက်လန့်ပြီး အပြင်ကို ပြေးထွက်သွား
တယ်။

သက်ထားလည်း ကြောက်ကြောက်နဲ့ မျက်လုံးကိုစုံမှိတ်လို့
ထိုင်နေရာက ထပေးဖို့ ကြိုးစားပါတယ်။ ထလို့ကို မရဘူး။
တစ်ယောက်ယောက်က စီးထားသလိုချည်းပဲ။ လှုပ်လို့ကိုမရတော့
တာ။ ခေါင်းတွေကလည်း မူးလိုက်တာမှ အရမ်း။ ဘာဘုရားစာ
ကိုမှလည်း ရွတ်ဖို့ရာ သတိမရဘူး။ အော်လို့လည်း အသံက
ထွက်မလာဘူး။

ခဏနေတော့ ဝုန်းဝုန်းဒိုင်ဒိုင်နဲ့ အပြင်က ရုံးဝန်ထမ်းတွေ
အားလုံးနီးပါး သက်ထားအခန်းထဲ ပြေးပင်လာကြတယ်။

“မမသက်ထား...မမသက်ထား”

“သက်ထားရေ...ဟဲ့...သက်ထား...သတိထားဦးလေ၊
သတိထားဦး”

သက်ထားကို ဝိုင်းလို့ လှုပ်နှိုးကြ၊ အော်ခေါ်ကြရဲ့ သူတို့
သက်ထားကို လှုပ်ရမ်းဆုပ်နယ်နေကြသည်နှင့် ချက်ချင်းဆိုသလို
သက်ထား ခန္ဓာကိုယ်ဟာ စက္ကူကပ်ရွက်လိုပဲ ပေါ့ပါးသွားစာယ်။
နေခင်းကြောင်တောင်ကြီးမှာ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။ ထူးခြား
နေတာတော့ အမှန်ပဲလို့ သက်ထား တွက်ဆမိလိုက်စာယ်။
မေလွင်တို့မေးတဲ့ ‘အဆင်ပြေရဲ့လား’ ဆိုတာ ဒါပဲထင်သည်။
သက်ထား မကြောက်တတ်ပါ။ သို့သော် အခု ကြောက်နေသည်။
နေ့စဉ် ပရိတ်ရွတ်၊ မေတ္တာပို့နှင့် အမြဲလိုရှိနေတတ်တဲ့ သက်ထား
ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။

အားလုံးက သက်ထားကို ဝိုင်းလို့ကြည့်နေကြပြီး မျက်စိ
မျက်နှာတွေ ပျက်နေကြသည်။ သိသိကြီးနှင့် သူတို့တွေမပြောဘဲ
သက်ထားအပေါ် လှိုင့်ဝှက်ထားကြသည်ပဲထင်သည်။

* * *

အဲသည်ည မောင်စိုးဝင်း ပြောပြတဲ့အိပ်မက် သက်ထားဆီ
 ရောက်လာသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့။ သက်ထားထိုင်တဲ့ ကုလားထိုင်မှာ
 အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ ဖြောင့်စင်းနေတဲ့ဆံပင်
 ကို တစ်ဖက်စောင်းသိမ်းပြီး ဖားလျားချထားသည်။ စားပွဲပေါ်ကို
 လက်နှစ်ဖက် ပူးယုက်ထောက်ရင်း သက်ထားကို စိုက်လို့ စူးလို့
 လှမ်းကြည့်နေသည်။

“ရှင် ဘာလိုချင်လို့လဲ၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မ အဆင့်ချင်းမတူဘူး
 လေ။ ရှင်နေရာ ရှင်ပြန်ပါ”

သူက သက်ထားကို ဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါ
 နေသည်။ ပြီး...သူက ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။
 သက်ထားကို စိမ်းစိမ်းကားကားနှင့် စားတော့ဝါးတော့မလို့
 ကြည့်ရင်း-

“ဒါ...ငါ့နေရာပဲ၊ ဘယ်မှသွားစရာ ပြန်စရာမလိုဘူး။
 ပြန်ရမှာက နင်၊ နင့်နေရာ နင်ပြန်သွား”

သူက သက်ထားကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးလို့ အော်
 ပြောသည်။ သူ့မျက်နှာကလည်း အတော့်ကို ကြောက်စရာကောင်း
 နေသည်။

“နင့်နေရာ နင်မပြန်ရင် နင့်ကို အသေသတ်မယ်”

သူက ပြောပြီး လှစ်ခနဲ ပျောက်သွားသည်။

သက်ထားလည်း အိပ်ရာမှ လန့်ပြီးနိုးသွားသည်။ အိပ်မက်ကို ပြန်တွေးရင်း သက်ထား ကြောက်နေသည်။ မနက် ရုံးရောက်ပြီး ကိုယ့်ရုံးခန်းကိုယ်ဝင်ရမှာကိုတောင် ကျောထဲက စိမ့်နေသည်။

သည်အတိုင်းဆို သက်ထား ရောက်စကတည်းက သူ သက်ထားကို မကျေနပ်နေတာ ဖြစ်နိုင်သည်။ သက်ထားကို သူ အမျိုးမျိုးနှောင့်ယှက်နေပြီလေ။ သက်ထား သူ့ကို မှန်းဆပြီး မေတ္တာပို့လိုက်ပါသည်။

ရုံးကဝန်းထမ်းတွေ ဒီအကြောင်းကိစ္စကို သိသိကြီးနဲ့မပြောဘဲနေကြသည်လား။ သက်ထားအရင် အရာရှိကရော သည်လိုပဲ ဖြစ်သလား။

မနက် ရုံးရောက်တော့ ရုံးအကူလေး မောင်စိုးဝင်းနှင့်မေလွင်တို့ကို ခေါ်လိုက်သည်။

သက်ထား အိပ်မက်အကြောင်းပြောတော့-

“ဟုတ်ပါတယ် သက်ထားရယ်၊ မေလွင်လည်း ပြောပြမလို့ပါ။ အဲဒါ ဒေါ်စပယ်ထွန်းလေ ရုံးကိစ္စနဲ့ နယ်ကိုသွားရင်း

ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားတာ၊ သူ့ရုံးခန်းကို အတော်လေး
 စွဲလမ်းနေတယ်ထင်ပါတယ်။ တစ်ကိုယ်တည်း အပျိုကြီးလည်း
 ဖြစ်၊ အလုပ်တွေ မပြတ်ရင် ညလုံးပေါက် အလုပ်လုပ်တဲ့သူဆို
 တော့ ဘယ်လိုပဲ မေတ္တာတွေပို့ပို့၊ အမျှတွေဝေဝေ သူ ဒီက
 ထွက်မသွားပါဘူး။ ညညစောင့်တဲ့ ဦးမောင်ကြီးက ပြောပြတာ။
 အစက မယုံကြဘူး။ ဦးမောင်ကြီးက သူ့ကို ပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့
 ခြောက်၊ ပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့ အိပ်မက်ပေးတဲ့အကြောင်း ပြောပြတယ်။
 ကြာတော့လည်း ရိုးသလိုဖြစ်ပြီး သတိမထားကြတော့ပါဘူး။
 သက်ထားရောက်လာမှ ပြန်ထူးခြားနေတာ။ သက်ထားမလာခင်
 ရုံးခန်းက ထိုင်မယ့်လူမှ မရှိတာ။ ဒီအတိုင်း အခန်းကိုထားတာ
 နှစ်လလောက်ကြာသွားတယ်။ ဌာနက ဦးဝင်းနိုင်လာတုန်းက
 ရုံးခန်းကို ခဏဝင်ပြီး ကြည့်သေးတယ်။ သူ့မျက်စိထဲ ဖျတ်ခနဲ
 အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်တာ၊ ပြန်ထွက်လာတော့
 အဲဒီအမျိုးသမီးက ဘယ်သူလဲလို့မေးတာ အားလုံးကြောင်နေ
 တယ်။ ဦးဝင်းနိုင် ပြန်သွားပြီး မကြာဘူး၊ နေမကောင်းဖြစ်၊
 သွေးတွေတိုးနဲ့ ဆေးရုံတက်လိုက်ရသေးတယ်လို့ ကြားတယ်။
 ဒီကိစ္စဆိုတာကလည်း ပြောရကောင်းနိုး၊ မပြောရကောင်းနိုး

ဖြစ်နေတယ်လေ။ မေလွင်တို့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတာ။ ခုတော့ သက်ထားလည်း ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်းဖြစ်နေပြီဆိုတော့ သူ့အတွက် မေလွင်တို့ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဘယ်လိုများလုပ်ရမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားပေးရတော့မယ်နော် သက်ထား။”

သည်လိုနှင့် ကျွန်မ သက်ထားဦးဆောင်လို့ သက်ထားမိဘတွေ အားထိုးကိုးကွယ်တဲ့ သက်တော်ရှည် သီလသိက္ခာပြည့် ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးကို ပင့်ဖိတ်လို့ အကျိုးအကြောင်းပြောပြ၊ သင်္ကန်းပရိက္ခရာအပြည့်အစုံ ဆွမ်းခဲဖွယ်ဘောဇဉ် ခုံလင်စွာနဲ့ ဆက်ကပ်ပြီး ဒေါ်စပယ်ထွန်းကိုလည်း တရားနာဖို့၊ သာဓုခေါ်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါတယ်။

သက်ထားရုံးခန်းထဲမှာပဲ စားပွဲတွေရွှေ၊ ခုံတွေရွှေ ခန်းလုံးပြည့် ကော်စောခင်း၊ ဒေါ်စပယ်ထွန်းအတွက် သီးသန့်နေရာပေးလို့ထားလိုက်ပါတယ်။

ဘုန်းတော်ကြီးမှ ဒေါ်စပယ်ထွန်းရဲ့အမည်ကို ခဏခဏ ရွတ်ဆိုလို့ သီးသန့်မေတ္တာတွေ ပို့ပေးနေပါတယ်။ သည်ရုံးက လူတွေအားလုံးကို ကြောက်အောင်လန့်အောင် မလုပ်ဖို့နဲ့ မေတ္တာပို့တာခံယူဖို့ အမျှဝေတဲ့အခါ သာဓုခေါ်ယူဖို့ ဘုန်းဘုန်းက မေတ္တာ

ရပ်ခံပြီး ပြောနေပါတယ်။

ဘုန်းဘုန်း မိန့်ကြားတာ မဆုံးခင် ဒေါ်စပယ်ထွန်းအတွက် သီးသန့်နေရာပေးထားတဲ့ ကော်စောထောင့်စွန်းဟာ တစ်ယောက် ယောက် ခြေနဲ့ခပ်ပြီး လှမ်းမိလိုက်သလို ဖြစ်သွားပါတယ်။ လက်အုပ်ချီလို့ ဘုန်းဘုန်းတရားကို နာယူနေသူအားလုံး သတိ ထားလိုက်မိကြပါတယ်။

“ကဲ...ကဲ...အားလုံး အမျှဝေကြပါ”

“အားလုံး...ကြားကြားသမျှ...အမျှ...အမျှ...အမျှ...အမျှ ယူတော်မူကြပါကုန်လော့”

“သာဓု...သာဓု...သာဓု”

“ဟဲ့...ဟဲ့...သက်ထား...သက်ထား...ဘုန်းဘုန်း...ဘုန်းဘုန်း လုပ်ပါဦးဘုရား”

သက်ထားမှာ သတိမကပ်တော့။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါလာ ပြီး မျက်ရည်တွေက ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာသည်။

ပြီး-

“သာဓု...သာဓု...သာဓု” ဆိုတဲ့ ခေါ်လိုက်တဲ့အသံကြီးက သက်ထားအသံနုနုလေး မဟုတ်တော့ဘဲ ဟိန်းလို့၊ ကျယ်လို့ အသံ

နက်ကြီးဖြင့် ထွက်လာသည်။

အသံနက်ကြီးဖြင့် 'သာဓု...သာဓု...သာဓု'ကို သုံးကြိမ် သုံးခါခေါ်လို ငြိမ်သက်သွားပါတော့သည်။

နောက်ပိုင်း သက်ထားတစ်ယောက် ရွှင်လန်းစွာဖြင့် ရုံးတက် နိုင်ပြီး စိတ်ကျန်းမာ၊ စိတ်ချမ်းသာစွာဖြင့် စားကောင်းသောက် ကောင်းဖြစ်ကာ ဓမ္မာကိုယ်ပေါင်ချိန်တွေလည်း ပြန်လို့တိုးလာပါ တော့သည်။



ဒါရူးလားတစ်စင်းရပ်တစ်ခြံ
လှိုင်နောင်



မိဂ္ဂုးလားတံတင်းဂုဂ်တမ်းဖိုး
ဗာဏ်ဗုဒ္ဓ



ဘိလူးလေးက တင်းပုတ်ထမ်းပြီးစောင့်နေတယ်

“မောင်စိန်လှ...ငါပြောတာ မမေ့နဲ့၊ မင်း မနက်စောစော ရွှေစည်းခုံဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲက ညောင်ပင်ကြီးအောက်ကို ရောက်အောင် လာခဲ့၊ ငါ စောင့်နေမယ်”

ငါ စောင့်နေမယ်တဲ့။ မောင်စိန်လှတစ်ယောက် သည်လို့ပဲ ခဏခဏ အိပ်မက်မက်နေသည်။ စဉ်းစားလို့လည်း မရ။ အိပ်မက် ထဲလာပြောတဲ့သူကိုလည်း သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။ ဝိုးတိုးဝါးတား နှင့် အသံကိုတော့ ပီပီသသ ကြားရသည်။ အို...ထားလိုက်ပါ။ မောင်စိန်လှ သည်အတိုင်းနေလိုက်သည်။ မိန်းမဖြစ်သူနှင့် အစ်မ ဖြစ်သူဒေါ်ရင်တို့ကို ပြောပြသော်လည်း စိတ်ဝင်တစားမရှိလှ။

အစ်မဖြစ်သူဒေါ်ရင်ရင်မှာ လပြည့်၊ လကွယ်နေတိုင်း ရွှေစည်းခုံဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ လာသည့်ဥပုသ်သည်တွေကို လက်ဖက်သုပ် အလှူပေးနေကြ။

ရွှေစည်းခုံဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ မေမြို့ (ပြင်ဦးလွင်) ၏ အထင်ကရ ဘုန်းကြီးကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်း ဖြစ်သည်။ ကျောင်းကြီးမှာ အတော်ပင် ခိုင်ခိုင်ခန့်ခန့်နှင့် ထုထည်ကောင်းလွန်းသည့်အဆောက်အဦးကြီး ဖြစ်သည်။ အဆောက်အဦးကြီး၏ အောက်တွင် မြေအောက်ခန်းကြီး ရှိသည်။ မောင်စိန်လှတို့မိသားစုတွေ၊ မြို့သူမြို့သားတချို့နှင့် ကလေးရော ခွေးပါမကျန် သောင်းကျန်းသူတွေ ကြီးစိုးစဉ် အဲသည်မြေအောက်ခန်းကြီးထဲထိ ဆင်းလို့ ပုန်းခိုခဲ့ဖူးသည်။

သောင်းကျန်းသူတွေက မြေအောက်ခန်းထဲထိ ဆင်းပြီး စစ်သားရဲဘော်တွေကို ရှာတတ်သည်။ ထိုအခါ သတင်းသွဲသွဲ ကြားသည်နှင့် မြေအောက်ခန်းအတွင်းရှိသည့် စစ်သားရဲဘော်တွေကို ကြိုတင်အိပ်ရာလိပ်ကြီးတွေထဲ ထည့်လိပ်ပြီး အပေါ်မှ ကလေးတွေကို ထိုင်ခိုင်းစေသည်။

လက်နက်တွေကိုတော့ အစောကြီးကတည်းကပင် ရေတွင်းပျက်ကြီးထဲ ထည့်လို့ ဝှက်ထားကြသည်။ မောင်စိန်လှမှာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့်ပင် ဒီအခန်းကြီးထဲမှာ စစ်သားရဲဘော်တွေ တစ်ယောက်မှမရှိကြောင်း ဦးဆောင်လို့ပြောရသည်။ နောင်တွင် မောင်စိန်လှတစ်ယောက် ရွှေစည်းခုံကျောင်းကြီး

၏ကျောင်းထိုင်ဘုန်းဘုန်းနှင့် ဆွေမျိုးအရင်းလို ဖြစ်သွားသည်။

တော်ရုံကျောင်းကို ရောက်ဖူးသည့်သူများ မြေအောက်ခန်းကြီးရှိသည်လို့ မထင်ရ။ မြေအောက်ခန်းကို ဆင်းသည့်အပေါက်နှင့် ကြမ်းပြင်က တစ်သားလို ဖြစ်နေသည်။ ပြောမှပြမှ သိနိုင်သည်။ ကျောင်းအပေါ်ထပ်ကိုတက်သည့် ကျွန်းကြောင်အိမ်လှေကားကြီးကလည်း ပွတ်လုံးတိုင်တွေနှင့် ခန့်တည်လွန်းလှသည်။

မောင်စိန်လှအစ်မဒေါ်ဒေါ်ရင်ကိုတော့ မသိသူရှားလှသည်။ ဒေါ်ဒေါ်ရင်က မြေအောက်ခန်းကြီးကို ဆင်းသည့် လေးတောင့်ကြမ်းကွက်ပေါ်မှာ စားပွဲခိုင်းခင်းလို့ လက်ဖက်ပွဲတွေ၊ အချိုပွဲတွေ ပြင်တတ်သည်။ မောင်စိန်လှက သူ့အိပ်မက်ကို တွေ့တဲ့သူတိုင်း ပြောပြောပြသည်။ ဘယ်သူကမှ စိတ်ဝင်စားဟန်မပြ။

“ရောက်အောင်လာခဲ့ဆိုမှတော့ မင်းသွားလိုက်ပေါ့ကွ” လို့ ပြောကြသူချည်းသာ။

မောင်စိန်လှသည် ခဏခဏ ညောင်ပင်ကြီးအောက် ရောက်သွားပါသည်။ ဘာမျှ ထူးခြားတာ မတွေ့ရပါ။ ခေါင်းကုတ်ကုတ် ပြီး ပြန်လာရသည်ကများနေသည်။ မောင်စိန်လှ တစ်ဦး တစ်ယောက်ကို သွားသတိရသည်။ စေတီ၊ တန်ဆောင်းအတွင်း တစ်ပါးတည်း သီးသန့်သိတင်းသုံးနေသည့် ဦးပဉ္စင်းအိုကြီးကို။

“ဦးပဉ္စင်းဘုရား... တပည့်တော်ကို ညောင်ပင်ကြီးအောက် ရောက်အောင်လာခဲ့၊ ငါ့ ဘင့်နေမယ်ဆိုတဲ့အိပ်မက် ခဏခဏ မက်တယ်ဘုရား။ သွားတော့လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ဘူး

ဘုရား။ တပည့်တော်လည်း မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူး။ အိပ်မက်
ကတော့ နှစ်ရက်ခြားဆိုသလိုပဲ ပြောတဲ့လူလည်း သေချာမတွေ့
ရဘူး။ အသံကိုပဲ တပည့်တော် ကြားရတယ်ဘုရား”

ဦးပဉ္စင်းကြီးက မောင်စိန်လှကို ကြည့်ပြီး ပြုံးနေသည်။

“ဒကာကြီး...ထူးခြားလိမ့်မယ်။ အချိန်မကုသေးလို့
စောင့်ဦး၊ အတိအကျ အိပ်မက်ပေးလိမ့်မယ်၊ ပေးတဲ့အိပ်မက်
အတိုင်း ဒကာကြီး တိတိကျကျလုပ်၊ ဒကာကြီးကို စောင့်ရှောက်
တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က သတိပေးနေတာ”

“မောင်စိန်လှ...မောင်စိန်လှ...ငါ စောင့်နေတာ ကြာပြီ၊
နင် ဘာလို့မလာတာလဲ”

“ဟာ...”

မောင်စိန်လှ လန့်သွားသည်။ ပြောလိုက်သည့်အသံက
အံကျယ်ကြီး၊ အသံရှင်ကို လိုက်ရှာသည်။ မတွေ့။

“ဟိတ်...ဟိတ်”

“ဟာ...ဘာလေးလဲဟာ...လူပုလေး...လူပုလေး”

မောင်စိန်လှ အော်ခေါ်ပြီး အတင်းလိုက်လို့ လှမ်းဆွဲသည်။
မမိလိုက်။ လူပုလေး၏ ကျောပြောင်ပြောင်ကိုသာ မြင်လိုက်
သည်။ ရိုးရိုး လမ်းလျှောက်သွားတာပဲ။ မြန်လိုက်တာ။
မောင်စိန်လှ အပြေးလိုက်သည်။ မမိပါ။ ပြေးလိုက်ရသည်မှာ
ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲက ညောင်ပင်ကြီးအောက်ထိ ရောက်
သည်။ လူပုကောင်ကို ရှာမတွေ့။ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွား

သည်။

“ဟင်း...”

သက်ပြင်းရှည်ကြီးချလို့ မောင်စိန်လှ အိပ်ရာမှ လန်နိုးလာသည်။ အိပ်မက်ထဲက လူပုကောင်ကို ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်နေသည်။ လျှင်မြန်လိုက်တဲ့အကောင်။ မောင်စိတ်လှ အိပ်ရာမှ အသာထလို့ ရေအိုးစင်ရှိရာသွားပြီး ရေကို တစ်ဝကြီး သောက်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီး အိပ်မက်ကို ပြန်စဉ်းစားလို့ ရှိနေသည်။

“အင်း...ဦးပဉ္စင်းကြီး သွားလျှောက်ဦးမှ”

* * *

သည်လိုနှင့်နေလိုက်သည်မှာ ရက်အတော်ကြာသွားသည်။ အိပ်မက်မမက်တော့ မေ့တော့တော့ရယ် ဖြစ်သွားသည်။

တစ်ညနေစောင်း မောင်စိန်လှတစ်ယောက် ကိုရင်လေးတွေနှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ဝိုက် သန့်ရှင်းရေးလုပ်သည်။ အမှိုက်တွေလှဲကောက်၊ တစ်နေရာတည်းမှာ စုပုံပြီး မီးရှို့သည်။ မီးရှို့သည့်နေရာနှင့် ညောင်ပင်ကြီးက သိပ်မဝေးလှ။ ဆောင်းတွင်းခါ ချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်နေသည်ကို မောင်စိန်လှ ကိုရင်လေးတွေနှင့် မီးပုံဘေးထိုင်လို့ မီးလှုံနေကြသည်။

တောထဲမှာ ပွင့်ကြသည့် တောသဇင်ပန်းတို့၏ မွှေးရနံ့ကလည်း တစ်ချက်တစ်ချက် လေအဝှေ့မှာ ပြင်ဦးလွင်မြို့တစ်မြို့လုံးသင်းလျှိုကြိုင်လို့။ ခပ်ပြင်းပြင်းတိုက်လိုက်သည့် လေအရှိန်ကြောင့်

ညောင်ရွက်တို့၏လှုပ်ခတ်သံက တရဲရဲ။ မောင်စိန်လှ ညောင်ပင်ကြီးဆီသို့ မျက်စိရောက်သွားသည်။

“ဟာ...လူပုကောင်...လူပုကောင်”

ပြောရင်း မောင်စိန်လှ ညောင်ပင်ကြီးရှိရာဆီ အပြေးသွားသည်။ ဘေးအန္တရာယ်မှထိုင်နေသည့် ကိုရင်လေးတွေတောင် လန့်ဖျတ်ကုန်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဒကာကြီးရဲ့”

ဘာမသိ ညာမသိ ကိုရင်လေးတွေက မောင်စိန်လှနောက်ပြေးကြည့်ကြသည်။

“ရှာပါဦး ကိုရင်တို့ရ...လူပုကောင်လေး ပြေးသွားတာ”

ကိုရင်လေးတွေက ပြူးတူးတူး ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ညောင်ပင်ကြီးကို ပတ်လို့ရှာကြသည်။ ပြောလို့သာရှာရသည်။ လူပုကောင်ဆိုတာ ဘာပဲလိမ့်။ မောင်စိန်လှ ခေါင်းထုတ်ရပြန်သည်။ သူ့မျက်စိကပင် မှောက်နေတာလား။ ထိုရင်တွေ မေးကြည့်တော့လည်း တစ်ခါမျှ မတွေ့ဘူးပါတဲ့။

“ဒကာကြီး...လျှောက်လျှောက်မပြောပါနဲ့၊ ထိုရင်တို့ ကြောက်တယ်ဗျ”

ကိုရင်တစ်ပါးက ထပြောသည်။

ထုံးစံအတိုင်း မောင်စိန်လှ ဦးပွင်းအိုကြီးဆီ ရောက်သွားသည်။

“မလောပါနဲ့...ဒကာကြီး၊ အချိန်မကျသေးလို့ပါ”

ဦးပဉ္စင်းအိုကြီးနဲ့တော့ ခက်ပါ။ အချိန်မကျသေးလို့ မိန့်နေတာပဲ။ မောင်စိန်လှ သိပ်စိတ်မရှည်ချင်တော့။ ကျောင်းထိုင်ကြီးကို လျှောက်ကြည့်ရင် ကောင်းမလားဘဲ။ အို...မလျှောက်တော့ပါဘူး။ အကျယ်ကျယ်နဲ့ ဖြစ်ကုန်ရင် မကောင်းဘူးလေ။ မောင်စိန်လှ သည်အတိုင်းနေလိုက်သည်။ ဘာအိပ်မက် ထပ်ပေးဦးမလဲ စောင့်ကြည့်ရုံသာ။



မနက်ဖြန် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့မို့ သည်ညမှာ ကြိုလို့ လမ်းကြီးက ထိန်ထိန်သာနေသည်။ ကြယ်တွေလည်း အတော်နုသည်။ လပြည့်ကို ကြိုတဲ့ည။ ကြယ်တွေနုတဲ့ညမှာ ကောင်းကင်ကြီးမှာ လင်းလို့ထိန်လို့။ ပြင်ဦးလွင်မြို့တစ်မြို့လုံး တောသဇင် ယန်းတို့၏ရနံ့ကလည်း ကြိုင်လို့လှိုင်လို့။ လွှတ်တင်လိုက်ကြသည့် မီးပုံးပျံလေးတွေကလည်း ကြယ်တွေနဲ့ အပြိုင်။ လမ်းတိုင်းလမ်းတိုင်းမှာလည်း ရောင်စုံမီးပုံးလှလှလေးတွေ ချိတ်ဆွဲလို့။

ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းလှပါသည်။ မောင်စိန်လှ တစ်ယောက် အစ်မဖြစ်သူကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး စောစောစီးစီး အိပ်ရာဝင်လိုက်သည်။ မိန်းမနှင့် ကလေးတွေက မန္တလေး မဟာမြတ်မုနိဘုရားပွဲသွားကြသည်။

တကယ်တော့ အစ်မ... အစ်မနှင့် တလေးတစား အစ်မအရင်းကဲ့သို့ ခေါ်နေသော ဒေါ်ဒေါ်ရင်သည် မိန်းမဖြစ်သူ၏အမေ

မိတွေး ဖြစ်ပါသည်။ ဒေါ်ဒေါ်ရင်လို မိတွေးမျိုး ရှိမည်မထင်ပါ။
အစ်မကြီးတစ်ယောက်လို လေးစားလောက်ဖွယ်ကောင်း သည်။
မောင်စိန်လှ၏မိန်းမဖြစ်သူကလည်း ဒေါ်ဒေါ်ရင်ကို အစ်မ
ဟုသာခေါ်သည်။

မောင်စိန်လှတစ်ယောက် ခေါင်းစွပ်တွေ၊ ခြေစွပ်တွေနှင့်
စောင်ကို အထပ်ထပ်ခြုံလို့။ မကြာပါ။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်
အိပ်ပျော်လို့သွားပါတော့သည်။

“မောင်စိန်လှ...မောင်စိန်လှ...ထ...ထ...ငါနဲ့လိုက်ခဲ့”

မောင်စိန်လှ အသံရှင်ခေါ်သည့်နောက်သို့ ထပ်ကြပ်မကွာ
လိုက်သွားသည်။ ကျောင်းဝင်းရှေ့ရောက်တော့ ပိတ်ထားသည့်
တံခါးကြီးက အလိုလို ပွင့်သွားသည်။ ညောင်ပင်ကြီးအောက်
ရောက်တော့-

“ဒီနေရာကို တူး...ဒီနေရာကို တူး”

အသံရှင်ပြုသည့်နေရာ ကြည့်လိုက်တော့-

“ဟာ...လူပုကောင်...ဟာ...မဟုတ်ဘူး...မဟုတ်ဘူး
ဘီလူးလေး...ဘီလူးလေး...အမယ်...ဒီဘီလူးက တင်းပုတ်
ထမ်းလို့ပါလား”

မောင်စိန်လှ ဘီလူးလေးကို အသေအချာကြည့်လိုက်သည်။

“ဟယ်”

ဘီလူးလေးက ရယ်ပြုသည်။ အစွယ်နှစ်ချောင်းက အပေါ်ကို
ကွေးလို့တက်သွားသည်။ ဘီလူးလေးက ထမ်းထားသည့်တင်းပုတ်

ပခုံးပေါ်မှချပြီး နေရာရွှေပေးသည်။ တူးရမှာက သူရပ်နေ
ည့် အောက်တည့်တည့်မှာကိုး။ မောင်စိန်လှ အသံရှင်ပြောသည့်
အတိုင်း မြေကြီးကို တူးဆွလိုက်သည်။ သိပ်မတူးလိုက်ရပါ။
မြေအိုးတစ်လုံး သူ့အောက်မှာ နောက်တစ်လုံး၊ သူ့အောက်မှာ
နောက်တစ်လုံး၊ မြေအိုးလေး သုံးလုံးဆင့်လို့ ထွက်လာသည်။

“မြေအိုးတွေကို မှောက်ချလိုက်”

အသံရှင်ပြောသည့်အတိုင်း မောင်စိန်လှ မြေအိုးတွေကို
တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး မှောက်ချလိုက်သည်။

“ဟာ...”

ပြီးပြီးပြန်ပြန် အရောင်တွေထွက်လို့ စိန်တွေ၊ ရွှေတွေ၊
ကျောက်သံပတ္တမြားတွေ အများကြီးပါလား။ အောက်ဆုံးတစ်လုံး
မှာက အားပါးပါး...သံကြိုးကွင်းဆက်ပုံနဲ့ ရွှေကြိုးကြီးပါလား။
အရွေ့လိုက်...။ မ,လို့တောင် နိုင်ပါ့မလားဘဲ။

“မောင်စိန်လှ...မင်း ဒါတွေလိုချင်လား”

“ဘယ်လိုပြောပါ...လိုချင်တာပေါ့ဗျ”

“အေး...ဒါဆို ဒီမနက် ၃ နာရီတိတိမှာ ဒီနေရာကို မင်း
တစ်ယောက်တည်းလာခဲ့။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်းမပြောနဲ့။ ဘယ်သူ
ကိုမှလည်း ခေါ်မလာနဲ့။ ဘီလူးလေးက တင်းပုတ်ထမ်းပြီး
မင်းကို စောင့်နေလိမ့်မယ်”

မောင်စိန်လှ မြင်တွေ့ရသည့် အရာအားလုံး မှောင်အတိကျ
သွားသည်။ ဘယ်လိုပါလိမ့်။ အသံရှင်၏ အသံသည်လည်း

တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် လို့ ငြိမ်သက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ ဘယ်ပျောက် သွားပါလိမ့်။

“ဟင်...”

မောင်စိန်လှ အိပ်နေရာမှ လန့်နိုးသွားသည်။ အိပ်မက်က အတော်ထူးဆန်းလှသည်ပဲ။ အသံရှင်ပြောသည့်အတိုင်း တကယ် ဆိုရင်ဖြင့် မောင်စိန်လှတစ်ယောက် စိန်၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံ ပတ္တမြားတွေရတော့မည်။ သူငွေးကြီး ဖြစ်တော့မည်။ မောင်စိန်လှ မျက်လုံးထဲ အိပ်မက်ထဲက ရတနာပစ္စည်းတွေကို ကွင်းကွင်း ကွက်ကွက် ပြန်မြင်နေသည်။ ဦးပဉ္စင်းအိုကြီးပြောသည့်အချိန် ကျပြီထင်ပါ။

မောင်စိန်လှ ခြင်ထောင်လှုပ်လို့ တိုင်ကပ်နာရီကြီးကို ကြည့် လိုက်သည်။

“ဟာ...၊ နာရီတောင်ထိုးလှပြီ၊ အသံရှင်က ၃ နာရီတိတ် တိတ် လို့ မှာထားတာ။ သွားမှ... သွားမှ၊ လုပ်မှာကိုင်မှာနဲ့ နောက်ကျလို့ မဖြစ်ဘူး”

မောင်စိန်လှ အိမ်မှ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ထွက်လာလိုက်သည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်း တံခါးကြီးဖူးရောက်တော့ အိပ်မက်ထဲက အတိုင်း ကျောင်းတံခါးကြီးပွင့်လို့။ မောင်စိန်လှ ခဏ တွေ့သွား သည်။ အသံရှင်က ဘယ်သူမှ မပြောနဲ့၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မခေါ်နဲ့တဲ့။

“မခေါ်ဘူး... ငါတစ်ယောက်တည်းပဲ သွားမယ်”

မောင်စိန်လှ ညောင်ပင်ကြီးရှိရာသို့ မြေလှမ်းလိုက်သည်။

“အမလေး...”

ဘာလို့ပါလိမ့်။ ကျောထဲက စိမ့်တိမ့်တိမ့် ဖြစ်သွားသည်။ မောင်စိန်လှ ညောင်ပင်ကြီးဆီ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ လရောင်အောက်မှာ ညောင်ပင်ကြီးက မည်းမည်းအကောင်ကြီး တစ်ကောင်လို့ လှုပ်ရှားယိမ်းထိုးနေသည်။ အရေးထဲ လူပုကောင်။ အဲ...ဘီလူးလေးကို မျက်စိထဲသွားမြင်ပြီး လှမ်းနေသည့်ခြေလှမ်း တို့ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကြည့်စမ်းပါသိး။ ရယ်ပြနေလိုက်တာ။ အစွယ်နှစ်ချောင်းက ပြူးပြီး အပေါ်ကို ကွေ့တက်နေသည်။

မောင်စိန်လှ ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း ထဲ သွားသည်။ ဆက်သွားရကောင်းနိုး၊ ရပ်နေရကောင်းနိုးနှင့် ရှိနေသည်။ မောင်စိန်လှ ဟိုတွေးသည်တွေးနှင့် ကြောက်စိတ်တွေက အလိုလို ဝင်လာသည်။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ကိုရင်စန္ဒကို နှိုးပြီး ခေါ်သွား ဦးမှ။ မောင်စိန်လှ ကိုရင်တွေ အိပ်ဆောင်ဘက်သို့သွားလိုက်ပြီး အဆောင်တံခါးကို အသာအယာတွန်းဖွင့်၊ ကိုရင်စန္ဒ အိပ်နေရာသို့ ခြေဖော့နင်းသွားရင်း-

“ကိုရင်...ကိုရင်...ကိုရင်စန္ဒ”

မောင်စိန်လှ လေသံတိုးတိုးဖြင့် လှုပ်နှိုးသည်။ အိပ်ရာမှထပြီး ဘုမသိ ဘမသိနှင့် မောင်စိန်လှနောက်ကို အညှိရောင်စောင်ကြီး ပတ်ခြုံပြီး လိုက်လာသည်။

“ကိုရင် မကြောက်နဲ့နော်”

ကိုရင်ကို မကြောက်နဲ့ပြောပြီး မောင်စိန်လှက ကြောက်နေ

သည်။ ညောင်ပင်ကြီးနားရောက်ပါပြီ။ လပြည့်၏အလင်းရောင်က ညောင်ပင်ကြီး၏အောက်ခြေတစ်ဝိုက်ကို အထင်းသားမြင်နေရသည်။

“ဟာ...ဒီနေရာပဲ...ဒီနေရာပဲ...ကိုရင်၊ လာ...တူးစို့”

“နေဦး...ဒကာကြီး၊ ဒီမှာ အရုပ်လေးတစ်ရုပ်”

ကိုရင် ကောက်ယူလိုက်သည့်အရုပ်ကို မောင်စိန်လှ ဆွဲယူကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ထွာသာသာရှိ ဘီလူးရုပ်ကလေး ပခုံးထက်မှာ တင်းပုတ်ကလေးထမ်းလို့။ ဟုတ်ပြီ...ဟုတ်ပြီ၊ အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း ဟုတ်နေပြီ။ မောင်စိန်လှ မြေကြီးတွေကို တူးဆွပါတော့သည်။ ဆောင်းတွင်းလေအေးကြီးမှာ ဇောချွေးတွေ ပြန်လို့။

“ကိုရင်...လုပ်ပါဟာ၊ တူးပါဟာ...ဘယ်နှချက်တောင် ထိုးနေပြီလဲ မသိဘူး”

“အရက်တက်ခါနီးပြီလေ ဒကာကြီးရဲ့”

မောင်စိန်လှ ကိုရင်လေးအခြေကို ကြားဟန်မတူ။ ကုန်းရုန်းပြီးတော့သာ မြေကြီးတွေကို တူးဆွနေပါတော့သည်။

“ဟော...တွေ့ပြီ...တွေ့ပြီ...မြေအိုးတစ်လုံး”

ဆက်တူးသည်။ အိပ်မက်ထဲကအတိုင်းပဲ မြေအိုးသုံးလုံးဆင့်လို့။ မောင်စိန်လှ မြေအိုးသုံးလုံးကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ကမူးရှူးတိုးနှင့် မှောက်သွန်ချသည်။

“ဟာ...”

“ဟာ...”

ထွက်ကျလာပါပြီ။

မီးလောင်ပြီးစ ပြာမှုန်ပြာခဲတွေ၊ ကျောက်တုံးခဲမည်းမည်းကြီးတွေ၊ မီးသွေးခဲတွေလိုမျိုး သံကြိုးကွင်းဆက်နဲ့ သံချေးတွေ တက်နေသည့် သံကြိုးကြီးကလည်း အခွေလိုက်၊ အပုံလိုက်။

“ဘာတွေလဲ ဒကာကြီးရ”

ကိုရင်လေးအမေးကို မောင်စိန်လှ မဖြေနိုင်။

“ဒီနေရာကို မင်းတစ်ယောက်တည်းလာပါ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ လည်း မပြောနဲ့၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ခေါ်မလာနဲ့လို့ ပြောထားလျက်နဲ့”

အိပ်မက်ထဲကအသံရှင်း။ ဒီအသံကို မောင်စိန်လှတစ်ယောက်တည်း ပီပီသသကြီး ကြားလိုက်သည်။ သွားပြီ။ ထွက်ကျလာသည့် အရာအားလုံးကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း မောင်စိန်လှတစ်ယောက် အရပ်ကြိုးပြတ် ဖြစ်သွားသည်။

“ဒကာကြီး...ဒကာကြီး...သတိထားပါဦး”

မှတ်ချက်။ ။ အဘိုးဦးစိန်လှ၏ဖြစ်ရပ်မှန်ကို အသက် ၉၅ နှစ်ရှိပြီဖြစ်သည့် အဘွားနှင့် အသက် ၇၁ နှစ်ရှိပြီဖြစ်သည့် မိခင်ကြီးတို့၏ပြောပြချက်အရ ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဝါဝါထင်လင်း

